

Sen Benimsin

Berkay



Sen Benimsin

Berkay

Birinci baskı, 2026

© 2026 Berkay

Tüm hakları saklıdır.

Bu eserin hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan
çoğaltılamaz veya yayımlanamaz.

ISBN: Yayın aşamasında

Yayıncı: Bağımsız yayın

Sen Benimsin

Berkay

Motosikletin motoru kapalıydı. Ben üzerindeydim.

Bursa'da, Mine'nin evine yakın bir yerde bekliyordum. Oraya gelişimin tek nedeni hâlâ küçük de olsa bir ihtimal bulunmasıydı: Belki buluşurduk. Belki konuşurduk. Dört yılın ardından iki insanın birbirine söyleyebileceği bir şey mutlaka kalmış olmalıydı.

O günlerde ona ulaşabilmek için çok uğraşmıştım. Aramış, yazmış, evinin önünde beklemiş, yürüyebileceğini düşündüğüm yerlere gitmiştim. Şimdi geriye dönüp baktığımda bunun yalnızca sevginin ısrarı olmadığını biliyorum. Bir insanın konuşmak istemediği yerde durmayı sürdüren her adım, onun çizdiği sınırı geçiyordu. Fakat o sırada kendime anlattığım hikâye başkaydı. Dört yılın böyle açıklamasız sona eremeyeceğine inanıyordum. Tanıdığım kişinin birden bana yabancı gibi davranmasını anlayamıyor, anlayamadıkça daha çok cevap arıyordum.

Sonunda ondan tek bir şey istedim. Beni sevip sevmediğini kısa ve açık biçimde söylemesini. Eğer artık sevmiyorsa, bunu bir daha kuşku duyamayacağım kadar net yazmasını. Karşılığında ben de söz verdim: Sevmediğini söylerse bir daha aramayacak, yazmayacak, karşısına çıkmayacaktım.

Mesaj geldi.

Berkay ben artık seni sevmiyorum.

Dört yıl, ekranda tek satırdı.

Bir sigara yaktım. Ardından motosikleti çalıştırdım. Beklediğim yerde daha fazla durmadım. Mine'nin evine yakın o noktadan ayrılıp Mudanya'ya döndüm.

Bu kitabı anlatmaya başladığımda bunun son temasımız olduğunu sanıyordum. Değildi. Hafıza, insanın kendisi hakkında kurduğu temiz cümleleri her zaman korumuyor. Kesin olarak susmadan önce verdiğim sözü de Mine'nin çizdiği sınırı da bir kez daha ihlal edecektim.

Bir başkasına ulaşmayı bırakmak, insanın kendisine hemen ulaşabildiği anlamına gelmiyor. Sonunda başlayan sessizlikte Mine'nin sesi yoktu; ilişkiyi bitiren o cümle vardı.

Bu, o cümlelerin hikâyesi.

Ama başı orası değil.

Bir ilişkinin sonunu bilen insan, başlangıcını artık ilk kez yaşadığı gibi hatırlayamıyor. Sonradan olanlar geriye doğru sızıyor; en masum görüntünün kenarına bile geleceğin gölgesi düşüyor. Ben bu hikâyeyi anlatırken hem o gün hiçbir şey bilmeyen yirmi iki yaşındaki hâlime hem de bugün sonucu bilen kendime bakıyorum. Biri Mine'yi ilk kez görecek. Diğeri, o ilk bakışın dört yıl sonra nerede son bulduğunu çoktan biliyor.

Bu yüzden başlangıca dönmek yalnız güzel şeyleri sıralamak değil. O günkü heyecanı bugünkü pişmanlıkla ezmeden, bugünkü bilgiyi de o günkü saflığın arkasına saklamadan anlatabilmek.

Hafızamın izin verdiği yerde ayrıntıya yaklaşacak, sustuğu yerde onun yerine konuşmayacağım.

Mine'yi ilk gördüğüm yer, fakültenin en üst katındaki odadan bozma küçük bir kütüphaneydi. O gün önümde duran şey bir son cümle değil, reddedilmiş bir fındık ikramıydı.

Bir odayı yıllar sonra bile kapısından giriyormuş gibi hatırlamak için orada çok büyük bir şey yaşamış olmak gerekmiyor. Bazen bir insanı ilk kez görmek yetiyor.

2022 yazıydı. Üniversitede yaz okulunda P4C adlı bir ders alıyordum. Ders normal bir sınıfta yapılmıyordu. Fakültenin en üst katında, küçük bir kütüphane olarak kullanılan, odadan bozma bir yerde toplanıyorduk.

Bugün gözlerimi kapattığımda odanın planı hâlâ karşıma çıkıyor. Kapıdan girince ortada büyük bir masa vardı; sandalyeler masanın çevresine dizilmişti. Sol tarafta beyaz tahta, tam karşıda pencere, sağda kitaplık bulunuyordu.

Odanın küçüklüğü, içerideki herkesin birbirinin görüş alanında kalmasına neden oluyordu. Bir amfi gibi arka sıralara saklanmak mümkün değildi. Ortadaki masa insanları birbirine çeviriyor, ders başlamadan önce bile aynı konuşmanın çevresine topluyordu. Mine'yi kalabalığın içinden değil, birkaç adımlık o dar düzenin içinde gördüm. Aramızda uzun bir mesafe yoktu; yine de o birkaç adımı atabilmek için dışarı çıkıp kendimi hazırlamam gerekmişti.

Mine, odanın en sağında, kitaplığın hemen önünde oturuyordu.

Onu önce bir bütün olarak gördüm, sonra ayrıntıları seçtim. Uzun boyluydu; boyu yaklaşık bir yetmiş ikiye. Kıvrık, sapsarı saçları, yeşil gözleri ve açık bir teni vardı. Üzerindeki tişört göbeğini hafifçe açıkta bırakıyordu; tayt giymişti. Fiziğini de çok güzel bulmuştum. Bunu daha ölçülü, daha olgun bir cümleyle anlatmayı deneyebilirim ama o anın bende bıraktığı karşılık bundan daha ölçülü değildi: İçim gitmişti.

Sonradan sportif giyinmeyi sevdiğini öğrenecektim. Genellikle yanında bir çanta olur, küpe takmayı sevmezdi. Fakat ilk gün bunların hangisinin alışkanlık, hangisinin yalnız o güne ait olduğunu bilmiyordum. Gördüğüm, sarı saçlarının ve yeşil gözlerinin açık teninde hemen belirginleştiiydi.

Onu görür görmez odadan çıktım. Dışarıda bir arkadaşına onunla tanışmam gerektiğini söyledim. Onunla ilgili henüz bir hikâyem yoktu. Bildiğim tek şey, tekrar içeri girdiğimde yanından geçip başka bir yere oturmak istemediğimdi.

Gidip hemen önündeki sandalyeye oturdum.

İlk yaklaşma girişimim büyük ve etkileyici değildi. Ona fındık ikram ettim. Kabul etmedi.

Dört yıl sürececek bir ilişkinin ilk alışverişi, karşılıksız kalan küçük bir ikramdı. O anda bunu elbette böyle düşünmedim. Yalnızca konuşabilmek için ikinci bir yol bulmam gerekiyordu.

İlk denemenin reddedilmesi beni kapının dışına geri göndermedi. Fındık elimde kaldı ama konuşma ihtimali bitmedi. İnsan yıllar sonra başlangıcını anlatırken kader işaretleri arıyor; oysa bizim ilk anımızda büyük bir işaret yoktu. Küçük bir cesaret, küçük bir ret ve ardından vazgeçmemek vardı. İlişkinin bütün geleceği henüz bu kadar sıradandı.

Önünde oturduğum için tahtayı kapatabileceğimi söyledim. Benden dolayı göremiyorsa çekilebilirdim. Mine gerek olmadığını, tahtayı gördüğünü söyledi.

İlk konuşmamız birbirimizi görmekle değil, onun tahtayı görüp görememesiyle ilgiliydi.

Bir insanın hayatına girmeden önce görüş alanında küçük bir engel olmuştum. Sonra hayatımın neredeyse tamamını kaplayacaktı. Bugünden bakınca bu tür benzetmeleri kurmak kolay. O güneş karşısında yalnızca tanışmak istediğim bir kadın ve bitmesini beklediğim bir ders vardı.

Ders arasında aşağıya indiğimizde ona birlikte sigara içmeyi teklif ettim. Kabul etti. Kütüphanedeki birkaç kısa cümle, sigara molasında gerçek bir sohbete dönüştü. Birbirimizi henüz tanımıyorduk; buna rağmen konuşma, onu ders bitiminde bir daha görmeyecekmişim gibi davranamayacağım kadar ilerlemişti.

Eve kadar bırakmayı teklif ettim. O da kabul etti.

Birlikte trene bindik.

İlk yolculuğun konuşmalarını cümle cümle saklamadım. Yine de iki yabancıнын aynı vagonda yan yana kalışını hatırlıyorum. Kütüphanede onu yalnızca uzaktan görmüş, sigara molasında konuşmaya başlamıştım; şimdi şehir hareket ederken sohbeti sürdürüyorduk. Duraklar geçtikçe onu bırakacağım yere yaklaşıyor, aynı anda hakkında biraz daha fazla şey öğreniyordum.

Tren yolculuğu bana konuşmak için ödünç zaman vermişti. Sınıfta dersin, molada sigaranın sınırı vardı. Vagonda ise yol bitene kadar yan yana kalacaktık. Pencereden geçen şehir, yapılan anonslar ve inip binen insanlar konuşmamızın çevresinde duruyordu. Ben o gün hangi konudan hangi konuya geçtiğimizi değil, yolun çabuk bitmiş gibi gelmesini hatırlıyorum.

Onu bırakmayı teklif ederken dönüşte tek başıma gideceğimi biliyordum. Bu bana yük gelmedi. Mine'nin evine doğru uzayan rota, tanışıklığımızı birkaç dakika daha büyütüyordu. Kendi yolumu uzatmak, onunla geçirdiğim zamanı uzatmanın en kolay biçimiydi. Daha sonra bunu defalarca yapacaktım; trenler ilişkimizin sessiz mekânlarından birine dönüşecekti.

İlk bırakışta henüz onun yanında nasıl susacağımı bilmiyordum. Konuşma durursa yakınlığın da duracağından çekinen bir heyecan vardı içimde. Zamanla aynı trenlerde sessiz kalmayı, yan yana oturup yalnız yolu izlemeyi de öğrenecektik. Bir ilişkinin mesafesi bazen iki insanın ne kadar konuştuğuyla değil, konuşma bittiğinde birbirinden uzaklaşıp uzaklaşmadığıyla ölçülüyor.

O gün henüz sessizliğe sıra gelmemişti; söyleyecek yeni şeyler arıyor, varacağımız durağın biraz daha geç gelmesini istiyordum.

İlişkimiz boyunca trenlere, otomobillere, otobüslere ve motosikletlere binecek; şehirler, ölkeler ve sınırlar gecektik. Ortak yollarımızın ilki, yaz okulundaki o küçük kütüphaneden çıkıp onun evine doğru giden sıradan bir tren yolculuğuydu.

Ben 2000, Mine 1997 doğumluydu. Aramızdaki üç yıl o gün zihnimde bir mesafe yaratmadı. Zaten ilk günden itibaren mesafeleri kapatmaya çalışan taraf bendim. Onu evine kadar bıraktım.

Bir sonraki P4C dersinde yeniden yanına gittim.

İlk gün birlikte sigara içmiş, konuşmuş ve trene binerek evine kadar gitmiştik. Bu kadarı, ikinci karşılaşmada yeniden yanına gidebilmem için yeterliydi. Dersin ardından yine birlikte yola çıktık.

Yoldayken a olup olmadığını sordum. A olduğunu söyledi. O sıralar çok sevdiğim bir yer vardı. şırdanı, mumbarı, kelle paayı iyi yapıyordu. Birlikte oraya gitmeyi teklif ettim. Kabul etti.

Yakınlaşmamızın ilk günlerinde büyük planlar yoktu. Bir ders bitiyor, sonra sigara, tren ya da yemek gibi sıradan bir şey aramızdaki süreyi biraz daha uzatıyordu. Ben her defasında vedayı birkaç durak sonrasına taşımak için yeni bir neden buluyordum.

Başlangıçta sevgi dediğimiz şey çoğu zaman zaman istemektir. Birlikte geçirilecek beş dakika daha, bir durak daha, açlık bahanesiyle kurulacak yeni bir masa. Ben Mine'yi henüz tanıımıyordum ama onunla geçirdiğim sürenin bitmesini istemediğimi biliyordum. Her teklifim, açıkça söylemediğim aynı cümlelerin başka biçimiydi: Biraz daha kal.

Trende Mine biriyle mesajlaşıyordu. Kiminle konuştuğunu görmedim. Yazılanları da bilmiyordum. Yalnızca ekrana yönelen dikkatini göz ucuyla gördüm ve bundan hayatında biri olduğu sonucunu çıkardım.

Bu bir bilgidен çok sezgiydi. Belki doğruydu, belki değildi. O anda doğrusunu öğrenmeye de çalışmadım.

Daha rahatsız edici olan, bu ihtimal karşısında içimden geçen şeydi. Hayatında birinin bulunması umurumda değildi. O gün bunu kendi duygumun büyüklüğü gibi yaşadım. İsterse evli, hatta çocuklu olsun diyecek kadar ileri götürdüm. Ona kapılmıştım ve kapılmanın bana hak verdiğini sanıyordum.

İçimden geçen cümle daha da açıktı:

Artık o benimdi. Bana aitti.

Bugün o cümleye sevgi diyemem. Sevginin içinde yakınlık, arzu ve bağlanma olabilir; mülkiyet olamaz. Bir insan, onu çok istediğim için bana ait hâle gelmez. Mine'nin o sırada hayatında gerçekten biri bulunup bulunmadığını bile bilmezken, zihnimde onun adına bir yer belirlemiştim.

Yine de geçmişteki kendimi yalnızca bugünün bilgisiyle yargılamak kolay olurdu. O anda hissettiğim şey bana karanlık görünmüyordu. Hayatımda ilk kez birine bu kadar güçlü biçimde kapıldığımı düşünüyordum. Geri çekilmemek bana dürüstlük, kararlı olmak da cesaret gibi geliyordu.

Birlikte yemek yiyeceğimiz yere gittik. Benim sakatat merakımın bizi götürdüğü o masada ne konuştuğumuzu bugün ayrıntılarıyla anlatacak durumda değilim. Bildiğim, yemek yediğimiz ve ardından Mine'yi yeniden evine bıraktığım.

İlk günkü rastlantı, ikinci derste tekrarlanmıştı. Aynı insanı iki kez evine bırakınca bunun bir alışkanlığın başlangıcı olduğunu düşünmek kolaylaşıyor. Ben henüz ilişkinin adını koymadan ona hayatımda yer açmaya başlamıştım.

Bir sonraki buluşmamızda, bir AVM'nin içindeki sinemaya gittik.

İzlediğimiz filmin adı gecedен silinmiş.

Hafızanın adil çalıştığını sanmıyorum. Aynı gecedен bazı şeyleri hiçbir iz bırakmadan silebiliyor, bazılarınıysa yıllar sonra bile ışığına kadar saklıyor. Perdedeki hikâye bende kalmadı. Mine'nin yanımda oluşu kaldı. Sinemada yakınlıştığımızı hatırlıyorum ama aramızda daha ileri bir şey olmadı.

Filmden sonra Özlüce'de bir bara gitmeye karar verdik. AVM'den çıktık; karşısındaki üst geçitten bara doğru yürümeye başladık.

Hava karanlıktı. Çevrede kimse yoktu. Sarı sokak ışıkları yere vuruyordu.

AVM'nin aydınlığını arkamızda bırakmıştık. Üst geçitten Özlüce'ye doğru yürürken şehrin kalabalığı da geride kalmış gibiydi. Hatıram o yolu insanlardan arındırmış; geriye karanlığı, yere düşen sarı ışığı ve yanımda yürüyen Mine'yi bırakmış. Bazen hafıza bir anı büyütme için çevresindeki her şeyi susturuyor.

İlk öpüşmeyi kimin başlattığını söyleyemem, çünkü hatırladığım kadarıyla ikimiz de aynı anda birbirimize yöneldik. O an ne benim hamlem ne de onun cevabıydı. Aramızdaki mesafe iki taraftan birden kapandı.

Bugün hâlâ onu dünyanın en güzel öpüşmesi olarak hatırlıyorum.

Bedenim yeniden doğmuş gibiydi. Aynı anda hem yeni hem tanıdık bir şeyin içindeydim. Huzurluydum. Evdeymişim gibi hissediyordum; üstelik yıllardır yaşadığım bir eve değil, uzun bir yolculuğun sonunda nihayet dönebildiğim bir yere gelmiş gibiydim.

İnsan bazen bir başkasını henüz tanımadan onda yuva bulduğuna inanabiliyor. O gece bu inancın ne kadar ağır bir gelecek vaadi taşıdığını bilmiyordum. Ben yalnızca Mine'ye sarılıyordum.

Öpüştükten sonra birbirimize sıkı sıkı sarıldık. Bara kadar öyle yürüdük. Sarı ışıkların altında iki ayrı insan gibi değil, aynı sıcaklığın içinde ilerliyorduk.

O sarılıŖta acele yoktu. Biraz önce birbirine ynelmiŖ iki beden, yolun kalanını birbirinden ayrılmadan tamamlıyordu. Teninin sıcaklığını, kolumun altında bana yakın oluŖunu ve adımlarımızı yan yana tutma çabasını hatırlıyorum. “Evdeyim” duygusu yalnız pŖmenin içinde değil, sonrasında birlikte yryebilmemizdeydi. Eve dönmek bazen bir kapıdan girmek değil, birinin yanında yürürken artık yol aramamakmıŖ gibi geliyordu.

Bara vardığımızda bira içtik.

O geceden kalan Ŗey konuŖtuđumuz baŖlıklar değil, konuŖmanın biçimi. Ne söyleyeceğimizi dŖünmek zorunda kalmadık. Bir konu diğerini açtı. Mine heyecanlandığında hızlı konuŖurdu; o gece de konuŖmanın temposu hiç dŖmyordu. Suskunluğun araya girmesinden korkmadan her Ŗeyden söz ettik.

NeŖeli ve pozitif biriydi. Mizah anlayıŖımızın birbirine benzediğini dŖnrdm; aynı Ŗeylere gülebilmek daha ilk günlerden aramızda ortak bir dil kurmuŖtu. Gülerken çok tatlı görünürdü. Sesini zaten güzel buluyordum, kahkahası da o sesin içinden güzel çıkardı. Mine'nin yüzüne baktığımda onu mutlu görüyordum. Ben de mutluydum.

İliŖkilerin baŖlangıcında insan geleceği, karŖısındaki kiŖinin yüzünde gördüğü mutluluktan okuyabiliyor. Ben o masada sevgili olacağımızı hissettim. Daha fazlasını da: Sonsuz bir aŖkın baŖladığına inandım.

“Sonsuz” kelimesi o gece bana büyük gelmiyordu.

Bardan kalkınca yeniden trene bindik. Kültürpark istasyonunda indik. Mine'yi B2 otobüsüne bıraktım. Onu kapısına kadar götürmek istiyordum fakat gerek olmadığını söyleyerek çok ısrar etti. Ben de otobüse kadar eşlik etmekle yetindim.

Gecenin başında aramızdaki mesafeyi birlikte kapatmı tık. Sonunda ise Mine, yolun kalan kısmını tek başına gitmek istedi. Onu B2'ye bıraktım ve eve döndüm.

Mesajla maya devam ettik.

Aramızda ayrıca yapılmış bir sevgililik teklifinin izi yok. Ağustos 2022'nin sonu ile Eylül' n ilk haftası arasındaki o geceden sonra, benim hatıramda durumun adı ikimiz için de belliydi. Her gün konuştuk. Okulda sürekli birlikteydik. O beni arkadaşlarıyla tanıştırdı; ben onu kendi arkadaşlarımla tanıştırdım.

Bir süre önce k  k kütüphanede birbirini tanımayan iki ki iydik. Şimdi günlerimiz birbirimize yazdığımız sabah mesajlarıyla ba lıyor, okulda yollarımız aynı bahçede birle iyor, arkadaş çevrelerimiz birbirine açılıyordu.

Ben bunu tek bir cümleyle anlamlandırmı tım:

Artık biz birdik.

O sırada “biz” olmanın iki ayrı insan kalmayı da gerektirdiğini bilmiyordum. Bildiğim, Mine'den ayrılmanın zor geldiği ve yeniden bulu acağımız ana kadar konuşmayı sürdürmek istediğimdi.

İlişkimizin ilk zamanlarında sabah, birimizin diğetine yazmasıyla başlardı.

Bunun sabit bir görevlisi yoktu. Kim önce uyanırsa ilk mesajı o gönderirdi. Güne birbirimizden habersiz başlamayı istemiyorduk. Gece ayrılmış olsak bile sabah aradaki mesafe yeniden kapatılırdı.

Okulda buluşma yerimiz fakültenin bahçesiydi. Hangimiz önce geldiyse kendi arkadaşlarıyla oturur, diğeri geldiğinde onun yanına geçerdi. Kalabalığın içindeki iki ayrı arkadaş grubu, birimizin gelişiyile ortak bir masaya dönüşürdü.

Mine'yi o günlerden siyah taytı, kısa tişörtü ve omuzlarına yaklaşan kıvrıcık, dalgalı sarı saçlarıyla hatırlıyorum. Bu tek bir güne ait kesin fotoğraf değil; okul döneminden bende kalan görünüşü.

Dersimiz ortaksa sınıfa birlikte girer, birlikte çıkardık. Derslerimiz ayrıldığında o kendi sınıfına, ben benimkine giderdim. Aradaki mesafeyi mesajlarla kapatır, ders çıkışında yeniden birbirimizi bulurduk.

Ders aralarında Han Kafe'ye giderdik. Kafenin arka tarafında bir bahçe vardı; çoğunlukla orada oturur, çay ya da kahve içerdik. Ayırt edici tek bir siparişimiz veya bugün anlatabileceğim belirli bir şakamız yok. İlk öpüşme gecesinde barda nasıl konu aramak zorunda kalmadıysak burada da konuşmak gündelik hayatımızın doğal parçasına dönüşmüştü.

Günün sonunda ayrılmak zor gelirdi. Okuldan genellikle birlikte trene biner, Mine'yi bırakırdım. İlk gecemizde onu B2 otobüsüne bırakmış, kapısına kadar gitme isteğimden onun ısrarı üzerine vazgeçmiştim. Sonraki günlerdeyse onu evinin kapısına kadar bırakmak alışkanlığımız oldu. Yol, vedayı geciktirmenin bir biçimiydi.

Mine beni okuldan arkadaşlarıyla tanıştırdı. Benim hatıramda herkes ilişkimizden memnundu; bizi birlikte görmek onları da mutlu ediyor, ilişkimizi onaylıyorlardı. Bu, yalnızca ikimizin arasında yaşanan bir yakınlığın çevremizde de görünür hâle gelmesiydi.

Bir ay bile dolmadan günlerimizin düzeni oluşmuştu: Sabah mesajı, fakülte bahçesi, Han Kafe, dersler, birlikte geçirilen saatler ve kapıya kadar uzatılan yol.

Bu tekrarlar ilişkiyi görünmeden büyütüyordu. Bir günün diğerine benzemesi sıkıcı değildi; güven veriyordu. Ertesi sabah yazacağını, bahçede birbirimizi bulacağımızı, ders bitince yeniden yan yana geleceğimizi varsaymaya başlamıştım. İnsan bir başkasını hayatına bazen büyük kararlarla değil, yarını hesaplarken onu kendiliğinden denkleme katarak yerleştiriyor.

Henüz bir ilişkinin başlangıcını yaşamıyormuşuz da çok önceden başlamış bir hayatın içine hızla yetişiyormuşuz gibiydi.

O günlerden tek bir sabahı seçip “her şey tam olarak böyle oldu” diyemem. Hafızam bana daha doğru bir şey veriyor: Birçok okul gününün birbirine karışarak oluştuğu ortak bir sabah.

Telefon ekranında ilk mesaj beliriyor. Hangimizin önce uyandığı güne göre değişiyor ama hitabın sıcaklığı değişmiyor. Evden çıkarken günün bir yerinde Mine'yi göreceğimi biliyorum. Bu bilgi, sıradan bir ders gününü daha başlamadan başka bir şeye dönüştürüyor.

Fakülte bahçesine önce ben geldiysem kendi arkadaşlarımın yanına oturuyorum. Konuşmaya katılsam da gözüm girişe kayıyor. Mine görüldüğünde kalabalığın düzeni benim için değişiyor. Yanına gidecek olan ben miyim, o mu bana gelecek; bunun önemi yok. Birkaç dakika sonra aynı masanın çevresindeyiz. Siyah tayt, kısa tişörtü, omuzlarına yaklaşan sarı saçlarıyla yanıma oturuyor. Teması sevdiği için yakınlığımız yalnız konuşmada kalmıyor; kalabalığın içinde de benimle arasına resmî bir mesafe koymuyor.

Arkadaşlarımızın yanında konuşmalar birbirine karışıyor. Kimin hangi şakayı yaptığı, o sabah hangi konunun açıldığı zamanla silindi. Mine'nin gülüşü silinmedi. Kahkahası yüzünün tamamını değiştiriyor; yeşil gözleri daha canlı görünüyordu. Heyecanlandığında kelimeleri hızlanıyor, anlatmak istediği şey sanki cümlelerin sonuna ondan önce varmaya çalışıyordu. Ben bazen anlattığımdan çok anlatışını izliyordum.

Ders başladığında ortak sınıfa birlikte çıkıyoruz. Yan yana oturup oturmadığımız her gün aynı olmayabilir; fakat dersten önce ve sonra birbirimizi aramak zorunda kalmıyoruz. Zaten aynı akışın içindeyiz. Derslerimiz ayrıldığında kısa süreliğine iki öğrenciye dönüşüyor, farklı kapılardan giriyoruz.

Bu ayrılık birkaç saat bile sürse telefonlarımız açık. Ders çıkışında nerede olduğumuzu yazıyor, bahçede ya da kordorda yeniden birbirimizi buluyoruz.

Han Kafe'ye geçtiğimiz günlerde arka bahçeye oturuyoruz. Önümüzde bazen çay, bazen kahve var. Masanın üzerindeki bardaktan çok karşımdaki yüzle ilgileniyorum. Mine konuşurken elleri, bakışı ve yüzü de cümleye katılıyor. Ben bilimsel yazılara alışkın biriyim; düşünceyi düzenlemek, sebep ve sonuç kurmak bana daha kolay geliyor. Mine'yle konuşurken ilk kez her şeyin bir sonuca ulaşması gerekmediğini öğreniyorum. Konu başka bir konuya açılıyor, sonra başlangıçtaki yere dönmeden başka bir şeye geçiyoruz. Sohbetin başarısı vardığımız yerde değil, bitmesini istemeyişimizde.

Bu birleşik okul gününün sonunda dersler bitiyor ama benim günüm bitmiyor. Birlikte trene yürüyoruz. Onu bırakmak benim için ulaşım yardımımdan daha fazlası. Aynı hatta biraz daha yan yana kalmak, vedayı şehir boyunca ertelemek. Tren ilerledikçe bir yandan eve yaklaşıyor, bir yandan ayrılacağımız noktaya yaklaşıyoruz. Onun ineceği durağı artık yalnız haritada bir yer olarak değil, birlikte geçirdiğimiz sürenin sınırı olarak biliyorum.

Başlangıçta B2 otobüsüne bırakmakla yetinmiştim. Sonra kapısına kadar gitmek alışkanlık oldu. Geri dönüş yolunu çoğu zaman tek başıma yapmam gerekiyordu; buna rağmen onu bırakmayı yük saymıyordum. Dönüş, birlikte geçirdiğimiz günün artığıydı. Eve vardığımda konuşma telefonun içinde sürüyor, fiziksel olarak ayrılmış olsak da günümüz hemen kapanmıyordu.

Mine'nin arkadaşlarıyla tanıştığımda onların bakışında da ilişkinin hızını gördüm. Benim arkadaşlarım da Mine'yi hayatımın geçici bir misafiri gibi karşılamadı. Herkesin bizi onayladığını düşünüyordum. Başkalarının memnuniyeti ilişkinin doğru olduğunu kanıtlamaz; fakat o yaşta çevremizdeki insanların yüzünde gördüğüm kabul bana güven veriyordu. Bizim “biz” dediğimiz şeye dışarıdan da aynı ad veriliyordu.

Bu günlerde kıskançlık, büyük gelecek planları veya kırılmalar henüz hikâyenin önünde değildi. Hayatımızın malzemesi daha küçüktü: mesaj, ders, bahçe, çay, tren, kapı önü. Sonradan yaşayacağımız yolculukların ve kavgaların yanında bunlar önemsiz görünebilir. Oysa ilişkinin temelini büyük anlardan çok bu tekrarlar kurdu. Mine'yi hayatımın merkezine taşıyan şey tek bir öpüşme değil, her gün yeniden onun yanına gitmekti.

Bir süre sonra sabah mesajını beklemek heyecan olmaktan çıkıp düzen oldu. İşte tam o noktada yakınlık kök salmaya başladı. Heyecanın sakinleşmesi sevgiyi azaltmıyordu; onu gündelik hayata yerleştiriyordu. Mine'yi görmek olağanlaşırken yokluğu daha belirgin hâle geliyordu. Bir ders çıkışında yanında olmamak, günün eksik kalması demekti.

Bugün o okul dönemini düşündüğümde tek tek tarihleri değil, sürekli birbirine ulaşan iki çizgiyi görüyorum. Farklı evlerden çıkıyor, farklı derslere giriyor, sonra bahçede, kafede ya da tren yolunda yeniden birleşiyorduk. İlişkinin ilk biçimi buydu: ayrılıp tekrar buluşmakta hiç zorlanmamak.

Bu düzenin ortasında birden tatile gitme fikri çıktı. İkimiz de hemen kabul ettik ve çok heveslendik. Uzun uzun düşünüp ilişkinin buna hazır olup olmadığını tartmadık. İlk ayımızın sonunda, üç gece dört günlüğüne Marmaris'e gitmeye karar verdik.

Otobüsle yola çıktık. Ünver Otel'de kalacaktık.

O güne kadar ilişkimizi okulun, kafelerin, trenlerin ve birbirimizi bıraktığımız yolların içinde yaşamıştık. Marmaris ilk kez, gündelik hayatın dışına yalnız ikimizin çıktığı yerdı. Ders saati yoktu. Eve dönme vakti yoktu. Birkaç saat sonra ayrılmak zorunda değildik.

Otobüse bindiğimizde yanımızda yalnız birkaç günlük eşya yoktu. Bir aylık ilişkinin bütün heyecanını, birbirimize dair henüz öğrenmediğimiz şeyleri ve ilk kez bu kadar uzun süre baş başa kalacak olmanın merakını da taşıyorduk. Bursa'da buluşmaların her zaman bir dönüş saati vardı. Marmaris yolunda ise aynı yere varacak, aynı odada kalacak ve sabah birbirimizi yeniden aramak zorunda olmayacaktık.

Yolculuğun bütün durakları zihnimde ayrı ayrı kalmadı. Fakat otobüsün bizi tanıdığımız şehirden uzaklaştırdığı hissi kaldı. Mesafe arttıkça günlük sorumluluklar geride kalıyor, ilişkimiz ilk kez kendi başına bir alana kavuşuyordu. Yan yana oturmak daha önce de yaptığımız bir şeydi; bu kez yol bittiğinde ayrılmayacak olmamız onu değiştirmişti.

Ünver Otel'e girdiğimizde burayı büyük bir lüks için seçmemiştik. Bizim için asıl yenilik odanın kendisi değil,

kapı kapandığında içeride yalnız ikimizin kalmasıydı. Birlikte geçirilen birkaç saat yerine önümüzde üç gece ve dört gün vardı. Zaman ilk kez genişlemişti. Birbirimize yetişmeye çalışmıyor, aynı günün içinde kalıyorduk.

Otele vardığımız ilk gün ilk kez seviştik.

Bu anı ayrıntılarıyla teşhir etmek istemiyorum. İlişkimizin hikâyesindeki yeri, bedenlerimizin de birbirine açıldığı ilk eşik olmasıydı. Ardından otel odasında kapanıp kalmadık; sahile çıktık, içtik ve eğlendik. Mahremiyetin ardından şehrin içine karıştık.

İlk kez birlikte olmanın ardından aramızdaki mesafenin bütünüyle kapandığını düşünmüştüm. Yakınlık yalnız arzu değildi; birbirimizin yanında savunmasız kalabilmek, bedeniyle birlikte çekingenliğini de gösterebilmektir. O odadan çıktığımda Mine'yi birkaç hafta önce kütüphanede gördüğüm yabancı kadın olarak düşünmek artık mümkün değildi. Hayatımın içine çok hızlı girmişti; şimdi bedenimin hafızasına da yerleşmişti.

Sahile çıktığımızda dünya kaldığı yerden devam ediyordu. İnsanlar yürüyor, mekânlar doluyor, şehir kendi gecesini yaşıyordu. Bizim içinse günün ortasında görünmez bir eşik aşılmıştı. Kalabalığın içinde bunu yalnız ikimiz biliyorduk. Biraz önce aynı odada yaşadığımız yakınlığı yanımızda taşıyor, yine içiyor ve konuşuyorduk.

Marmaris'teki ilk günün bende bıraktığı his özgürlüktü. Kimse bizi derse çağırıyor, tren saatine yetişmemiz gerekmiyor, aile evlerinden birine dönmek zorunda kalmıyorduk.

Birlikte nereye gideceğimize o anda karar verebiliyorduk. İlişki ilk kez başkalarının düzenindeki boşluklara değil, doğrudan kendi zamanımıza kurulmuştu.

Marmaris sahilinde yürürken çok lüks, beş yıldızlı bir otel gördük. İkimizin de içi gitti. Oraya bakarken Mine'ye bir söz verdim: Bir sonraki Marmaris tatilimizde o otelde kalacaktık. Adını unutmamasını, not etmesini istedim.

Biz daha mütevazı bir otelde kalırken uzaktan gördüğümüz yapı başka bir hayatın görüntüsü gibiydi. İçeri girmedik; dışarıdan baktık. İstemek için ayrıntılarını bilmemiz gerekmiyordu. Otelin bizde yarattığı duygu yeterliydi: Bir gün koşullarımız daha iyi olacak ve şu anda yalnız baktığımız yerde kalabilecektik.

Sözüm yalnız otelle ilgili değildi. Farkında olmadan Mine'ye gelecekte de yan yana olacağımızı söylüyordum. “Bir dahaki gelişimizde” derken ilişkinin süreceğini, yeniden Marmaris'e döneceğimizi ve o günü birlikte göreceğimizi tartışmasız kabul ediyordum. Gelecek, ilk kez ortak bir rezervasyon gibi önümüzde duruyordu.

O sırada söz vermek kolaydı. Önümüzde uzun bir gelecek bulunduğuna inanıyordum. Bir sonraki tatil, sonraki yaz, sonraki şehir, sonraki ev... Hepsi sırayla yaşayacağımız şeylerdi.

Otele uzaktan bakarken bir gün gerçekten içine gireceğimizi bilmiyordum.

Verdiğim sözü tutacağımı da.

O otelin, ilişkimizde tutulan bir sözden ilk büyük kırılmanın mekânına dönüşeceğini ise hiç bilmiyordum.

İlk Marmaris'te henüz kırılacak bir şey görmüyorduk. Önümüzde tekne turu, tek bir scooter üzerinde gezdiğimiz sokaklar ve Bodrum'a uzanan mavi bir yol vardı.

İlk gecenin ardından otel odasına dönmek, ertesi sabah aynı yerde uyanacak olmak demektir. Bursa'da birbirimizi kapıya kadar bırakıyor, sonra farklı evlerde uyuyorduk. Burada geceyi kapatan bir veda yoktu. Uykuyla gün arasındaki boşluğu da birlikte geçiriyorduk. Daha sonra haftada birkaç gece aynı yatakta uyumak hayatımızın alışkanlığı olacaktı; ilk provasını bu küçük otel odasında yapıldı.

Sabah olduğunda tatil hâlâ önümüzdeydi. Bir önceki gün yaşadığımız yakınlığı büyük sözlerle çözümlememize gerek yoktu. Hazırlandık, dışarı çıktık ve günün bizi götüreceği yere gittik. O yaşlarda mutluluğu bazen tam da böyle yaşıyorduk: anlamını konuşmadan, devamını hemen yaşayarak.

Tatilin ikinci günü tekne turuna çıktık.

Yeni insanlarla tanıştık, yüzdük, eğlendik. Bol bol fotoğraf çektik. O günün ayrıntıları zihnimde tek tek sahnelerden çok, arka arkaya dizilmiş parlak kareler gibi duruyor: deniz, yabancı yüzler, Mine ve birlikte geçirdiğimiz zaman.

Fotoğrafların bir kısmı belki bugün unuttuğum ayrıntıları saklıyordur. Benim hatırladığım, turun çok güzel olduğu.

Tekne turunun ayrıntıları silinmiş olsa da günün açıklığı bende kaldı. Suya girip yeniden tekneye dönmek, henüz tanımadığımız insanlarla aynı günün neşesini paylaşmak, fotoğraf çekmek için birbirimize yaklaşmak... İlişkimizin ilk ayında yalnız birbirimizi değil, yan yana nasıl göründüğümüzü de keşfediyorduk. Çekilen her fotoğraf, daha o sırada bir geçmiş biriktirmeye başladığımızın farkında olmadığımız küçük bir kanıtı.

Aynı günün akşamüstünde Martı'nın ayakta kullanılan elektrikli scooter'larından birini kiraladık. Tek scooter vardı. Tatil boyunca Marmaris'in farklı yerlerini onunla gezdik.

Bir noktada teker çukura takıldı ve ikimiz de düştük.

Ben yaralanmadım. Mine'nin dizi acıdı, hafifçe yaralandı. İlk tepkimiz gülmek oldu. Birlikte düşmenin şaşkınlığı, o anı önce komik hâle getirmişti. Sonra onun gerçekten canının yandığını fark ettim. Sözler silindi; kahkahanın içinden acıyı görmeye geçtiğim o kısa an kaldı.

Neşenin içinden kaygıya geçiş bir an sürdü. Az önce birlikte güldüğümüz düşüş, onun yüzündeki acıyı fark ettiğimde biçim değiştirdi. İlişkinin ilk zamanlarında insan karşısındakinin bedenini de öğreniyor: Hangi gülüşün gerçekten rahat olduğunu, hangi susuşun canının yandığını sakladığını. Mine'yi tanımak yalnız sevdiği şeyleri bilmek değildi; kahkahanın altında başka bir duygu belirdiğinde onu seçebilmeyi de öğrenmekti.

Üçüncü günün sabahında Bodrum'u da görmek için kiraladığımız arabayla yola çıktık.

Direksiyonda bendim. Hava çok sıcaktı. Deniz masmavi ve temizdi.

Arabanın müzik sistemi çalışmıyordu. İkimiz de düzeltmek için uğraştık. Olmayınca pes edip telefondan müzik açtık. Küçük bir sorunu birlikte çözme biçimimiz buydu: Önce uğraşmak, sonra işe yaramayan şeyi bırakıp başka bir yol bulmak.

Yol boyunca tatili, gideceğimiz yerleri ve yapacaklarımızı konuştuk. Tatilden zihnimde kalan en güzel görüntü budur. Büyük bir olay değil; deniz kıyısında ilerleyen bir araba, direksiyonda ben ve yanımda Mine. Yolun kendisi kadar, onunla konuşuyor olmak güzeldi.

Arabanın bozuk sistemi yüzünden müzik telefonun küçük hoparlöründen geliyordu. Ses kusursuz değildi; yol da değildi. Fakat o sabah hiçbir şeyin kusursuz olması gerekmiyordu. Sıcak, mavi deniz, önümüzde uzayan kıyı ve yan koltukta Mine vardı. Gideceğimiz yerleri konuşurken yalnız o günü planlamıyorduk. Birlikte gelecek zaman kulanmaya alışıyorduk: gideceğiz, göreceğiz, yapacağız. “Biz” kelimesi bazen en çok fiillerin sonunda duyuluyor.

Ören'de durup birer bira içtik. Ardından yeniden yola çıktık. Direksiyonda bendim; bugün bunun riskli bir seçim olduğunu biliyorum.

Çökertme'ye geçtik. Mandıra Filozofu'nun evi olarak bilinen yerin yakınında durup yüzdük. Sonra çökertme kebabı yedik.

Yolun bir yanında masmavi deniz vardı. Başka bir bölümünde yangından kalmış, yanmış ormanlık alanlardan geçtik. O görüntüler üzerine konuştuk ve birlikte üzüldük. Aynı günün içine hem denizin temiz mavisi hem de ateşten sonra geriye kalan karanlık sığıyordu.

Bodrum'a vardığımızda dayımın evine gittik. Mine'yi dayımla tanıştırdım. Dayımın birkaç saat işi vardı; o sırada Mine'yle Bodrum'u önce arabayla gezdik. Sonra eve dönüp dayımın motosikletini aldık ve bir motosiklet turu yaptık.

Gece dayım arayıp onu almamı istedi. Mine'yle birlikte gidip aldık. Ardından üçümüz geç saatlere kadar oturup sohbet ettik. Dayım kendisinden, ilişkilerinden ve genel hayatından bahsetti. Konuşmanın ayrıntıları bugün bende yok; kalan, Mine'nin benim aile dünyamdan biriyle aynı masada oturması ve gecenin üçünü de içine alacak kadar uzaması.

Hava aydınlanmaya yaklaşırken Marmaris'e doğru yola çıktık.

Bir günün içine Ören'i, Çökertme'yi, denizi, yanmış ormanları, dayımın evini, otomobili ve motosikleti sığdırmıştık. Şimdi gecenin sonuyla sabahın başlangıcı arasındaki saatlerde aynı yolu geri alıyorduk. Yorulmuştuk ama dönüş, güzel bir günün bedeli gibi geliyordu. Tatilin ilk ayında kurduğumuz yakınlık, yalnız eğlenmeyi değil, yorgunluğu da aynı aracın içinde taşımaya başlamıştı.

Dönüş yorucuydu. Yolun başında konuşuyorduk; Mine daha sonra yolun büyük kısmını uyuyarak geçirdi.

Marmaris'e yaklaşınca uyandı ve sohbetimiz yeniden başladı. Vardığımızda arabayı kiraladığımız yere bıraktık.

Bodrum dönüşünün ardından son günümüzü Marmaris'te geçirdik. Son otel gecemizde Ünver Otel'de sabaha kadar film izledik, sonra uyuduk. İlk sinema buluşmamızdaki filmi hatırlamadığım gibi, o gece izlediklerimizin adları da bende kalmadı. Hafızam yine hikâyeleri değil, yan yana oluşumuzu sakladı.

Günlerdir dışarıda, yolda ve suyun içindeydik. Son gece hareket etmeden aynı yerde kaldık. Ekranda başkalarının hikâyeleri akarken bizim ilk yolculuğumuz kapanıyordu. Hangi filmi açtığımızı unutmuş olmam artık bana garip gelmiyor. O gece için filmler içerik değil, birlikte uyanık kalmanın bahanesiydi. Asıl hatırladığım, dışarıdaki tatilin yavaşça sona erdiği ve biz yan yana olduğumuz için bunun henüz bir kayıp gibi görünmediği.

Bursa'ya otobüsle döndük. Yolculuk ikimiz için de rahatsız edici değildi; tatilin bitişı kendi başına bir sorun yaratmıyordu. Otobüs Aydın'da mola verdiğinde laptopumun şarj aletinin çantamdan çalındığını fark ettim ya da hırsızlık o mola sırasında gerçekleşti. Kesin anı bilmiyorum. Güzel geçen dört günün sonuna, gündelik hayat küçük ve can sıkıcı bir kayıp eklemişti.

Fakat Marmaris'ten asıl taşıdığım şey kaybolan bir şarj aleti değildi.

Mine'yle daha ilk ayımızda başka bir şehirde yaşamayı denemiş, denize girmiş, düşmüş, gülmüş, yola çıkmış, ailemden biriyle tanışmış ve şafağa kadar dönmüştük.

Bursa'ya dönerken artık yalnızca daha çok anımız yoktu. Birbirimizin hayatında daha fazla yerimiz vardı.

Bursa'ya döndükten sonra Mine'yi ailemle tanıştırdım. Birlikte başka bir şehirde dört gün geçirmiş, ilk kez aynı otel odasına dönmüş, uzun bir yola çıkmış ve yorgunluğu da eğlenceyi de paylaşmıştık. İlişkimiz artık daha sıkıydı.

Onu eve ilk getirdiğim günden akşam ışığına benzeyen belirsiz bir görüntü kaldı. İlk yemek, masa düzeni ve tanışma cümleleri zamanla silindi; ailemin ona gösterdiği yakınlığın hızı silinmedi.

O sırada annem, babam, kardeşim ve ninemle dubleks bir evde yaşıyordum. Ailemin Mine'ye doğrudan kanı ısındı. Onu çok beğendiler ve kısa sürede samimileştiler. Ben onları izlerken sanki ilk kez karşılaşmıyorlarmış da yıllardır birbirlerini tanıyorlarmış gibi hissediyordum.

Bu yakınlığın zamanla kendine özgü bir dili oldu. Babam Mine'ye “Güzel kızım,” derdi. Annem ona “Sarı papatyam” ya da “Civciv” gibi sevgi sözleriyle seslenirdi. Alzheimer hastalığı bulunan ninemse Mine'yi kızlarından biri sanırdı. Her gördüğünde ona sarılır, ağlardı. Hafızası Mine'yi yeniden yeniden başka bir yere koyuyor; sarılışıysa her defasında aynı yakınlığı kuruyordu.

Böylece Mine'nin eve gelişi zor bir misafirlik sınavına dönüşmedi. İlk kez bizde kalması da önceden ailece konuşulmuş bir karar değildi; kendiliğinden oldu. Ardından bize daha sık gelmeye ve kalmaya başladı.

Zamanla bu, özel bir olay olmaktan çıktı; ilişkimizin olağan düzenlerinden biri hâline geldi.

Bir insanın aile evine yerleşmesi eşyalarını bütünüyle taşımasıyla başlamıyor. Önce sesi merdivenlerde tanındık geliyor. Sonra sofrada onun için ayrıca yer açmak gerekmiyor; o yer zaten varmış gibi davranılıyor. Mine'nin gelişi de böyle sıradanlaştı. Kapı açıldığında kimse “misafir geldi” duygusuna kapılmıyordu. Ev, onu kendi ritmine almıştı.

Ev dubleksti. Benim odam ikinci kattaydı ve sıradan bir yatak odasından büyüktü. İçinde yatak, televizyon ve üç kişilik bir koltuk vardı. Alanı, küçük bir 1+0 stüdyo daireye benzetiyordum. Aile evinin içindeydik ama o katta kendimize ait bir gündelik hayat kurabilecek kadar rahat-tık.

İlk günlerimizde yakınlık, sürekli bir yerlere gitmek demekti: fakülte bahçesi, Han Kafe, trenler, sinema, bar, Marmaris, Bodrum yolu. İkinci kattaki odada ise birlikte olmanın hareket etmeden de sürebildiğini öğrendik.

Tipik bir akşamda bilgisayarın ya da televizyonun karşısına geçip film veya dizi izlerdik. Mine aksiyon filmlerini severdi; Aşk-ı Memnu ve Yaprak Dökümü gibi dizilere de bayılırdı. Bir dönem “snuff” başlığı altında bulduğumuz sert, +18 korku ve gerilim filmlerine merak salmış, onları sık sık izlemeye başlamıştık. Dedublüman dinlerdi. Bira ve başka içkiler alırdık. Genellikle cips ve abur cubur yerdı. Etli yemekleri de çok sever; Kayseri yağlamasına, pideli köfteye ve benzeri yöresel yemeklere ayrı bir iştahla yaklaşırdı.

Bazı gecelerin içinde sevişmek de vardı. Bazen bilgisayara, bazen televizyona bakardık; fakat akşamın asıl düzeni aynı odada, yan yana kalabilmektir.

Odamızın büyüklüğü bize küçük bir ev yanılgısı veriyordu. Aşağı katta aile hayatı sürerken yukarıda kendi saatlerimizi kurabiliyorduk. Koltuk bazen sinema salonumuz, yatak bazen bütün dünyadan çekildiğimiz yer oluyordu. Birlikte seçtiğimiz film kötü çıksa bile gece boşa gitmiş sayılmıyordu; çünkü amaç yalnız izlemek değildi. Aynı sessizliğin içinde rahat edebilmektir.

Bugün bu dönemi anlatırken tek tek yapım adlarından çok, birlikte izleyişimiz öne çıkıyor. İlk sinema gecesinden Ünver Otel'deki son film gecesine, oradan ikinci kattaki odamıza kadar ekranlar değişiyor; yan yana oturma alışkanlığımız kalıyordu.

Gecenin sonunda aynı yatakta uyurduk.

Sabah bazen Mine benden önce, bazen ben ondan önce uyanırdım. İlk uyanan, diğerini bir süre izlerdi. Sonra güne birbirimize sarılmış hâlde başlardık.

Mine teması severdi. İnsanların arasında da baş başayken de başka birine dönüşmezdi. Sevgisini bana en çok sarılarak ve hediyeler alarak gösterirdi. Üzüldüğünde ya da kaygılandığındaysa bunu her zaman doğrudan söylemez, bazen tavırlarıyla benim anlamamı beklerdi. Anlaşılacak onun için önemliydi; benim onu söze ihtiyaç duymadan tanımamı istiyordu.

İlk öpüşmemizde, uzun bir yolculuktan sonra eve dönmüş gibi hissetmiştim.

Şimdi bu duygu bir benzetme olmaktan çıkıp gündelik bir görüntüye dönüşüyordu: Ailemin evinin ikinci katında, Mine yanımda uyuyordu.

İlişkimizin en büyük bölümü yalnızca tatillerden, sürprizlerden ve unutulmayacak gecelerden oluşmadı. Asıl ağırlığı bu tekrarlar taşıdı. Aynı oda. Aynı ekranlar. Birlikte alınan bira. Mine'nin yediği cipsler. Önce uyananın diğerine baktığı sessiz sabahlar.

Hafıza büyük olayları tarihleriyle saklamaya çalışırken sıradan hayatı birbirine karıştırıyor. Hangi akşam ne izlediğimizi, hangi sabah önce kimin uyandığını ayıramıyorum. Belki de bu yüzden o günlerin toplamı tek tek anılardan daha güçlü. Mine evin içinde istisna olmaktan çıkmıştı. Onu görmek için özel bir gün planlamıyor, hayatın olağan akışında zaten yanında olacağımı düşünüyordum.

İnsan mutluluğun içindeyken onun ne kadar sıradan görünebildiğini fark etmiyor. O günlerde bütün bunların ileride özlenecek görüntüler olduğunu düşünmüyordum. Birlikte uyanmak, ertesi sabah da tekrarlanacak doğal bir şeydi.

Mine haftada ortalama üç gece bizde kalıyordu. Bu düzen geçici bir heves olarak kalmadı; ilişkimizin alışkanlığına dönüştü.

Bizde geçirdiğimiz gecelerden birini tek bir tarihe bağlayamam. Şimdi anlatacağım akşam, birbirine benzeyen onlarca gelişin birleşik görüntüsü.

Mine eve geliyor. Aşığı katta ailemin hayatı sürüyor; selamlaşmaların ardından kısa sürede evin içindeki yerini alıyor. Annemin ona söylediği “Sarı papatyam” ya da “Civciv” gibi sözlerden biri duyuluyor, babam onu “Güzel kızım” diye karşılıyor. Bunlar tören gibi tekrarlanan cümleler değil; zamanla aile diline karışmış hitaplar.

Ninem Mine'yi görünce yine kızlarından biri sanıyor. Hafızası her karşılaşmada aynı yeri bulamasa da duygusu bir yakınlık buluyor. Ona sarılıyor, bazen ağlıyor. Mine de bu karışıklığı düzeltmek için sertçe gerçeğe çekmiyor onu; sarılmanın içinde kalıyor. Ninem kimi kucakladığını başka bir isimle biliyor olabilir, fakat Mine'nin o anda ona verdiği karşılık gerçek. Ben onları izlerken hafızanın insanları yanlış yere koysa bile sevginin beden yoluyla doğru bir yere ulaşabildiğini düşünüyorum.

Sonra ikinci kata çıkıyoruz. Günün nasıl geçeceğine ilişkin büyük bir planımız yok. Bilgisayarın mı televizyonun mu açılacağına, ne izleyeceğimize, dışarıdan bir şey alıp almayacağımıza karar veriyoruz. Bazen bira, bazen başka içkiler; yanında Mine'nin sevdiği cipsler ve abur cuburlar oluyor. Bir filmin adını seçmek, o akşamın en önemli kararı gibi birkaç dakika bizi meşgul ediyor. Sonunda çoğu zaman seçeneklerden birini açıp koltuğa ya da yatağa yerleştiriyoruz.

Mine aksiyon seviyor; ben onunla birlikte seçilen şeyi izliyorum. Başka bir dönemde Aşk-ı Memnu veya Yaprak Dökümü açılıyor. Bazen de ikimizin sert korku ve gerilim filmlerine duyduğu merak ağır basıyor. Ekrandaki hikâyeye değisse de odanın düzeni değişmiyor.

Yan yana oturuyoruz. Mine atıştırıyor, konuşuyor, bazı sahnelere tepki veriyor. Ben yalnız filmi değil, onun filmi izleyişini de görüyorum.

Birlikte yaşamamanın bu küçük provasında sessizlik de var. Her dakika konuşmuyoruz. Birimizin ekrana baktığı, diğerinin telefonla ilgilendiği, sonra yeniden aynı sahnede bulduğumuz zamanlar oluyor. Yakınlığı sürekli kanıtlamak gerekmiyor. Mine odadaysa ve ben onun orada kalacağını biliyorsam, ayrı şeylerle ilgilenmek de birlikte olmanın parçası hâline geliyor.

Bazı akşamlar yemek hazırlıyoruz. Mutfakta ne yaptığımız her seferinde değişiyor; hafızam tek bir tarifi diğerlerinden ayırmıyor. Bildiğim, işi yalnız birimizin üstlenmediği. Birimiz bir şeyi hazırlarken diğeri başka bir şeye bakıyor, sonra sofraya geçiyoruz. Mine etli ve yöresel yemekleri seviyor; Kayseri yağlaması ya da pideli köfte adı geçtiğinde iştahı belirginleşiyor. Yemek yalnız doymak için değil, günün geri kalanını aynı masanın çevresinde sürdürmek için de bir neden.

Bu birleşik akşamların bazılarında sevişiyoruz. Bunu ilişkinin bütününe açıklayan bir merkez gibi değil, ortak hayatın doğal parçalarından biri olarak hatırlıyorum. Sonrasında yeniden ekrana dönmek, konuşmak veya birbirimize sarılarak uyumak mahremiyet ile gündelik hayat arasına keskin bir çizgi çekmiyor. Bedenlerimiz, sohbetimiz ve alışkanlıklarımız aynı gecenin içinde birbirine karışıyor.

Uyku vakti geldiğinde ikinci kattaki oda gerçekten küçük bir eve dönüşüyor. Aşağıda ailem, yukarıda biz varız. Kapının öte yanında büyük bir dünya bulunmuyor; yine de kendimize ait bir gece kurabiliyoruz. Mine bana yakın yatıyor. Teması sevdiği için uykuya giderken de aramızda bütünüyle mesafe kalmıyor. İlk öpüşmede duyduğum sıcaklık artık olağanlaşmış durumda.

Sabah önce ben uyanırsam bir süre onu izliyorum. Sarı saçları uykunun içinde gündüz olduğundan başka türlü duruyor; hızlı konuşan, gülen, heyecanlanan Mine sessiz. Onu uyandırmadan bakabildiğim birkaç dakika oluyor. Sonra yeniden yatıp ona yaklaşmak, günü başlatmayı biraz ertelemek istiyorum. O önce uyandığında da benim için benzer bir sessizlik bıraktığını biliyorum; birbirimizi uyurken izlemek aramızdaki alışkanlıklardan biri.

Uyandıktan sonra gün hemen ayrılığa dönüşmüyor. Bazen evde kalıyor, bazen Mudanya tarafına çıkıyoruz. Sahilde yürüyoruz. Bu yürüyüşlerin her birinde ne konuştuğumuzu ayıramam; fakat konuşmanın konuları hayatımız kadar geniş. Okul, arkadaşlar, para, bir sonraki tatil, evlilik, o gün izlediğimiz şeyler veya hiçbir yere varmayan şakalar. Deniz yanımızda uzarken geleceği de gündelik dedikoduyu da aynı rahatlıkla konuşabiliyoruz.

Mudanya sahilinde yürüdüğümüz günlerde özel bir etkinliğe ihtiyacımız yok. Bir yerden başka bir yere gidiyor, bazen oturuyor, bazen içecek alıyor, sonra yeniden yürüyoruz. İlk tanıştığımız gün Mine'yi evine bırakmak için bir yol bulmaya çalışmıştım.

Şimdi yol bulmam gerekmiyor; aynı sahil boyunca beraber yürümek günün kendisi için yeterli.

Bu sahne de tek bir güne ait değil. Mevsimler, üzerimizdeki kıyafetler ve konuşmalar değişti. Sabit kalan, Mine'nin yanımda oluşuydu. Mudanya daha evlilik planımızın şehri olmadan önce de birlikte dolaştığımız yerd. Sonra orada sakin ve mütevazı bir hayat kurmayı düşünmeye başladık. Sahildeki her yürüyüş, farkında olmadan o geleceğin küçük bir provasına dönüştü.

Akşam yeniden eve döndüğümüzde ailem Mine'yi günün dışında kalmış bir misafir gibi karşılamıyor. O da benimle birlikte eve dönmüş biri. İkinci kata yeniden çıkıyor, bıraktığımız yerden devam ediyoruz. Bazen aynı filmi bitiriyor, bazen başka bir şey açıyor, bazen yalnız konuşuyoruz. Günün sınırları birbirine karışıyor. Mine'nin bizde bir gece mi, iki gece mi daha kalacağı özel bir karardan çok koşulların ve isteğimizin belirlediği doğal bir uzantı oluyor.

Haftada üç gece demek takvimde yalnız bir sayı. Yaşarken anlamı daha büyüktü. Mine'nin kıyafetlerinin, kullandığı küçük eşyaların ve sesinin odamda düzenli olarak bulunması demektir. Bir hafta içinde aynı yatakta birkaç kez uyuyor, kalan günlerde yeniden ne zaman buluşacağımızı konuşuyorduk. Ortak evimiz yoktu ama ortak gecelerimiz, sabahlarımız ve eve dönüşlerimiz vardı.

İlişkinin ilerleyen zamanlarında bu düzenin değerini daha az fark etmeye başladım. Her zaman var olacaktı gibi görünen şeyler, dikkatin dışına kolayca çıkıyor. Mine'nin evde oluşu bir mucize değil, hayatın olağan hâli olmuştu.

Bugünkü pişmanlığımın bir parçası da burada: Bir insanın varlığını güven duygusuyla kabul etmek ile o varlığı garanti saymak arasındaki çizgiyi göremedim.

Sonra ben de onun evinde kalmaya başlayacaktım.

“Biz” dediğimiz şey artık yalnızca iki insan arasında değildi. İki kata, iki eve ve iki aileye yayılıyordu.

Mine'nin annesiyle Şehreküstü'ndeki istasyon girişinde tanıştım.

Dışarıdaydık. İlk konuşmamızdan aklımda kalan belirli bir cümle yok; merhabalaştık. Ben heyecanlıyım. Mine'nin annesi bana mesafeli davrandı. Bunu yadırgamadım. Beni tanımıyordu ve kızının hayatına giren insanı ilk kez görüyordu.

Sonradan onu iyi bir insan olarak tanıdım. Fakat ilk karşılaşmamız yakınlığın değil, doğal bir ihtiyatın sahnesiydi. Mesafe belirli bir günde kalkmadı; kısa zamanda gündelik konuşmaların içinde eridi. Baş başa kaldığımızda büyük meselelerden çok gündelik hayattan konuşurduk. Yakınlığımız belirli bir cümleyle değil, konuşmaların artık kendiliğinden akmasıyla kurulmuştu.

Mine annesiyle yaşıyordu. Babası vefat etmişti. Onun yokluğunu, tarihini ya da aile içinde bıraktığı yeri bilmediğim ayrıntılarla anlatamam. Benim bu hikâyede gördüğüm ev, Mine ile annesinin birlikte yaşadığı evdi.

Dış kapıdan girince evin merkezi hemen salondtu. Sağda salonun girişi, onun solunda Mine'nin odası; girişin solunda annesinin odası vardı.

Karşıda televizyon dururdu. Televizyonun sağında lavabo, solunda mutfak kapısı; salona bakarken sol duvarın sağ tarafında balkon kapısı görünürdü. Bir süre sonra düşünmeden içinde dolaştığım bu düzeni, ilk gece yabancı bir harita gibi okuyordum.

Hatırladığım kadarıyla orada ilk kalışım planlanmış değildi. Saat geç olmuştu ve bu nedenle kaldım. Tedirgin ve heyecanlıydım. O gece salondaki koltukta uyudum. İlk zamanlarda birbirimizin aile evinde geceleme ikimiz için de çekingenlik taşıyordu. Mine bizim evde, ben onların evinde kalırken hâlâ bir başkasının düzenine girdiğimizi biliyorduk.

Sonra buna da alışıldı.

Zamanla kapıların yerini düşünmeyi bıraktım. Salona girerken hangi tarafta ne olduğunu bilmek, mutfığa yönelmek, televizyonun karşısında oturmak bedenimin öğrendiği bir alışkanlığa dönüştü. Bir evde yolunu ezberlemek, o evde kabul gördüğünü tek başına kanıtlamaz; fakat benim için yabancılığın azaldığı yer tam da buydu. İlk gece gözümlle ölçtüğüm düzende daha sonra düşünmeden yürüyebiliyordum.

Ben de annesiyle tanıştıktan sonra onların evinde kalmaya başladım. Birlikte yaşamak için tuttuğumuz tek bir ev yoktu; bunun yerine hayatımız iki aile evinin arasında kurulmuştu.

Mine'nin evindeki akşamların ritmi bizim evdekinden farklıydı. Alanı ilk günkü gibi ölçmeyi bıraksam da annesinin varlığı evin havasını belirliyordu.

Kapıdan girdiğimde yalnız sevgilimin yanına değil, zamanla beni tanıyan ve kabul eden bir kadının evine de giriyordum. İlk karşılaşmadaki mesafe kısa sürede çözülmüş, yerini gündelik sorulara ve rahat konuşmalara bırakmıştı.

Bu da tek bir akşamın tutanağı değil; orada kaldığım birçok günün birbirine karışmış görüntüsü. Salondayız. Televizyon karşımızda. Mine yakınımnda oturuyor, annesi evin kendi işleriyle ilgileniyor ya da konuşmaya katılıyor. Büyük itiraflar yapılmıyor. Günün nasıl geçtiği, ne yenileceği, bir sonraki gün ne yapılacağı konuşuluyor. Aileden biri olmak bazen tam olarak budur: Kimsenin sizin için özel bir konuşma hazırlamaması.

Başlangıçta salondaki koltukta tedirgin uyuyan bendim. Zaman geçtikçe o koltuk yabancı bir evde sığınılan yer olmaktan çıktı. Mine'nin odası, salon, mutfak ve balkon kapısı birbirine bağlandı; ev yalnız planıyla değil, içinde yaşadığımız saatlerle tanıdıklaştı. Gece geç olduğunda kalmam artık açıklanması gereken bir karar değildi.

Mine'nin annesiyle baş başa kaldığımız zamanlarda gündelik hayattan söz ediyorduk. Bu konuşmaların belirli cümleleri kalmadı ama bende bıraktığı rahatlık kaldı. Bana sınav yapan, her sözümü tartan biri gibi davranmıyordu. Ben de yalnız Mine'nin sevgilisi olarak rol yapmak zorunda hissetmiyordum. Zaman içinde konuşmalarımız sıradanlaştıkça aramızdaki ilişki daha gerçek oldu.

Para bıraktığını çoğu zaman o anda görmüyordum. Daha sonra çantamda ya da montumun cebinde buluyordum.

Bu davranış beni hem şaşırtıyor hem de mahcup ediyordu. Harcadığım parayı kendi biçiminde geri koyuyor, bunu yüzüme söylemeden yapıyordu. Yardımını ilan etmiyor, fark ettirmeden hayatıma yerleştiriyordu. Onun sevgisinin dili belki de buydu: konuşmaktan çok, bir cebin içine sessizce bırakılan destek.

Mine'nin babasının yokluğu bu evin gerçeği idi; fakat benim anlatabileceğim şey onun adına duygu üretmek değil. Ben eve girdiğimde Mine ve annesinin kurduğu düzene dahil oluyordum. İki yılardır birbirlerine göre şekillenmiş bir hayatın içindeydi. Ben o hayatın merkezini değiştirmeden içinde kendime yer bulmaya çalıştım.

Evlilik konuşmaları bu evde yapıldığında hayal ile gündelik hayat yan yana geliyordu. Bir yanda Mine'yle nerede yaşayacağımızı konuşuyor, diğer yanda annesinin şimdiden aldığı eşyaları görüyorduk. Gelecek üzerine konuşmak yalnız romantik bir cümle kurmak değildi; fiyatların artacağını düşünmek, hangi eşyanın önceden alınabileceğini hesaplamak ve henüz bulunmayan ev için yer açmaktı.

Mudanya fikri ikimize de sakinlik vaat ediyordu. Gürültülü ve gösterişli bir hayat yerine daha sade bir düzen. Sahile yakın olup olmamasından, evin tam olarak hangi sokakta bulunacağından çok birlikte yaşayacağımız hayatın tonu önemliydi. Bizim için evlilik büyük bir düğün görüntüsünden önce aynı sabaha uyanmak, aynı mutfakta yemek hazırlamak ve günün sonunda aynı eve dönmekti.

Bu nedenle iki aile evi arasında geçen yıllar hazırlık gibi görünüyordu. Bir gün benim evimde, başka bir gün Mine'nin evinde kalıyor; her iki yerde de birlikte olmanın farklı bir biçimini öğreniyorduk. Kendi evimizi kurduğumuzda yabancı olmayağımızı sanıyorduk. Zaten ailelerin içinde, sınırlı alanlarda ve gündelik sorumlulukların arasında birbirimize alışmıştık.

Bugünden bakınca o evlerde yalnız geleceğe hazırlanmadığımızı görüyorum. Aslında ilişkimizin en tamamlanmış hâllerinden birini yaşıyorduk. Aileler bizi biliyor, kapılar bize açılıyor, geceler ve sabahlar birlikte geçiyordu. Sürekli bir sonraki aşamaya bakarken içinde bulunduğumuz hayatın kendisinin de bir yuva olduğunu yeterince fark etmiyordum.

Bazen bir ilişkinin ciddiyeti büyük bir kararla değil, başka bir evde rahatça sabaha çıkabilmeye başlamanızla anlaşılır. İlk gecenin çekingenliği kaybolduğunda, misafirlik de yavaş yavaş gündelik hayata dönüşür.

İki ev arasında gidip gelirken her iki tarafta da kendimize ait küçük alışkanlıklar kurduk. Benim evimde ikinci kattaki geniş oda, onların evinde salon ve Mine'nin odası. Birinde ailemin sesleri aşağı kattan gelir, diğerinde annesi hemen yakınımızda yaşırdı. Tam anlamıyla yalnız değildik; yine de iki ailenin içinde birbirimize açılmış özel bir alanımız vardı. Evlilik düşüncesi belki de bu yüzden soyut gelmiyordu. Birlikte yaşamının küçük provasını çoktan iki ayrı evde yapıyorduk.

Mine'nin annesi yakınlığını büyük sözlerle göstermiyordu. Ben bir yere para harcadığımda bazen fark ettirmeden çantama ya da montumun cebine para bırakırdı. Bunu yaptığını çoğu kez sonradan anlardım. O evde aileden biri sayılmaya başladığımı ilan edilmiş bir kararla değil, cebimde bana ait olmayan bir parayı bulduğumda hissederdim.

Biz evliliği düşünüyorduk. Gelecekte ve evlilikten sık sık konuşuyorduk. Bu konuşmalar yalnızca ikimizin arasında kalmadı. Mine'nin annesi, zamanla fiyatların artacağını düşünerek şimdiden çeyiz ve ev eşyası almaya başlamıştı.

Çamaşır makinesi alınmıştı. Bulaşık makinesi alınmıştı. Anlatırken “ne ararsan vardı” dememin nedeni, hazırlığın birkaç küçük eşyadan ibaret olmamasıydı.

Henüz ortak bir evimiz yoktu ama o evde kullanılacak makineler vardı.

Henüz evlenmemiştik ama çeyiz birikiyordu.

Gelecek, gerçekleşmeden önce eşya biçiminde hayatımıza girmişti.

Bir çamaşır makinesine bakıp aşk düşünmek tuhaf gelebilir. O günlerde bana gelmiyordu. Çünkü bunlar yalnız eşya değildi; aynı evde çıkaracağımız kirli çamaşır-ların, birlikte yiyeceğimiz yemeklerin ve ertesi güne bırakacağımız tabakların önceden alınmış karşılığıydı. Romantik hayaller gündelik yüklerle sınıanır; bizse o yük-lerin bile ortak olacağına inanıyorduk.

O geleceği Mudanya'da düşünüyorduk. Gösterişli bir hayat istemiyorduk. Sakin, sade ve mütevazı bir yaşam planlıyorduk. Ayrıntıları çizilmiş bir evden çok, birlikte sürdürülecek bir hayatın havasını konuşuyorduk.

Bugün dönüp baktığımda, o dönemin en güçlü görüntüsü boş bir ev değil; evi bekleyen eşyalardır. Çamaşır makinesi ve bulaşık makinesi, henüz yaşanmamış günlerin içine önceden yerleştirilmişti. Birlikte yiyeceğimiz yemeklerin tabakları yıkanacak, kıyafetlerimiz aynı makinede dönecekmiş gibi.

O zaman eşyalara bugün yüklediğim anlamları vermiyordum. Hazırlık yapıyor olması bana yalnızca evliliğin uzakta bir ihtimal değil, yaklaşan bir gerçek olduğunu hissettiriyordu.

İlişkimizin ilk aylarında Mine'yi ev gibi hissetmiştim. Şimdi aileler ve alınan eşyalar, bu hissin çevresine duvar örmeye başlamıştı.

Ortada henüz anahtarı olan bir kapı yoktu.

Ama biz Mudanya'daki hayatımızı çoktan gelecek zamanla anlatıyorduk.

İzmir'e 20–25 Aralık 2022 arasında gittik. Tatil fikri ikimizden ortak çıktı; yine otobüse bindik ve Alsancak'ta bir otele yerleştik.

Otel dönemi üç gün sürdü. İzmir'de gördüğümüz yerlerden çok, orada yeniden hayatıma giren bir insanı hatırlıyorum.

Derya eskiden çok yakın arkadaşımđı. Mine'yle tanışmamdan birkaç ay önce aramız bozulmuştu. Ortak bir arkadaş üzerinden gelişen bir yanlış anlaşılma olmuş, Derya herkesle konuşmayı kesmişti. Ben kendimi o kopuşta arada kaynamış biri olarak görüyordum.

Mine'yle tanıştığımda Derya'yla konuşmuyorduk. Hayatımın eski ve yeni dönemleri birbirinden ayrı duruyordu: Bir tarafta kaybettiğim yakın dostluk, diğer tarafta Mine'yle hızla kurduğum ortak hayat.

İzmir'de Mine'yle bir barda otururken bu iki dönem fiziksel olarak birbirine çok yaklaştı. Bar, Derya'nın yaşadığı evin alt katındaydı.

Derya'nın evi yukarıda, ben aşağıdaki bardaydım. Fiziksel mesafe birkaç kat kadardı ama aylarca süren sessizlik onu çok daha büyük yapmıştı.

Onu arayıp şansımı denemek o anda aklıma geldi. İzmir'e gelirken kurulmuş bir plan değildi. Belki barışabilirdik. Mine'yi de onunla tanıştırmak istiyordum.

Derya'yla iletişime geçtim. İlk cümlemiz zamanla silindi. Onun tepkisiyse beklediğim hesaplaşmaya hiç benzemedi; sanki aramızda aylar süren bir küslük olmamış gibi doğal davrandı. İzmir'e geldiğimiz hâlde otelde kalmamıza kızdı, neden onda kalmadığımızı sordu ve bizi evine çağırdı.

Bazı barışmalar geçmişi uzun uzun açarak, kimin nerede haksız olduğunu konuşarak olur. Bizimki öyle olmadı. Derya'nın sesindeki doğallık, aylar boyunca zihnimde büyüttüğüm mesafeyi bir anda küçülttü.

Savunma hazırlamış olsam kullanacağım bir yer yoktu. Hesaplaşma beklerken davet edilmiştik.

Ben o anda Derya'nın bana sandığım kadar küsmemiş olduğunu anladım. Bana kin tutmamıştı; aramızdaki mesafeyi uzun açıklamalara ihtiyaç duymadan kapattı. Barışma konuşmasının bütün cümleleri bugün arşivimde yok. Bildiğim, yanlış anlaşılmanın bıraktığı sessizliğin bir telefonla sona erdiği.

Aynı gün Mine'yle Derya'yı tanıştırdım. Karşılaşınca gülüştüler, birbirlerine sarıldılar. İki de diğerine ne kadar güzel olduğunu söyledi. Tam cümleleri hatırlamasam da karşılaşmanın sıcaklığı aklımda kaldı.

Yan yana geldiklerinde birbirlerine ne kadar benzediklerini de gördüm. İki de sarışın, sarı saçlı, renkli gözlü ve açık tenliydi. Yalnız görünüşleri değil, birbirlerine yaklaşırken taşıdıkları sıcaklık da ilk anı kolaylaştırmıştı.

İyi anlaştılar. Sohbetlerini izlerken duyduğum mutluluk, İzmir tatilinden bende kalan en güzel şey oldu. Bir şehrin manzarası, oteli ya da gezilecek yeri değil; sevdiğim iki insanın aynı yerde rahatça konuşabilmesi.

İkisini yan yana izlemek bende bir bütünlük duygusu yaratmıştı. Mine yalnız bugünüme, Derya yalnız geçmişime ait kalmamıştı; hayatımın iki ayrı parçası aynı odada birbirine gülümsüyordu. Birini sevmenin dünyayı daraltmak değil, sevdiğin insanı kendi geçmişinle ve dostluklarıyla tanıştırtarak genişletmek olduğuna inanıyordum.

Belki insan yalnız kendisinin sevilmesini istemiyor. Sevdiği insanların birbirlerinin dünyasında da yer bulmasını istiyor. Mine'nin Derya'yla anlaşması, geçmişimin yeni hayatıma kavga etmeden girebildiğini gösteriyordu.

Derya'nın davetiyle planımız kendiliğinden değişti. Onun arabasıyla Alsancak'taki otele dönüp eşyaları aldım. Otelden çıktık ve iki gün onun evinde kaldık.

Derya 1+1 bir evde yaşıyordu. Evde bebek kız kardeşi de vardı. Hafızamda o küçük evin içinde yeniden başlayan dostluğun gündelik hayata karışması kaldı.

Otele yalnız dönüp eşyaları almak, tatilin planının gerçekten değiştiği andı. Birkaç saat önce Mine'yle kalmak için yerleştiğimiz odadan valizleri çıkarıyor, yeni barıştığım bir arkadaşımın evine taşıyordum. Bu değişiklikte tereddüt değil, tuhaf bir doğallık vardı. Derya'nın daveti sanki aylarca görüşmemişiz gibi değil, her zaman süren bir dostluğun olağan çağrısı gibi gelmişti.

Ev küçüktü; üç yetişkinin ve bir bebeğin varlığıyla daha da doluyordu. Fakat darlık rahatsız edici değildi. Otel odasının geçici düzeninden çıkıp yaşayan bir evin içine girmiştik. Bir yerde valizler, başka bir yerde gündelik eşyalar; konuşmaların arasında bebeğin varlığı. Tatil, gezilecek yerlerden çok insanların birbirine yeniden alıştığı bir zamana dönüşüyordu.

Mine ile Derya'nın sarışlıkları, açık tenleri ve renkli gözleri ilk karşılaşmada dikkatimi çekmişti. Yan yana oturduklarında benzerlik yalnız görünüşte kalmıyordu.

İkisi de yeni tanışmanın resmiyetini hızla bırakmış, birbirlerine sıcak davranmıştı. Ben konuşmalarını izlerken araya girip bağı yönetmek zorunda kalmıyordum. Birbirlerini benim üzerimden değil, doğrudan tanımaya başlamışlardı.

İki gün boyunca yapılan her şeyi ayrı bir sırayla çıkaramam. Bu nedenle o evdeki zamanı tek bir belirgin sahneye dönüştürmek yerine bende kaldığı biçimiyle görüyorum: Üç yetişkin küçük bir evin içinde konuşuyor, gülüyor, dışarı çıkıp geri dönüyor; Mine benim eski dostumla rahatça anlaşırken ben iki ayrı hayatımın artık birbirine değebildiğini hissediyorum.

Derya'yla barışmak bende yalnız bir arkadaşlığı geri kazanma sevinci yaratmadı. Mine'ye geçmişimin bir parçasını gösterebilmiş, Mine de o parçanın içinde kendine doğal bir yer bulmuştu. Sevdığım insanların birbirini sevmesi, benim üzerimde taşıdığım farklı kimlikleri birleştiriyordu. Derya'nın yanında eski Berkay, Mine'nin yanında yeni bir ilişkinin içindeki Berkay olmak zorunda değildim. Aynı odada ikisi de bendim.

Bu yüzden İzmir tatilinin en güçlü hatırası bir sahil ya da şehir görüntüsü değil. Derya ile Mine'nin sohbetini izlemek. Bazen mutluluk insanın doğrudan merkezinde olmadığı bir görüntüdür. İki kişi birbirine gülümser; siz biraz kenarda kalır ama kurduğunuz dünyanın genişlediğini hissedersiniz.

Otelde başlayan tatilin Derya'nın evinde bitmesi planlarımızın kolay değişebildiğini de gösteriyordu.

Mine'yle yolculuklarımızda bu özellik daha sonra sık sık ortaya çıkacaktı. Bir yere gider, orada karar verir, rota değiştirir, kalacağımız yeri yeniden seçerdik. Birlikte hareket edebildiğimiz sürece planın bozulması bize sorun gibi görünmüyordu.

İki günün ardından Mine'yle Bursa'ya döndük. Derya'yla dostluğumuz tatilden sonra da devam etti.

Bursa'ya döndüğümüzde İzmir'de açılan bağ kapanmadı. Derya yeniden konuştuğum, hayatımda yeri olan bir arkadaş olmuştu. Mine de onu artık yalnız benden duyduğu bir isim olarak değil, sarıldığı ve aynı evde kaldığı biri olarak biliyordu. İki günlük yakınlık, tatilin dışına taşmıştı.

Bu dostluğun zaman çizgisinde ikinci Marmaris'e kadar uzandığını biliyorum. Fakat o sona henüz gelmemiştik. İzmir'den dönerken elimde bir kayıp değil, geri kazanılmış bir bağ vardı.

Mine bu kez yalnızca ailemle değil, Mine'den önceki hayatımın önemli insanlarından biriyle de tanışmıştı.

Kurduğumuz dünya genişliyordu.

İzmir'den sonraki haftaları tek bir olay üzerinden anlata-mam. Büyük yolculukların arasında yeniden iki evdeki hayatımıza dönüyorduk. Mine bazen bize geliyor, ben bazen onlara gidiyor, okuldan ve şehrin içindeki gündelik işlerden kalan zamanı birlikte geçiriyorduk. Tatilden döndüğümüzde ilişki bir süreliğine olağan ritmine yerleşiyor; birkaç gün sonra sanki hiç yola çıkmamışız gibi aynı odada film seçiyor, aynı sahilde yürüyorduk.

Yolculuklar bize anlatacak yeni hikâyeler veriyordu ama ilişkinin kendisi hikâye anlatmadığımız zamanlarda da sürüyordu. Birlikte geçirilen bir akşamın değerli olması için başına olağanüstü bir şey gelmesi gerekmiyordu. Mine'nin yanıma oturması, annemle konuşması, kardeşimle aynı evin içinde rahat olması ya da ninemin ona sarılması günün yeterli olayıydı.

Bu dönemde geleceği daha sık konuşmaya başladık. Hangi tarihte hangi cümleyi kurduğumuzu ayırmıyorum; çünkü evlilik düşüncesi tek bir konuşmada ortaya çıkmadı. Küçük cümlelerle, şakalarla, ailelerin bizi birlikte görmesiyle ve Mine'nin annesinin aldığı eşyalarla zaman içinde yerleşti. Gelecek, üzerinde bir kez karar verdiğimiz proje değil, her buluşmada biraz daha inandığımız ortak varsayımıdı.

Mine'nin sevgisini hediyelerle ve sarılarak göstermesi bu günlerin içinde sürekli görünüyordu. Aldığı şeyin maddi büyüklüğünden çok, beni düşündüğünü belli etmesi önemliydi. Ben ise sevgimi daha çok götürmek, bırakmak, plan yapmak ve rahatını düşünmek üzerinden gösteriyordum. Aynı duyguyu farklı hareketlerle anlatıyor, çoğu zaman birbirimizin dilini anlayabiliyorduk.

Üzüldüğünde doğrudan söylemek yerine tavırlarıyla anlamamı beklediği zamanlar da oluyordu. Başlangıçta bunu onu tanımanın özel bir biçimi gibi görüyordum. Yüzündeki küçük değişikliği fark etmek, sesinin hızından ya da sessizliğinden bir şey olduğunu anlamak bana yakınlığımızı kanıtıyor gibiydi.

Fakat birini tanımak ile onun söylemediği her şeyi doğru tahmin edebilmek aynı şey değildi. Bu fark daha sonra kavgalarımızın içinde büyüyecekti.

O günlerde henüz büyümemişti. Bir yanlış anlama olduğunda konuşacak zamanımız, birbirimize yaklaşacak isteğimiz vardı. Birkaç saatlik kırgınlık hayatımızın genel sıcaklığı içinde eriyebiliyordu. Ben ilişkinin dayanıklılığını buradan okuyordum: Ne olursa olsun yeniden yan yana gelebilmemizden.

Şubat yaklaşırken başka bir yolculuk konuşmaya başladık. Başlangıçta Türkiye içinde bir tatil düşünüyorduk. Fiyatlar arttıkça hesap değişti ve ilk kez ülke dışına çıkma ihtimali önümüze geldi. Daha önce birlikte Marmaris'e ve İzmir'e gitmiştik; şimdi pasaportlarımızı kullanacak, bilmediğimiz sınırların ötesinde kendi yolumuzu bulacaktık.

Bu karar bana ilişkimizin hızını yeniden gösteriyordu. Birkaç ay önce aynı küçük kütüphanede birbirini tanımayan iki insandık. Şimdi başka ülkelerde araç kiralamayı, nerede kalacağımızı ve hangi yöne gideceğimizi birlikte düşünüyorduk. Mine'yi hayatıma eklememiştim yalnızca; dünyayı onunla görmeye başlamıştım.

Şubat 2023'te ilk kez yurt dışına çıktık.

Başlangıçta yine yurt içinde bir tatil düşünmüştük. Fiyatlar yükselince yurt dışına gitmenin daha ucuza gelebileceğini gördük ve rotayı değiştirdik. Ne yapacağımıza ilişkin ayrıntılı bir planımız yoktu.

Oraya varacak, kararları yolda verecektik.

Tiran'a uçtuk.

Uçaktan indikten sonra Kahramanmaraş merkezli depremi öğrendik. Çok kötü bir zamandı. Ailemle konuştum; Bursa'daki çevremde ve tanıdıklarım arasında doğrudan zarar gören kimse yoktu. Bu, haberin ağırlığını ortadan kaldırmıyordu. Ülkenin bir ucunda insanlar enkaz altındayken biz ilk yurt dışı yolculuğumuzun başındaydık.

İnsan bazen kendi hayatının en heyecanlı günlerinden birini yaşarken dünyanın başka bir yerinde felaket olduğunu öğreniyor. Sevinç bütünüyle kaybolmuyor; fakat artık tek başına da kalamıyor. İlk kez pasaportumuza damga vurulacak, bilmediğimiz yollara çıkacaktık. Aynı anda telefonlarımızdan memleketin yıkımını öğreniyorduk. O yolculuğun bütün fotoğraflarının arkasında görünmeyen ikinci bir görüntü vardı.

Aynı anda hem heyecan hem de memleketten gelen ağır bir haber taşıyorduk. Yolculuk boyunca insanlar Türk olduğumuzu öğrendiklerinde nasıl hissettiğimizi soracak, geçtiğimiz ülkelerde Kahramanmaraş için toplanan yardımları ve hazırlanan tırları görecekler.

Havalimanındaki pasaport kuyruğunda önümüzde iki Türk vatandaşı vardı. Uzun süre bekletildiler ve polis kulübesine götürüldüler. Bunu görünce bize de aynısının yapılmasından korktuk.

Sıra bize geldiğinde görevli pasaportlarımıza hızla damga vurdu.

Soru sormadı; yüzümüze doğru düzgün bakmadan geçirdi. Önümüzdeki insanlarla bize yapılan muamelenin neden bu kadar farklı olduğunu bilmiyordum. Sebebinin bugün de bilmiyorum. Yalnızca ilk sınır geçişimde, aynı pasaportun herkese aynı deneyimi yaşatmadığını gördüm.

İlk ihtiyacımız internetti. Bilmediğimiz bir ülkedeydik ve nereye gideceğimize henüz karar vermemiştik. Havalimanındaki hat fiyatlarını yüksek bulduk. Çevrede çok sayıda araç kiralama kulübesi vardı; tek tek fiyat sorduk.

Bir tanesi 11 euro teklif etti. Bu ücretin günlük mü, toplam mı olduğunu bugün kesinleştiremiyorum. Beyaz bir Škoda Fabia verdiler. Hatırladığım kadarıyla ehliyet istemediler; yalnızca bir kâğıda imza attım ve aracı aldım. Türkiye'de daha zahmetli bildiğim bir işlemin bu kadar kolay tamamlanmasına şaşırdım.

İlk benzinlikte yakıt aldım. İnternetimiz olmadan yol tabelalarını takip ederek Tiran'a sürdüm.

Şehir bana 1980'lerin Bursa'sı gibi göründü. Eski bir tanıdıklık hissi veriyordu ama yine de bağlantısızdık. Sokaklarda telefoncu aradık, bir tane bulup SIM kart aldık. İnternet geldiğinde ülke de biraz daha okunabilir hâle geldi.

Tiran'ın merkezinde büyük bir meydan bulduk. Meydanın sağ köşesindeki fırın ya da kafe benzeri yerde yemek yedik. Fiyatlar uygun, porsiyonlar büyük, dolu ve lezzetliydi. Türkiye'de alıştığım fiyat ile karşılığında aldığım şey arasındaki farkı orada daha sert biçimde düşündüm.

İlk günü Tiran'da geçirmek niyetindeydik. Fakat şehri gördükten sonra ülkeyi dolaşmaya karar verdik. Haritayı açıp ayrıntılı bir rota kurmadan, yolun götürdüğü yere doğru ilerledik.

Yol bizi Kosova'ya çıkardı.

Sınıra vardığımızda akşam olmuştu. Görevli Türk olduğumuzu görünce Türkçe “Hoş geldiniz,” dedi ve gülümsedi. İlk pasaport kuyruğundaki tedirginliğin ardından bu iki kelime başka bir ülkeye girişimizi bir anda tanıdıklaştırdı.

O gece Prizren'e gittik. Kalacak yer bulmak zordu. Sonunda Türk asıllı olduğu belirtilen bir kişinin işlettiği otelde yer bulduk. Oda çok soğuktu; klima yoktu. Başka seçenek bulamadığımız için kaldık ve gece boyunca üşüdük.

Prizren'i gezerken Türk markaları ve Osmanlı'dan kalan izler gördüm. Şehir bana küçük bir Bursa gibi geldi. İlk gün Tiran'ı geçmişteki Bursa'ya, şimdi de Prizren'i Bursa'nın küçüğüne benzetiyordum. Yabancı olanı, bildiğim şehir üzerinden anlamaya çalışıyordum.

Sabah Priştine'ye geçtik. Şehri güzel ve şaşırtıcı derecede ucuz bulduk. Bir kilise gördük. Akşam kilisenin karşısındaki barda oturduk.

Orada “kikiriki” diye satılan bir fıstıkla karşılaştık. Mine çok sevdi. Kelimeyi söylemeyi de sevmiştii; “kikiriki” deyip duruyordu.

Bir yolculuğu akılda tutan şey her zaman sınırlar ve başkentler olmuyor.

Bazen sevdiğiniz insanın yabancı bir kelimeyi neşeyle tekrar edişi, bütün şehirden daha uzun yaşıyor.

Mine'nin hızlı ve heyecanlı konuşması o kelimedede çocukça bir neşeye dönüşüyordu. “Kikiriki” yalnız bir yiyeceğin adı olmaktan çıkmış, aramızda tekrarlandıkça o şehrin kısa şifresine dönüşmüştü. Yıllar sonra Priştine'yi düşündüğümde önce bir yapı ya da sokak değil, onun kelimeyi söyleyişindeki sevinç geliyor.

Priştine'de yaklaşık iki gün kaldık. Sonraki planımız Sırbistan'a gitmekti. Fakat Arnavutluk plakalı araçla ve Türk kimliğimizle sorun yaşayabileceğimiz konusunda ısrarlı uyarılar aldık. Uyarıların nesnel riskini bugün ölçemem; o sırada ciddiye aldık ve rotayı değiştirdik.

Sırbistan yerine Kuzey Makedonya'ya gidecektik.

Sekiz günlük yolculuğun ilk bölümünde internet bulmuş, ülke değiştirmiş, soğuk bir odada üşümüş ve her şehri Bursa'yla karşılaştırmıştık. Beyaz Škoda artık yalnızca kiralık bir araba değildi. Bilmediğimiz coğrafyada kararlarımızı taşıyan geçici ortak alanımızdı.

Oteller ve şehirler değişirken otomobilin içi sabit kalıyordu. Valizlerimiz, telefonlarımız, konuşmalarımız ve bir sonraki kararı verme biçimimiz aynı dar alanda taşınyordu. Dışarıda hangi dilin konuşulduğunu bilmesek de arabanın içinde birbirimizi anlıyorduk. Yabancı ülkelerde bize en tanıdık gelen yer, birlikte oturduğumuz iki koltuktu.

Kuzey Makedonya sınırındaki görevli, Kosova'da Türkçe söylenen o sıcak “Hoş geldiniz”in tam tersiydi. Sertti; konuşma biçimi bile insanı yanlış bir şey yapmış gibi hissettiriyordu.

Hatırladığım kadarıyla araç için elli euroluk bir yeşil sigorta ücreti ödememiz gerekiyordu. Görevlinin, bu paranın yarısını doğrudan kendisine vererek geçebileceğimizi ima ettiğini düşündüm. Yanlış anlamış da olabilirim; aradan geçen zamanın içinden o konuşmanın bütün kelimelerini çıkaramıyorum. Fakat o anda anladığım buydu. Ona para vermek istemedim. İçerideki büroya gidip elli euroyu resmî biçimde ödedim.

Ülkeye girer girmez telefonlarımız sustu. Arnavutluk'tan aldığımız hat burada çalışmıyordu. Bir kez daha bilmediğimiz bir yerde internetsiz kalmıştık. Yol üzerinde hat alabileceğimiz bir yer bulamayınca tabelaları takip ederek Üsküp'e sürdüm.

Seyahat boyunca sınırlar yalnız ülkeleri değil, gündelik hayatın en küçük şeylerini de değiştiriyordu. Bir çizgiyi geçiyor, birkaç dakika önce çalışan telefonun artık işe yaramadığını görüyorduk. Elimizde aynı araba, aynı valizler, aynı iki insan vardı; fakat dünyanın kuralları değişmişti.

Üsküp'te yeni bir hat aldık. İnternet geri gelince şehir de görünür oldu.

Üsküp'ü sevdik. Şehir, benim gözüme ortasından kesin bir çizgiyle ayrılmış gibi görünüyordu: bir yanında Türkler ve Müslümanlar, öte yanında Makedonlar ve Hristiyanlar

varmış gibiydi. Bunun şehrin bütün gerçeği olmadığını şimdi biliyorum; o günlerde birkaç sokakta gördüğüm şeyi şehrin tamamı sanıyordum. Yine de bende kalan görüntü buydu: birbirine değen ama birbirinden ayrılmış iki yarı.

Her yerde heykeller vardı. Çokluğu yüzünden bana eski bir kentin doğal parçaları gibi değil, sonradan bir kararla aynı anda yerleştirilmiş dekorlar gibi görünüyorlardı. Nehrin kıyısında yürürken bir yandan şehri beğeniyor, bir yandan da onun ne kadarının kendiliğinden, ne kadarının kurulmuş olduğunu düşünüyordum.

Kaldığımız Airbnb de Üsküp'e ilişkin bu garip duyguyu tamamlıyordu. Eski tip, Sovyet mimarisini hatırlatan bir apartmandaydı. Binanın ağır görüntüsü, eskimiş asansörü ve dairenin havası bana Rusya'daymışım hissi veriyordu. Daha önce Rusya'ya gitmemiştim. Yine de zihnim, bilmediği bir yeri başka bir bilmediği yerle açıklıyordu.

Yaklaşık üç gün kaldık.

Nehrin orada bir Irish pub bulduk. Fiyatlar bize o kadar uygun geldi ki ölçüyü kaçırıp önümüze ne gelirse söyledik. Masamız doldukça çevredeki insanların bize baktığını düşündüm. Belki gerçekten bakıyorlardı, belki de yabancı bir şehirde insan kendi taşkınlığını herkes fark ediyormuş gibi hissediyordu. Biz yedik, içtik ve güldük.

Bir gece daha da fazla içtik. Körkütük sarhoşken Mine'ye araba sürmeyi öğretmeye kalktım.

O anı uzun süre cesur ve çok eğlenceli bir hatıra gibi sakladım.

Bilmediğimiz bir ülkedeydik; yanımızda tanıdık kimse yoktu ve direksiyonda araba kullanmayı yeni öğrenen Mine vardı. Ben de ona yol göstermeye çalışıyordum. İkimiz de sarhoştuk.

O gece kaza olmadı. Korkutucu bir şey yaşanmadı. Güldük ve yolumuza devam ettik. Fakat bir şeyin kötü sonuçlanmamış olması, onu güvenli yapmıyor. Bugünden baktığımda orada cesaret değil, kendimize ve başkalarına yönelttiğimiz ciddi bir tehlike görüyorum. Hafızam o geceyi neşeyle saklıyor; aklım ise ne kadar kolay başka türlü bitebileceğini biliyor.

Gecenin ilerleyen saatlerinde bir binanın altında pizzacı bulduk. Çevresi gençlerle doluydu. Gece yarısından sonra nerede yemek yenileceğini bilen, sanki her akşam orada buluşan insanlar gibi rahat görünüyorlardı. Biz de aralarına karıştık. Birkaç saatliğine turist değildik. Ertesi gün başka bir şehre gidecek iki yabancı değil, Üsküp'te yaşayan ve gecenin sonunda her zamanki pizzacısına uğrayan iki insan gibiydik.

Yolculukta en çok sevdiğim hislerden biri buydu: Bir yere ait olmadığımız hâlde, kısa bir an için orada bir hayatımız varmış gibi davranabilmek. Bir ev kir alıyor, alışveriş yapıyor, bir masaya oturuyor ve ertesi günümüzü konuşuyorduk. Geleceğin küçük bir provasını her şehirde yeniden kuruyorduk.

Üsküp'ten sonra Ohri'ye gittik.

Ohri çok güzeldi. Dağın kenarına yerleşmiş şehir, göl ve kıyıdaki mimari ilk bakışta hayranlık uyandırıyor.

Mine de ben de gördüğümüz yeri çok beğenmiştik. Buna rağmen benim kanım ısınmadı. Güzelliğini inkâr edemiyor, fakat kendimi oraya yaklaştıramıyordum. Bazen bir yer kusursuz görünür ama insana yer açmaz. Ohri bana öyle geldi: bakmak istediğim, içinde kalmak istemediğim bir manzara.

Gece yarısı gibi yeniden yola çıktık. Orada durmak istemedim.

Arnavutluk'a dönüp Durres'e gittik. Bu kez sorun telefon değil, arabanın camıydı. Cam bozulunca çok stres yaptım. Araç bizim değildi; yabancı bir ülkedeydik ve dönüşümüzü taşıyan şeyde neyin, ne kadar bozulduğunu bilmiyordum.

Sonunda bahçeli, iki katlı bir villada kalacak yer bulduk. Evi işleten kadına güvenemedim. İnternette gördüğümüz bedelden daha fazlasını elden ödemeye zorlandığımızı hissettim. O saatte başka bir seçeneğimiz olmadığını düşünerek kabul ettik. Belki konuşmanın, para biriminin ya da koşulların anlamadığım bir tarafı vardı. Bende kalan ise çaresizken daha yüksek bir bedel ödediğimiz duygusuydu.

Yan komşumuz Yunanistanlıydı. Evinin garajında araç tamiriyle uğraşıyordu. Arabanın camını ona gösterdik. Tamir için elli euro aldı. Yaptığı işi izleyince yöntemi özensiz buldum; bilseydim aynı şeyi kendim de yapabileceğimi düşündüm. Paranın yüksek, işçiliğin zayıf olduğu duygusuyla oradan ayrıldım. Yine de cam yeniden çalışıyordu ve yolumuza devam edebilecektik.

Durres'in sahilini sevdim. Gezdik, yedik, içtik. Mine orada bulduğumuz bir meyve suyuna bayıldı; Türkiye'ye dönünce aynısını aradık ama bulamadık. Cipslerini de çok sevmiştir. Benim hesabım daha çok biraya çalışıyordu. Bana Türkiye'deki fiyatın yaklaşık üçte biri gibi geliyordu.

Bir ülkeyi bazen büyük meydanlarından değil, eve götürmek isteyip de bulamadığınız meyve suyundan hatırlarsınız. Mine'nin “kikiriki” diye sevinmesi gibi, Durres'deki içeceği ve cipsleri sevmesi de yolculuğun küçük dili olmuştur. Haritada işaretlenmeyen, yalnız ikimizin anlayabildiği duraklar.

Sonra yeniden Tiran'a döndük ve bir gün kaldık. Arabayı bir gün erken teslim ettik. Son günü araçsız geçirmenin, otobüslerle dolaşıp şehri başka türlü görmenin iyi bir fikir olacağını düşündük.

Değildi.

Otobüs ağı bize kullanışsız geldi. Ucuzdu ama gitmek istediğimiz yere kolayca ulaştırmıyordu. Sekiz gün boyunca bizi taşıyan beyaz Škoda'yı bıraktığımız anda ülke büyümüş gibiydi. Sonunda havalimanına gidebilmek için otostop çektik.

Bu yolculuğa hiçbir şeyi tam planlamadan çıkmıştık. Üç ülke görmüş, sınır kapılarından geçmiş, iki kez internetsiz kalmış, soğuk bir odada üşümüş, eski bir asansöre binmiş, göl kıyısında yabancılik hissetmiş, bozulan camı bir komşunun garajında yaptırmış ve son gün havalimanına otostopla ulaşmıştık.

Bütün bunların arkasında, Türkiye'den gelen deprem haberi bizimle dolaşmıştı. İnsanlar Türk olduğumuzu öğrenince nasıl hissettiğimizi sordular. Geçtiğimiz üç ülkede Kahramanmaraş için toplanan yardımları, yola hazırlanmış tırları gördük. Kendi yolculuğumuzun heyecanı ile başkalarının felaketi aynı günlerin içinde yan yana durdu. Birini yaşamak ötekini unutturmuyordu.

Bursa'ya döndüğümüzde iyiydik ama yorgunduk. O gün Mine'nin evine gittim ve orada kaldım.

Sekiz gün boyunca ne yapacağımızı çoğu zaman vardığımız yerde kararlaştırmıştık. Her sorun çıktığında ikimiz aynı tarafta durmuş, çözümü birlikte aramıştık. Bir sınırda telefonumuz kesilmiş, başka bir şehirde arabanın camı bozulmuştu. Yol değişmiş, plan değişmiş, ülke değişmişti. Biz değişmemiştik.

En azından öyle sanıyordum.

Bu yolculuktan dönerken aramızdaki güvenin ve gelecek düşüncesinin güçlendiğine inanıyordum. Birlikte bilinmeyen yerlere gidebiliyor, kayboluyor, çözüm buluyor ve eve dönebiliyorduk. Bize bir şey olmayacağına değil, başımıza ne gelirse gelsin birlikte kalacağımıza güveniyordum.

Sarsılmazdık.

Balkanlar'dan döndükten sonra yolculuk bir süre daha konuşmalarımızın içinde yaşamayı sürdürdü. Gördüğümüz şehirleri, karşılaştığımız insanları, soğuk odayı, çalışmayan telefon hattını ve beyaz Škoda'yı yeniden anıyorduk.

“Kikiriki” dediğimizde Priştine, meyve suyundan söz ettiğimizde Durres geri geliyordu. Ortak hafıza ilk kez yalnız Türkiye'deki birkaç şehirden değil, sınırların ötesinden de görüntüler taşıyordu.

Mine'nin evinde kaldığım ilk gecelerde hissettiğim çekin-genlik artık yoktu. Sekiz gün boyunca farklı odalarda, farklı ülkelerde birlikte kaldıktan sonra iki aile evi bize daha da tanıdık geliyordu. Yolculukta her gün başka bir yerde uyumuş, yine de yan yana olduğumuz için düzenimizi kaybetmemiştik. Bursa'ya dönünce aynı yataklar, aynı salonlar ve aynı sahil yürüyüşleri güvenli bir tekrar gibi geldi.

Gündelik hayat yeniden başladı. Bu dönemi tek bir takvim yaprağına bağlayamam; birçok günün birleşik görüntüsü var. Sabah birbirimize yazıyoruz. Gün içinde yapmamız gerekenleri tamamlıyor, akşam buluşuyoruz. Bazen benim evimde ekran karşısındayız, bazen Mine'nin evinde annesiyle aynı salonda oturuyoruz. Birlikte yemek hazırladığımız, dışarı çıkıp geri döndüğümüz, hiçbir büyük karar almadan ertesi günü planladığımız zamanlar.

Yurt dışında sürekli karar vermek zorundaydık. Hangi ülkeye geçeceğiz, nerede kalacağız, interneti nasıl bulacağız, bozulan camı nasıl yaptıracağız? Bursa'da ise kararlarımız küçüldü. Ne izleyeceğiz, sahile çıkacak mıyız, kim kimin evinde kalacak? Yolculukta kurduğumuz takım olma duygusu bu küçük seçimlerin içinde devam ediyordu.

İlişkinin huzurlu dönemleri anlatılırken olay azmış gibi görünür. Oysa hayatın çoğu tam da olay olmayan bu zamanlardan oluşur. Mine'nin evimize gelip ayakkabılarını çıkartışı, ailemle aynı konuşmanın içine girişi, odama çıkıp kendine yer bulması. Benim onların evine gidip artık misafir gibi dikilmemem. Birlikte geçirilen zaman, kayda değer bir şey yaşanmadığı için değil, zaten birbirimize ait bir düzen kurduğumuzu sandığımız için sakinleşmişti.

Evlilik düşüncesi de bu sakinliğin içinde büyüdü. Mudanya'da yaşamaktan söz etmek artık uzak bir hayal anlatmak gibi gelmiyordu. Orada zaten birlikte geziyor, sahilde vakit geçiriyor, evime dönüyorduk. Bir gün bu dönüşün iki ayrı aile evinden birine değil, ortak anahtarımızın açtığı kapıya yapılacağını varsayıyorduk.

Mine'nin annesinin aldığı beyaz eşyalar geleceği hızlandırıyordu. Biz henüz tarih belirlememiş olsak da makinelerin ve çeyizin varlığı kararımızı dış dünyada görünür hâle getiriyordu. Evlilik yalnız birbirimize söylediğimiz bir söz olmaktan çıkıyor, evlerin içinde yer kaplayan nesnelere dönüşüyordu. Her yeni eşya, “Bir gün” dediğimiz zamanı biraz daha yakına getiriyordu.

Ben de geleceğin bu kadar doğal ilerlemesine güveniyordum. Mine'nin hayatımdaki yeri tartışılacak bir şey değildi. Ailem onu seviyor, ailesi beni kabul ediyor, birlikte seyahat ediyor ve aynı evlerde kahyorduk. Bir ilişkinin süreceğine inanmak için aradığım bütün işaretler önümdeydi. Bu işaretlerin hiçbirinin kalıcılık garantisi olmadığını düşünmüyordum.

İlk Marmaris'te uzaktan gördüğümüz o otel de aramızdaki konuşmalarda yaşamayı sürdürdü. Verdiğim sözü unutmadım. Poseidon Otel artık yalnız sahilde gördüğümüz güzel bir yapı değil, gerçekleştirmeyi bekleyen ortak planlarımızdan biriydi. Rezervasyon fikri ortaya çıktığında bunun büyük bir sınav olacağını değil, geçmişte söylediğim bir cümlenin yerine gelmesini düşündüm.

Haziran yaklaştıkça ikinci Marmaris, ilk tatilin devamı gibi görünüyordu. Aynı şehre daha uzun zamandır birbirini tanıyan, birlikte başka ülkeler görmüş ve evlilik konuşmalarını ciddileştirmiş iki insan olarak dönecektik. İlkinde birbirimizi yeni keşfediyorduk; ikincisinde artık kim olduğumuzu bildiğimize inanıyorduk.

Bir sözü tutmak bazen insana diğer bütün sözlerini de tutabileceği duygusunu verir. Poseidon'un kapısından içeri girerken benim için mesele yalnız bir tatili gerçekleştirmek değildi. Mine'yle kurduğumuz geleceğin çalıştığına dair küçük bir kanıt taşıyordum. Bir zamanlar dışarıdan baktığımız yere birlikte dönebiliyorsak, Mudanya'daki eve de bir gün ulaşabilirdik.

11 Haziran 2023'te, dört gece beş gün sürecek ikinci Marmaris tatilimiz için Poseidon Otel'e girdik. Sözümü tutmuştum.

İlk gelişimizde sahilden bakıp önünden geçtiğimiz yerin bu kez kapısından içeri giriyorduk.

Bir zamanlar yalnız arzuladığımız bir mekân, rezervasyonu yapılmış ve parasını ödediğimiz bir gerçeğe dönüşmüştü. Otele adım atarken bunun yalnız konforla ilgili olmadığını hissediyordum. Mine'ye verdiğim küçük bir sözü zamanın içinden geçirip yerine getirmiştım.

İlk Marmaris tatilimizde sahilde yürürken gördüğümüz o beş yıldızlı otele bu kez birlikte girdik. Uzaktan bakarken ikimizin de içi gitmişti. Bir sonraki gelişimizde burada kalacağımızı söylemiş, Mine'ye otelin adını unutmasını, bir yere not etmesini istemiştım.

O gün bu cümleyi kurarken elimde yalnızca heves vardı. Sonra heves bir plana, plan rezervasyona dönüştü. İlk tatilde dışarıdan baktığımız kapının öteki tarafına geçtik.

Başlangıçta aramız güzeldi. Otel, ona verdiğim sözün yerine gelmiş hâliydi. Birlikte kurduğumuz hayatın küçük kanıtlarından biri daha: Söylenen bir şeyin aylar sonra gerçeğe dönüşmesi, geleceğe ilişkin daha büyük sözleri de mümkün gösteriyordu.

Otele yerleşirken ilk Marmaris'teki hâlimiz de bizimle birlikteydi. Ünver Otel'in küçük odasından, scooter'la düştüğümüz sokaktan ve Bodrum'a uzanan mavi yoldan sonra bu kez yıllar önce uzaktan baktığımız konforun içindeydik. Mine'yle bunu başarmış olmak, ilişkinin ilerlediğini gözle görülür kılıyordu.

Dört gece beş günün başlangıcında tatili bir dönüm noktası olarak yaşamıyorduk. Odaya eşyalarımızı yerleştiriyor, dışarı çıkıyor, yiyip içiyor ve birlikte vakit geçiriyorduk.

İlk tatilin heyecanı daha çok birbirimizi keşfetmekten gelmişti; bu kez rahatlık vardı. Aynı yerde kalmaya, sabah yan yana uyanmaya ve gün boyunca plan yapmaya alışmıştık.

Poseidon'un bizim için taşıdığı anlamı her dakika konuşmuyorduk. Bir sözün gerçekleşmiş olması bir süre sonra otel hayatının olağan ayrıntılarına karıştı. Kapıdan girip çıkıyor, odamıza dönüyor, tatilin akışına bırakıyorduk kendimizi. İnsan bazen en önemli sembolün içinde yaşarken onun sembol olduğunu unutuyor.

Mine'ye baktığımda ilk Marmaris'ten beri geçen zamanı görüyordum. Ailelerimize girmiş, iki ev arasında ortak düzen kurmuş, İzmir'e ve Balkanlar'a gitmiş, evlilikten söz etmeye başlamıştık. İlişkimiz artık yalnız heyecanla değil, birlikte aşılmış mesafelerle de ölçülüyordu. Bu nedenle o otelde güvende olduğumuzu sanıyordum.

Ta ki bir akşam sarhoş olana kadar.

O sıralar bir arkadaşımınla birlikte iş yapıyordum. Tatile çıkmadan önce ortak işten kazandığımız payı bana göndermişti. O akşam WhatsApp'tan konuşurken ona, hatırladığım şekliyle, “Patron parası yemek ne kadar güzelmiş,” diye şaka yaptım.

Mine'nin bunu kendi parasını yiyormuşum gibi anladığını düşündüm. Onun zihninden tam olarak ne geçtiğini bilmiyorum. Bildiğim, benim bir iş arkadaşına söylediğim şaka ile onun duyduğu anlamın aynı olmadığıydı. Alkol bu mesafeyi kapatmadı; büyüttü.

Onun sinirlendiğini zamanla yüzünden anlayabiliyordum. Çenesinin kenarında, gamzeyi andıran küçük bir çıkıntı belirirdi. Daha sesler yükselmeden bedeninde gördüğüm bir işaretti bu.

Ardından Derya'dan mesaj geldi. Bursa'ya dönecekti. Arabayı bir yere vurmıştu ve kendisi sürmeye korkuyordu. Araçta bebek de olacağı için dönüşte İzmir'e uğramamızı, direksiyona benim geçmemi istedi. Kabul ettim.

Mine'nin bu kez de İzmir'e tek başıma gideceğimi, onu bırakacağımı düşündüğünü anladım. Benim için birlikte Bursa'ya dönerken yapılacak bir yol değişikliğiydi; onun tepkisinde ise geride bırakılmakla ilgili başka bir anlam vardı. Bu da benim o sıradaki yorumumdu. Ne ilk yanlış anlamamanın ne de ikincisinin Mine'nin içinde tam olarak nasıl kurulduğunu bugün kesin biçimde anlatabilirim.

İki mesaj birbirine eklendi. İş parasıyla ilgili bir şaka, Derya'nın yardım isteği, alkol ve giderek sertleşen sesler. Konuştuğumuz şeylerin kendisinden daha büyük bir kavranın içine girdik.

Bir yanlış anlaşılmanın nerede sona erip geçmişten taşınan korkuların nerede başladığını o gece ayıramadık. Ben açıklamamın yeterli olması gerektiğini düşünüyor, anlaşılmadıkça daha fazla öfkeleniyordum. Mine'nin ne duyduğunu onun adına kesinleştiremiyorum. Bildiğim, ikimizin de aynı kelimelerin içinde farklı bir tehlike görmeye başladığıydı. Konu para ya da İzmir olmaktan çıkmış; birbirimizin niyetine güvenip güvenmediğimiz yere varmıştı.

Otel odasında Mine burnuma yumruk attı.

Darbenin acısı çok şiddetliydi. Burnumdan kan gelmeye başladı ve uzun süre durmadı. Odanın içinde kanın kapladığı alanı görünce yaşanan şeyin bir tartışmanın devamı olmadığını anladım. Bir sınır aşılmıştı.

Ben ona vurmadım. Bağırdım. Acının ve öfkenin içinden çok sert çıktım; gitmesini, onu görmek istemediğimi söyledim. Mine özür diledi.

İçki, yanlış anlama, öfke ya da sonradan gelen özür o yumruğu başka bir şeye çevirmiyor. O gece bana fiziksel şiddet uyguladı. İlişkimiz boyunca onun bana vurduğu ilk ve tek zamandı. Bir kez olması, yaşanmamış olması demek değildi.

Yine de aynı odada kaldık.

Odanın kapısını açıp birbirimizden uzaklaşmadık. Belki de o anda kalmayı sevginin kanıtı sandık. Gitmemek, affetmek ve çözmek birbirine karıştı. Aynı yatağın bulunduğu yerde kalmak, aynı gerçeğin içinde olduğumuz anlamına gelmiyordu; fakat biz geceyi birlikte tamamlayınca ilişkinin de devam edebileceğine inandık.

Kanama durdu. Sesler düştü. Bir süre önce birbirine karşı duran iki kişi, gecenin sonunda yeniden sarıldı. Barıştık. O sırada bunu gerçekten düzelmek sandım. Birbirimize sarılabiliyorsak hâlâ aynı yerde olduğumuza inanmak istedim.

Sarılnca tanıdığım sıcaklık geri geldi. Bedenimin bir yanı acıyı taşıırken başka bir yanı yıllardır huzurla bağladığım insana yaklaşıyordu.

Aynı kişiden hem incinmiş hem de teselli bekliyor olmak zihnimin kolayca ayırabileceği bir şey değildi. Ben çözüümü, yakınlığın geri dönmesinde aradım.

Geceyi iki ayrı odaya bölme imkânımız yokmuş gibi davrandık. Birimiz dışarı çıkabilir, başka birinden yardım isteyebilir ya da sabaha kadar mesafe koyabilirdi. Bunun yerine ilişkimiz boyunca en iyi bildiğimiz şeye döndük: sarılmaya. Daha önce her kırgınlığı azaltan bu hareketin fiziksel şiddeti de geride bırakabileceğini sandık.

Oysa sarılmak her şeyi eski hâline getirmiyordu. Beden, kendisine olanı bazen zihinden daha dürüst saklıyor. Bir özür kabul edilebilir, bir kavga kapatılabilir, ertesi sabah birlikte yola çıkılabilir. Fakat yaşanmış olan, kabul edildiği için geçmişten silinmez.

İlk Marmaris'te sahilden baktığımız otele girebilmek bizim için bir başarıydı. O odaya, sözünü tutmuş bir adam ve geleceğine güvendiği kadın olarak girdiğimizi sanıyordum. Gecenin sonunda yine yan yanaydık; dışarıdan bakan biri belki aramızda hiçbir değişiklik göremezdi.

Ama ilk kez, sevdiğim insanla aynı odada güvende olmanın kendiliğinden bir şey olmadığını öğrenmiştim.

Balkanlar'dan dönerken sarsılmaz olduğumuza inanmıştım. Daha sonra, uzaktan hayranlıkla baktığımız bir otel odasında ilk çatlak açıldı.

Biz o gece aramızı düzelttik.

Yaşanamı değil.

Sabah olduğuunda aynı odadaydık.

Gece özür dilenmiş, kanama durmuş, yeniden sarılmıştık. Birbirimize hâlâ dokunabiliyor olmamız, yaşananları geride bıraktığımızı düşündürüyordu. Fakat otel odasında kurulabilen bu yakınlık, kapıdan dışarı çıktığımızda aynı biçimde devam etmedi.

Derya'nın yardım isteği hâlâ ortadaydı. Arabasını bir yere vurmuş, Bursa'ya kendisi sürmeye çekindiğini söylemişti. Araçta bir bebek de olacağı için direksiyona benim geçmemi istemişti. Marmaris'ten dönüşte İzmir'e uğrayacaktık.

Mine'nin benimle gelmesini istemedim.

Bu, bir gece önceki kavganın devamıydı. Yumruktan sonra aynı odada kalmış ve barışmıştık ama ona karşı duyduğum öfke bitmemişti. Sarılmakla yan yana durmayı başarmış, birlikte hareket etmeye henüz dönememiştik.

İzmir'e kadar beraber geldik. Yolculuğun ortası hafızamda silik. Ne konuştuğumuzu, sustuysak sessizliğin ne kadar sürdüğünü, birbirimize nasıl baktığımızı bugün yeniden kuramam. Hafızam yolun ortasını silmiş, yalnız ayrıldığımız yeri bırakmış.

İzmir'de ben indim. Mine Bursa'ya doğru devam etti.

İndiğim anda iki yolculuk birbirinden ayrıldı. Mine'nin taşıdığı yol doğrudan Bursa'ya, benimki Derya'nın aracına gidiyordu. Birkaç ay önce İzmir'e birlikte gelmiş, aynı şehirde eski bir dostluğu hayatımıza katmıştık. Şimdi o dostluğun çağrısı, Mine'yle aramızdaki gerilimin ortasına yerleşmişti.

Onu benimle istememek, yalnız yolculuk düzeniyle ilgili değildi. Canımın acısına ve öfkeme verdiğim bir karşılıktı. Aynı gece sarılmış olsak da sabah Mine'ye birlikte hareket edebilecek kadar yaklaşmamıştım. Onu Bursa'ya tek başına göndermek, açıkça “Seni affetmedim” demeden aramıza koyduğum mesafeydi.

Daha önce bu şehre birlikte gelmiştik. Alsancak'ta bir otelde kalmış, Derya'nın evinin altındaki barda otururken ona telefon açmıştım. Eski bir arkadaşlığı yeniden kurmuş; sonra Mine ile Derya'nın anlaşmasını, sohbet etmesini mutlulukla izlemiştim. İzmir o zaman iki sevdiğim insanı aynı masada buluşturan şehirdi.

Bu kez aynı şehir bizi ayırdı.

Ben Derya'nın aracının direksiyonuna geçip Bursa'ya sürdüm. Mine başka bir yoldan devam etti. Sonunda ikimiz de aynı şehre dönüyorduk ama birlikte dönmüyorduk.

Bazen bir ilişkinin değiştiği an büyük bir cümleyle gelmez. Bir yol ayrımında biri iner, diğeri devam eder. İki kişi aynı varış noktasına ayrı ayrı ulaşır. Dışarıdan bakıldığında yalnızca ulaşım planıdır; içeriden bakıldığında ise yan yana kalmanın ilk kez reddedilmesidir.

Birkaç gün sonra buluştuk. Yer, ilk söz ve konuşmanın başlangıcı silindi. Kalan şey, hiçbir şeyin eskisi gibi olmadıydı. Otelde yaşananlar aramızı değiştirmişti.

Kısa bir ayrılık yaşadık. Bir aya yakın sürdü.

İlk kez, Mine'nin hayatımdaki yerini onun yokluğundan ölçüyordum.

Daha önce ayrılmak bir akşamın sonunda trene binmek, ertesi gün yeniden yazmak demektir. Şimdi ayrılık, ertesi günün kesinliğini elimizden almıştı. Ortak düzen durunca yalnız bir insan eksilmedi; günün saatleri de ne için kullanılacağını bilmez hâle geldi.

O ayı tek tek günlere bölemez; fakat yokluğun nasıl çalıştığını biliyorum. Telefonu elime aldığımda yazmam gereken kişiye yazamamak, bir şey olduğunda onu anlatacak ilk kişiyi kaybetmek ve alışkanlıkla kurulmuş saatlerin boş kalması. İlişki boyunca kolayca dolan zaman, ayrılıkta uzuyordu.

Marmarabirlik'teki iş düzenim günün bir bölümünü dolduruyordu. Çalışmak, ilişkinin durduğu gerçeğini değiştirmese de saatlerin ilerlemesini sağlıyordu. İşten çıktığımda Mine'yle kurulmuş gündelik hayatın boşluğu yeniden belirginleşiyordu. Bir yere gitmek, eve dönmek veya telefona bakmak eskiden taşıdığı devam duygusunu taşımıyordu.

Mine'nin eski sevgilisiyle yeniden takipleşmesini gördüğümde bu boşluğun içine hemen bir anlam yerleştirdim. Bana karşı yapılmış bir hareket olduğunu düşündüm. Ayrılıkta insan yalnız karşısındakinin ne yaptığını değil, yaptığı şeyin kendisi hakkında ne söylediğini de okumaya çalışıyor. Bir takip bağlantısı benim zihnimde yerimi başka birine bırakma ihtimaline dönüştü.

Bugün kanıtını bilmediğim bir iletişimi hikâyeye eklemiyorum. O gün yaşadığım duygu için buna gerek yok. Görüşme olmadığını biliyordum; yine de ekranın üzerinde beliren bağlantı canımı acıtmıştı.

Çünkü asıl korkum onun biriyle ne yaptığı değil, bensiz bir hayata gerçekten devam edebilmesiydi.

Başlangıç gününü de bitiş gününü de kesin olarak çıkaramıyorum. Dört yıllık bir ilişkinin içinden bir ay, takvimde küçük görünebilir. Fakat o zamana kadar kendimizi tek bir hayat gibi kurmuş iki insan için bir ay, gündelik düzenin birden durması demekti. Sabah ilk uyananın yazmaması, fakülte bahçesinde buluşmamak, gidilecek yerleri birlikte seçmemek, iki ev arasında kurulmuş alışkanlığın kesilmesi.

Bu cümlelerin hepsini tek tek doğrulayacak günler hatırlamıyorum. Yine de ayrılığın anlamı buydu: “Biz” diye işleyen düzen bir süreliğine durmuştu.

O dönemde Mine, Amerika'da yaşayan eski sevgilisiyle sosyal medyada yeniden karşılıklı takipleşti. Bunu öğrendiğimde bana karşılık vermek, canımı acıtmak ya da intikam almak amacıyla yaptığını düşündüm. Bunun gerçekten onun amacı olup olmadığını bilmiyorum. Bana bunu söylediğini hatırlamıyorum. Bildiğim yalnızca takipleştikleri ve benim o hareketi böyle okuduğumdur.

Aralarında yüz yüze bir görüşme olmadı. Mesajlaşıp mesajlaşmadıklarını da bilmiyorum. Bir sosyal medya bağlantısını, kanıtı olmayan başka bir hikâyeye dönüştürmek istemiyorum. O günlerdeyse sakın değildim. Küçük bir işaret, ayrılığın içinde olduğundan daha büyük görünebiliyordu.

Bizim kavgamız iki WhatsApp mesajının farklı anlaşılmasıyla büyümüş, şimdi de başka bir sosyal medya

hareketi benim zihnimde yeni anlamlar kazanmıştı. Bir-birimizle konuşamadığımız yerde ekranlardan birbirimizi yorumluyorduk.

Sonunda ilk adımı Mine attı. Bana bir mesaj gönderip babaannemin onu aradığını söyledi. Mesajın tam cümlesi aklımda değil. Ben bunu benimle yeniden konuşabilmek için bulduğu bir bahane olarak gördüm. Bir aylık sessizlik, büyük bir itirafla değil, başka bir telefon konuşmasının haberiyle açıldı.

Öyle konuşmaya başladık. Yüz yüze gelmeden, mesajların içinde barıştık.

İlk mesajın ardından konuşmanın nasıl uzadığını kelime kelime saklamadım. Fakat bir aylık sessizliğin içinde Mine'nin adının yeniden ekranda görünmesi bile düzeni değiştirdi. Bir süre önce baktığımda yalnız yokluğunu gördüğüm telefonda şimdi yeniden ona ait cümleler vardı. Barışma, tek bir ilanla değil, konuşmanın yeniden sürmesiyle gerçekleşti.

Mesajlaştıkça ayrılığın sert sınırları yumuşadı. Birbirimizi özlediğimizi, yaşananlardan dolayı üzgün olduğumuzu ve yeniden denemek istediğimizi anladık. Tam cümleleri üretmek istemiyorum; önemli olan, ikimizin de konuşmayı kesmek yerine devam ettirmesiydi. Bir noktada artık ayrı olmadığımızı biliyorduk.

İlk kez nerede buluştuğumuzu hatırlamıyorum. Buluştuğumuzda sarıldık, öpüştük ve birlikte eve gittik; hangi ev olduğunu bugün çıkaramıyorum. Birbirimizden özür diledik. Yaşananların bir daha olmaması için konuştuk.

O konuşmanın cümleleri değil, verdiğimiz ortak sözün anlamı kaldı.

İlk temas, mesajların yapamadığı şeyi yaptı. Birbirimize sarıldığımızda ayrılığın bedendeki mesafesi kapandı. Öpüşmek, ilişkinin ilk gecesinde olduğu gibi yeni bir başlangıcın işaretiydi; fakat bu kez masum bir boşluktan değil, yaşanmış bir kırılmanın üzerinden geçiyorduk. Aynı hareket farklı bir ağırlık taşıyordu.

Eve birlikte gitmek barışmayı gündelik hayata geri bağladı. Bir ay boyunca durmuş olan düzen yeniden çalışmaya başladı. Yalnız sözle “barıştık” demiyor, aynı kapıdan giriyor ve aynı yerde kalıyorduk. Bunu ilişkinin iyileştiğine dair en güçlü kanıt saydım.

Ama oldu.

İlk gecenin ve ertesi sabahın ayrıntıları hafızamda yok. Bir ay süren ayrılığın hangi odada bittiğini değil, bittikten sonra yeniden “biz” dediğimizi hatırlıyorum.

Ben Mine'yi neyin bütünü için affettim, o beni hangi davranışların toplamı için affetti; bugün bunları kusursuz bir listeye çeviremem. Yumruk, bağırışlar, İzmir'de onu yanımda istemeyişim, eski sevgiliyle takipleşme ve bütün bunların çevresinde biriken öfke vardı. Hepsini konuşup çözmüş müydük, yoksa yeniden birlikte olabilmek için bir kısmını konuşmadan mı geride bırakmıştık, bilmiyorum.

İkinci Marmaris'ten sonra Derya'yla dostluğum da sona erdi. Mine'nin isteği üzerine Derya'yı bütün sosyal medya hesaplarımdan çıkardım. Bu kararı isteyen Mine'ydi; hesaplardan çıkaran ise bendim.

İzmir'de bir telefonla geri aldığım arkadaşlığı, bu kez birkaç dokunuşla hayatımdan çıkardım. Mine'nin bunu hangi sözlerle ve tam olarak ne zaman istediğini hatırlamıyorum. Bildiğim, Derya'yla bağın orada kesildiği.

O sırada bildiğimi sandığım şey daha basitti: Her şeyi düzeltmiştik.

İlk kez ayrılmış, ilk kez birbirimiz olmadan kalmış ve sonra yeniden birbirimizi seçmiştik. Bu dönüş bana ilişkimizin zayıflığını değil, gücünü kanıtıyor gibi geldi. Kırılmış ama bitmemiştik. Birbirimizi kaybetmenin kıyısından dönmüş, kaldığımız yere geri gelmiştik.

Geri geldiğimiz yerin gerçekten aynı yer olup olmadığını o zaman düşünmedim.

Barıştıktan sonra hayatımız yeniden eski biçimini aldı. Buluşuyor, geziyor, birlikte yiyip içiyor, eğleniyorduk. Bu birkaç günlük, kırılgan bir ateşkes değildi. Uzunca bir süre gerçekten güzel yaşadık.

Sonunu bildiğim için her gülüşün altında yaklaşan kavgayı arayabilirdim. Bu, o günlere haksızlık olurdu. İlişki yalnız kırıldığı anlardan ibaret değildi; devam etmesinin bir nedeni vardı. Birbirimize yeniden ulaşabiliyor, birlikte olmaktan yeniden hoşlanabiliyorduk.

Bu dönemde ikimiz de okulu bitirmiştik. Ben, bir aylık ayrılığımız sırasında Marmarabirlik'te çalışıyordum. Mine'nin doğum günü de o sessizliğin içine denk gelmiş, ayrı olduğumuz için kutlayamamıştım.

Oysa ilişkimizdeki ilk doğum gününü Görükle'de, okuldan birkaç arkadaşımızla bir barda kutlamıştık. Aynı takvim günü bir yıl bizi bir masanın çevresinde toplarken, başka bir yıl aramızdaki boşluğu göstermişti.

Marmarabirlik'ten ayrıldıktan sonra, 2023'ün son ayında Kapalı Çarşı'daki bir kuyumcuya gittim. Önümde çok sayıda yüzük vardı. Önce taşı çok büyük olanlardan birini seçmeyi düşündüm. Sonra Mine'ye gösterişli bir yüzükten çok daha mütevazı ve zarif bir modelin yakışacağına karar verdim. Tektaşı buna göre seçtim.

Kuyumcuda yüzüklerin yan yana dizilişi kararı kolaylaştırmıyordu. Işığın altında hepsi olduğundan daha parlak görünüyor, her biri başka bir ihtimali temsil ediyordu. Büyük taş ilk bakışta dikkat çekiyordu; fakat Mine'yi düşündüğümde dikkat çekmekten çok ona yakışacak olanı aradım. Sportif giyinen, takıyı hayatının merkezine koymayan, küpe kullanmayı pek sevmeyen bir kadına parmağından önce taşını gösterecek bir yüzük almak istemedim.

Seçtiğim yüzük zarifti. Onu yalnız vitrinde değil, Mine'nin elinde hayal ederek karar verdim. Bir şeyi onun adına seçmek, yıllardır yaptığı küçük hareketleri zihnimde yeniden dolaşmak demekti: Bana sarılırken elinin durduğu yer, birlikte yürürken koluma girişi, bir şey anlatırken ellerini kullanması. Yüzük bütün bu hareketlerin içinde yabancı durmamalıydı.

Kutuyu aldıktan sonra karar somutlaşmıştı.

Evlilik daha önce konuştuğumuz, ailelerin bildiği ve Mine'nin annesinin eşya alarak hazırlandığı bir gelecek olsa da yüzüğü taşımak başka bir heyecan veriyordu. Küçük bir kutunun içinde, soracağım sorunun ağırlığı vardı. Mine'nin cevabından kuşku duymuyordum; yine de o anın güzel olmasını istiyordum.

Sahili bu yüzden düşünmüştüm. Mudanya bizim geleceğimiz için seçtiğimiz yerd. Denizin karşısında, güzel bir ışığın ve doğru anın içinde diz çökmek; yıllardır konuştuğumuz hayatı başladığı coğrafyada resmileştirmek istiyordum. Zihnimdeki sahne ayrıntılarıyla tamamlanamamıştı ama duygusu açıktı: Mine şaşırarak, ben sorumu soracak, kıyı o anın arka planı olacaktı.

Teklifi sahilde, güzel bir atmosferin içinde yapmayı planlamıştım. Fakat bizim evde, ikinci kattaki odamdayken Mine olacakları anladı. Çok heyecanlandı; merakını ve ısrarını saklamadı. Hazırladığım sahneye kadar beklemek mümkün olmayınca planımdan vazgeçtim.

Mine bir şey sakladığımı fark ettiğinde heyecanı odanın düzenini değiştirdi. Sorularının hızı arttı; yüzünde ne olduğunu öğrenmeden bırakmayacağını anlatan bir merak vardı. Ben planı korumaya çalıştıkça onun heyecanı büyüyordu. Sürprizi doğru zamana saklamak ile o anki mutluluğunu daha fazla bekletmemek arasında kaldım.

Sonunda kutunun varlığı, sahilde kurduğum manzaradan daha gerçek oldu. İkinci kattaki oda gösterişli değildi ama ilişkimizin büyük bölümünü taşıyordu.

Televizyonun karşısında saatler geçirmiş, aynı yatakta uyumuş, tartışmış, barışmış, sabahları birbirimizi izlemiştik. Mine'nin ailemin seslerine, benim onun varlığına alıştığım yerdirdi. Güzel bir sahne kurmak için uzaklaşmak istediğim oda, aslında hikâyemizin en yoğun mekânıydı.

Evin içinde dizimin üzerine çöktüm.

Planladığım sahil yoktu. Önceden ayarlanmış bir manzara, doğru ışık veya beklediğim sürpriz anı da yoktu. Kendi odamızda, yıllardır film izlediğimiz, uyuduğumuz ve gündelik hayatı paylaştığımız yerdeydik. İlk anda bunu planımın eksilmesi gibi gördüm. Sonradan düşündüğümde teklifin tam da birlikte hayat provası yaptığımız odada gerçekleşmiş olması başka bir anlam taşıyor: Ona yalnız güzel bir gecenin değil, aynı odada kurulacak sıradan günlerin de sözünü veriyordum.

“Benimle evlenir misin?” dedim.

Mine “Ayy!” diye bağırdı. Ardından yüksek sesle “Evet!” dedi. Ağladı, bana sarıldı. Yüzüğü parmağına taktım. Çok mutluydu; hemen fotoğrafını çekti. Sonrasında da yüzüğü düzenli olarak kullandı.

“Ayy” diye yükselen sesi düşünmeye fırsat bırakmadı. Dizimin üzerinde sorunun cevabını beklerken yüzünde önce şaşkınlık, hemen ardından sevinç gördüm. “Evet” dediğinde kutunun içindeki nesne olmaktan çıkan yüzük, ikimizin verdiği kararın işaretine dönüştü. Parmağına takarken elimde bir titreme olup olmadığını söyleyemem; bende kalan, Mine'nin ağlayıp bana sarılması ve odanın

bir anda bize dar gelecek kadar sevinçle dolması.

Telefonunu alıp yüzüğün fotoğrafını çekmesi heyecanının devamıydı. Birkaç dakika önce benden ne sakladığımı öğrenmeye çalışan Mine şimdi parmağındaki halkaya farklı açılardan bakıyor, o anı kaydetmek istiyordu. Ben de onu izliyordum. Planladığım sahil görüntüsü gerçekleşmemiştir ama karşımda sevdiğim kadın, gözlerinde yaşla “evet” demiştir.

O gece ya da hemen sonrasında ailelere ve yakınlarımıza haber gitti. Kimse bu karara bütünüyle şaşırmadı. Yıllardır birbirimizin evinde kalan, tatillere çıkan, geleceği konuşan ve ev eşyaları bile hazırlanan iki insandık. Haber yeni olsa da yönümüz tanıdıktı. Sevinen yüzler, bizim uzun zamandır kurduğumuz ihtimali çevremizdeki insanlar için de gerçek hâle getiriyordu.

Mine yüzüğü kullanmaya başlayınca onu yalnız teklif anının fotoğrafında değil, hayatın içinde gördüm. Bir barda bardağı tutarken, evde telefonuna bakarken, yemek yerken, bana sarılırken parmağında duruyordu. Işığa göre parlıyor, sonra sıradan bir hareketin içinde unutuluyordu. Benim için en güçlü tarafı buydu. Büyük bir “evet”, gündelik hayatın içinden çıkarılmıyor; onunla birlikte yaşamaya devam ediyordu.

Bazen gözüm doğrudan yüzüğe kayıyordu. Mine'nin elinde onu gördüğümde geleceğin hâlâ aynı yönde ilerlediğini düşünüyordum. Yüzüğün orada oluşunu bir güvence gibi okudum. Oysa hiçbir nesne bir ilişkiyi kendi başına koruyamaz.

O günlerde bunu düşünmüyor, halkayı birbirimize verdiğimiz sözün sessiz ve kalıcı kanıtı sayıyordum.

Onun heyecanlı ve hızlı konuşan hâlini biliyordum; yine de o kısa “Evet” bütün cümlelerden daha büyüktü. Yüzüğü parmağına geçirirken geleceğe ilişkin konuşmalarımız ilk kez bedeninde taşınan bir işarete dönüşüyordu. Mudanya'daki evin adresi yoktu ama artık parmağında ona doğru verdiğimiz kararın küçük bir halkası vardı.

Onun mutluluğu gerçektir. Yine de teklif, zihnimde kurduğum o sahil görüntüsüne benzemediği için beni tam olarak tatmin etmemişti. İçimden ikinci bir yüzük alıp bu kez çok güzel bir yerde yeniden teklif etmeyi düşündüm. O yüzüğü hiç almadım. Ayrılmasaydık tam da bu dönemlerde almayı planlıyordum. İlk teklifimiz böylece hem gerçekleşmiş bir “evet”i hem de benim içimde yarım kalmış ikinci bir sahneyi taşıdı.

İkinci teklif düşüncesi ilkinin düzeltmekten çok, ona başka bir an daha vermek istediği. İlkinde sürprizi koruyamamıştım; ikincisinde yeri ve zamanı daha dikkatli seçecektim. Belki sahil olurdu, belki birlikte gittiğimiz başka güzel bir yer. Kesin mekânı belirlememişim. Yalnız bu kez kutuyu son ana kadar saklayacağımı, Mine'nin heyecanına hemen yenilmeyeceğimi düşünüyordum.

Bunu ertelemekte sakınca görmedim. Önümüzde yıllar olduğuna inanıyordum. Aynı soruyu ikinci kez sormak için acele etmeme gerek yoktu; ilk cevabı zaten almıştım. İlişki bittiğinde yarım kalan yalnız evlilik olmadı.

Henüz satın alınmamış ikinci yüzük, seçilmemiş yer ve yaşanmamış ikinci “evet” de ihtimallerin içinde kaldı.

Ailelerimiz ve arkadaşlarımız haberi öğrendiğinde sevin-diler. Evlilik daha önce konuştuğumuz, annesinin aldığı eşyalarla çevresini hazırladığı bir gelecek düşüncesiydi. Tektaşla birlikte bu düşünce benim de elimde taşıdığım somut bir karara dönüştü.

Tekliften sonraki günlerde yüzük Mine'nin elinde günde-lik hayata karıştı. İlk anda çekilen fotoğrafın heyecanı azaldığında bile parmağında kalmayı sürdürdü. Film izlerken, sahilde yürürken, bir şey yerken ya da yalnızca yanımda otururken aynı halka oradaydı. Büyük karar, hayatın küçük hareketleriyle birlikte taşıyordu.

Yüzüğe baktığımda yalnız evleneceğimizi değil, buna ikimizin de inandığını görüyordum. Mine'nin onu düzenli kullanması teklif anındaki “Evet”in tek gecelik bir heyecan olmadığını düşündürüyordu. Bir sonraki teklif için başka bir yüzük planlamam, ilkinde değersiz gördüğümde değildi. Ona zihnimde kurduğum güzellikte bir an daha vermek istiyordum.

Bu planı Mine'ye ne kadar anlattığımı kesinleştirmiyorum. Benim içimde yaşayan biçimi açtı: Bir gün onu güzel bir yere götürecek, ilkinde eksik kaldığını düşündüğüm atmosferi bu kez tamamlayacaktım. Aynı insana ikinci kez aynı soruyu soracak, cevabı bildiğim hâlde yeniden heyecanlanacaktım. Geleceğin garantili olduğunu sandığım için acele etmedim.

Teklifin ardından hayatımız bir anda düğün hazırlığına dönüşmedi. Yine iki ev arasında gidiyor, işe ve gündelik sorumluluklara devam ediyor, film izliyor, yemek hazırlıyor ve dışarı çıkıyorduk. Evlilik kararı sıradan hayatı ortadan kaldırmadı; ona yeni bir yön verdi. Her olağan gün, ileride aynı evde yaşayacağımız günlerin provası gibi görünmeye başladı.

Bu dönemden bir günü diğerinden ayırmak zor. Bu yüzden tek bir takvim gününü gerçekmiş gibi kurmayacağım. Birleşik görüntüde Mine bizim evde. Yüzük parmağında. Annem onunla konuşuyor, babam bildiği sevgi sözüyle sesleniyor, ninem yine sarılıyor. Akşam ikinci kattaki odada yan yanayız. Evlilik teklifi yapılmış olsa da ilişkimizin günlük biçimi değişmemiş. Belki en huzurlu tarafı da buydu: Büyük bir kararın ardından bile birbirimizin yanında rahatça sıradan kalabilmek.

Başka bir gün Mine'nin evindeyiz. Annesinin önceden aldığı eşyalardan söz açılıyor. Hangi eşyanın nerede duracağına ilişkin kesin bir planımız yok; yine de onların varlığı bize zamanın bizim lehimize ilerlediğini düşündürüyor. Bir gün kullanılacaklar. Bir gün kutularından çıkacaklar. Bir gün “bizim” dediğimiz evin içinde yer bulacaklar. Bütün bu cümlelerin başındaki “bir gün” bize yeterince yakın geliyor.

Mudanya sahilinde yürürken de gelecek konuşmaları hayatın diğer konularına karıştırıyor. Bir an evlilikten, başka bir an yiyeceğimiz şeyden, bir sonraki tatilden ya da arkadaşlarımızdan söz ediyoruz. Gelecek sürekli ciddi bir ses tonuyla konuşulmuyor.

Bazen şakanın, bazen plansız bir yürüyüşün içinde belirliyor. Birlikte yaşamayı o kadar doğal kabul ediyoruz ki her defasında törenle adını koymaya gerek kalmıyor.

Bu yıllarda mutluluğun biçimi sakinleşmişti. İlk aylardaki her buluşmada duyduğum yoğun heyecan aynı güçte sürmüyor olabilir; onun yerine tanıdıklık gelmişti. Mine'nin nasıl güldüğünü, nasıl hızlı konuştuğunu, üzüldüğünde anlaşılmayı beklediğini, hangi yemekleri ve yapımları sevdiğini biliyordum. O da benim yolları, seyahati, kampı ve hareket hâlinde olmayı sevdiğimi biliyordu.

Birini tanımak, onu artık bütünüyle çözmüş olmak değildir. Biz bazen tanıdıklığı bu yanlış güvene çevirdik. Mine'nin yüzündeki küçük değişiklikten sinirlendiğini anlayabiliyor, fakat nedenini her zaman doğru bilmiyordum. O da benim sessizliğimi sakinlik, ilgisizlik ya da başka bir şey olarak okuyabiliyordu. Yıllar arttıkça birbirimize daha çok yaklaşırken tahminlerimize de daha çok güvenmeye başladık.

Yine de bu dönemi yalnız ileride çıkacak sorunların hazırlığı olarak anlatmak doğru olmaz. Gerçekten mutluyduk. Birlikte bir şeyler yiyip içiyor, yeni yerler görüyor, evlerde tembellik ediyor, sabahları yan yana uyanıyorduk. Mine'nin sarılması, bana aldığı küçük ya da büyük hediyeler, benim onu götürdüğüm yerler ve birlikte yaptığımız planlar ilişkinin yaşayan tarafıydı.

Evlilik teklifi ilişkimizin yalnız romantik doruğu değildi; ilk büyük kırılmadan sonra geleceğe yeniden güvenme kararıydı.

Poseidon'da yaşanan yumruğu, bir aylık ayrılığı ve sonrasındaki barışmayı geride bıraktığımızı düşünüyordum. Yüzük, yalnız “Benimle evlenir misin?” sorusunun değil, “Bütün bunlardan sonra yine de devam edecek miyiz?” sorusunun da cevabıydı.

Gündelik hayatımız yalnız gezmekten ve tatillerden oluşmuyordu. Evlerde birlikte yemek hazırlıyor, başka küçük işleri de paylaşıyorduk. Bu dönemden tek bir kusursuz günü seçemiyorum. Hafızam bana belirli bir sabah ya da akşam vermiyor; yalnız buluşmalarımızın genel olarak güzel ve mutlu geçtiğini söylüyor.

Dağyenice'deki Nefes, bu dönemin yerlerinden biriydi. Oraya üç ya da dört kez gittik. Doğanın içinde, sessiz ve sakin bir yerdi. Alkol alıp uzun uzun sohbet etmeyi seviyorduk.

Nefes'e giderken Bursa'nın tanıdık kalabalığı yavaş yavaş geride kalırdı. Yol ilerledikçe binalar seyrekleşir, şehrin sürekli ürettiği ses azalırdı. Varacağımız yerde yapacak uzun bir etkinlik listemiz yoktu. Zaten orayı seçmemizin nedeni de buydu. Bir odaya, doğaya ve birbirimize çekilmek; birkaç saat boyunca başka bir yere yetişmek zorunda kalmamak.

Yanımızda içecekler ve o gün canımızın istediği küçük şeyler olurdu. Yerleşince önce çevreye alışır, sonra konuşmanın kendi yolunu bulmasına izin verirdik. Mine bir şey anlatmaya heyecanlandığında sesi ve kelimeleri hızzanırdı. Ben bazen karşılık verir, bazen yüzüne bakıp onu dinlerdim. Şehirde kısa aralıklara sıkışabilecek sohbet burada gece boyunca uzayabiliyordu.

Oraya yaptığımız ziyaretlerin tek tek sırasını değil, ortak bir akşamını hatırlıyorum. Bu, birkaç gidişin gerçek ayrıntılarından kurulmuş birleşik bir sahne: Dışarıda doğanın karanlığı var. İçeride ya da oturduğumuz yerde ikimizin sesi duyuluyor. Biralar açılıyor. Konu gün içinde olanlardan geçmişe, geçmişten geleceğe geçiyor. Arada susuyoruz. Sessizlik, tartışmanın habercisi değil; konuşmanın dinlendiği bir boşluk.

Mine'nin teması sevmesi böyle yerlerde daha belirgin olurdu. Yan yana otururken aramızda gereksiz bir mesafe bırakmaz, başını ya da bedenini bana yaklaştırırdı. Sarılmak yalnız bir duygunun ilanı değildi; konuşmanın doğal devamıydı. İlk öpüşmemizde duyduğum sıcaklık, yıllar sonra daha sakin bir biçimde burada sürüyordu. Artık birbirimize ulaşmak için cesaret toplamamız gerekmiyordu.

Sabahın görüntüsü gecedен farklıydı. İçtiğimiz, konuştuğumuz ve geç saate kadar ayakta kaldığımız saatlerin ardından gün ışığı yeri yeniden sıradanlaştırırdı. Birlikte uyanır, bir süre kalkmayı erteler, sonra toparlanırdık. Dönüş yolunda Nefes birkaç günlük tatil kadar büyük bir hatıra bırakmıyor olabilir; fakat ilişkiyi taşıyan dinlenme alanlarından biriydi.

Her ziyaretimizin sonunda aynı sonucu çıkarmıyorduk. “Sorunlarımız çözüldü” diye resmî bir konuşma yapmıyor, geçmişteki kavgalara dair bir anlaşma imzalamıyorduk. İyi vakit geçirmiş olmanın verdiği güvenle eve dönüyorduk. Gülmüş, konuşmuş, birbirimize sarılmışsak ilişkimizin de iyi olduğuna inanıyorduk.

Nefes adı bugün bana istemeden başka bir anlam veriyor.

O günlerde oraya gerçekten nefes almak için gidiyorduk. Fakat nefeslenmek ile iyileşmek aynı şey değildi. Biz yorgunluğu azaltıyor, sevgimizi yeniden hissediyor, sonra çözülmemiş taraflarımızla aynı hayata dönüyorduk. O anda bunun eksikliğini görmedim. Oradaki huzur sahte değildi; yalnız tek başına kalıcı bir onarım değildi.

Şehirdeki evlerin, ailelerin ve gündelik sorumlulukların dışına çıkınca Nefes bize geçici bir yalnızlık alanı veriyordu. Çevremizdeki sessizlik konuşmanın hızını da değiştiriyordu. Mine heyecanlandığında yine hızlı anlatıyor, sonra konu başka bir yere akıyordu. Bazen içiyor, bazen yalnız oturuyor, doğanın içindeki o sakinliği paylaşıyorduk.

Oraya her gidişimizi birbirinden ayıran kesin ayrıntılar yok. Birleşik sahnede yol şehirden uzaklaşıyor, gürültü azalıyor ve sonunda baş başa kalabileceğimiz yere varıyoruz. Yanımızda içecekler, önümüzde konuşacak saatler var. Bir tatilin büyük programına ihtiyaç duymadan aynı yerde durabiliyoruz.

Nefes'i sevmemizin nedeni belki de adının vaat ettiği şeydi. İlişkimizdeki ilk büyük kırılmanın ardından burada yeniden rahat nefes alabildiğimizi düşünüyorduk. Konuşmanın kavgaya dönüşmediği, birbirimizi çözmek zorunda kalmadan yan yana kalabildiğimiz zamanlar, bize her şeyin gerçekten düzeldiğine dair güven veriyordu.

Gecenin sonunda aynı yerde uyumak, sabah yine yan yana uyanmak ilişkinin eski ritmini doğruluyordu. Şehirde bıraktığımız sorunlar peşimizden gelmemiş gibi görünüyordu.

Nefes'ten döndüğümüzde hayatımıza daha sakin devam ediyor, bu iyi günleri ilişkinin gerçek ölçüsü sayıyorduk.

Aslında iyi günler ilişkinin gerçek ölçülerinden biriydi. Yanlış olan onları tek ölçü sanmamızdı. Birbirimize gülebiliyor, sarılabiliyor ve huzurla uyuyabiliyorsak kırılan her şeyin iyileştiğini düşünüyorduk. Oysa bir ilişkinin hem gerçekten güzel hem de yeterince onarılmamış olması mümkündü.

Ziyaretlerin tarihleri, mevsimi ve bungalovun içindeki eşyalar birbirine karışıyor. Hafızam orayı ayrıntılı bir fotoğraf gibi değil, gürültünün kesildiği bir alan olarak saklıyor. Otel odasındaki bağırışın karşısında Dağyenice'nin sessizliği vardı. Birbirimize açıklama yetiştirmemiz gerekemeyen, ne konuşacağımızı düşünmeden oturabildiğimiz saatler.

İlk aylarda Han Kafe'de konu konuyu açardı. Özlüce'deki barda ne söyleyeceğimizi hiç düşünmeden her şeyden konuşmuştuk. Zaman ilerlerken Nefes'te de o eski akışın hâlâ var olduğunu hissediyordum. İlk öpüşmeden sonra duyduğum “eve dönmüş olma” hissi, biçim değiştirerek geri geliyordu. Bu kez ev bir sokak lambasının altı değil, tekrar tekrar gittiğimiz sakin bir yerdi.

Yemek yedik, içtik, gezdik. Birlikte geçirilen sıradan zaman, büyük barışma cümlelerinden daha inandırıcıydı. Ertesi gün yeniden buluşuyor, bir yere birlikte gidiyor, aynı masada kalabiliyorduk. Her şeyi düzelttiğimize inanmak için nedenlerimiz vardı.

Bugünden baktığımda affetmek ile onarmanın aynı şey olmadığını görüyorum. Affetmek yeniden yaklaşmayı sağlayabilir; onarmak ise neyin kırıldığını konuşmayı, sorumluluğunu taşımayı ve bir şeyleri değiştirmeyi gerektirir. Biz birbirimizi affettik. Güzel günler geri geldi. Ama yeniden mutlu olmak, birikenlerin tümüyle kaybolduğu anlamına gelmiyordu.

Nefes'e hesaplaşmak için değil, birlikte iyi vakit geçirmek için gidiyorduk. Ve geçiriyorduk. Bu kadar basit, bu kadar gerçektir.

İlk ayrılığımızdan sonra ilişki yeniden ayağa kalkmıştı. Uzun süre yürüdü. Buluşmalar, yemekler, eğlenceler ve yolculuklar yeniden ortak hayatımızın parçalarıydı. “Biz” kelimesi bir aylık sessizliğin ardından yeniden gündelik dilimize yerleşmişti.

Sonraki kırılma geldiğinde ben onu önceki gecenin devamı olarak görmedim. Yeni bir kavga gibi yaşadım; sonra onu da kapattığımızı düşündüm.

Yeniden yola çıkacaktık.

Yolculukların arasında geçen hayat, takvimde uzun; anlatıda kolayca kısa kalıyor. Oysa ilişkimizin büyük bölümü otel odalarında, sınır kapılarında ya da kavga gecelerinde geçmedi. Bursa'da mevsimler değişirken aynı iki ev arasında gidip geldik. Bazen bir hafta sonunu bekledik, bazen sıradan bir akşamı birlikte geçirmek için plan yaptık. Büyük anılar bu günlerin üzerine kuruluydu.

Okul bittikten sonra fakülte bahçesindeki buluşmalarımız geride kaldı. Artık bizi aynı binada kendiliğinden bir araya getiren ders programı yoktu. Birbirimizi görmek için günün akışında yer açmamız gerekiyordu. Buna rağmen buluşmak uzun süre zor bir görev hâline gelmedi. Sabah mesajları, gün içinde nerede olduğumuzu sormalar ve akşam için yapılan küçük planlar okul düzeninin yerini aldı.

Bazen Mine bizde kalmak için gelirken yanında çantası olurdu. Sportif kıyafetleri, kısa sarı saçları ve omzunda taşıdığı çantayla kapıdan girer; birkaç dakika içinde evin ritmine karışırdı. Çantasını odamda bildiği bir yere bırakması, o gece kalacağının sessiz işaretiydi. Misafirlikte insan eşyasını toplu tutar. Mine'nin eşyalarıysa zamanla odanın içine rahatça dağılabiliyordu.

Akşam ne yiyeceğimiz başlı başına bir konuşma açardı. Mine'nin etli yemeklere olan sevgisi seçimi çoğu zaman kolaylaştırırdı. Bazen dışarıdan bir şey alır, bazen evde hazırlanmış yemeğe oturur, bazen de birlikte mutfığa girerdik. Yemek hazır olana kadar atıştırdığı, benim bir şeye karıştığım, onun başka bir işi üstlendiği olurdu. Sonuç kusursuz olmasa da aynı işi tamamlamak keyif verirdi.

Sofradan sonra ikinci kata çıkınca zaman daha yavaş akardı. Televizyonun karşısında ne izleyeceğimize karar verirken seçenekler arasında dolaşırdık. Mine aksiyona, eski dizilere ya da sert korku filmlerine yönelebilirdi. Bazen seçme süresi filmin kendisinden daha uzunmuş gibi gelirdi. Bir şey açıldığında Mine'nin tepkilerini izlemek de filmin parçasıydı.

Güldüğü yerde kahkahasının sesi odayı doldurur, heyecanlandığında yorumlarını hızla sıralardı.

Her gece güzel geçmiyordu; fakat her gece önemli bir olaya da dönüşmüyordu. Birimiz yorgun olduğunda daha az konuşuyor, diğeri telefonuna bakıyor, sonra aynı yatakta uyuyorduk. Yakınlığın en yerleşik biçimi buydu: Sürekli eğlendirmek, etkileyici olmak ya da yeni bir anı üretmek zorunda kalmadan aynı odada kalabilmek.

Mine'nin bize gelmediği günlerde ben onların evine gidebiliyordum. Şhreküstü'ndeki ilk tanışmanın tedirginliği çoktan çözülmüştü. Kapıdan içeri girdiğimde evin planını düşünmüyor, salona geçiyordum. Annesiyle günlük hayat-tan konuşuyor, Mine'nin yanında rahatça oturuyordum. Bazen para harcadığımı gördüğünde annesinin daha sonra çantama ya da montuma gizlice bıraktığı parayı eve dönünce buluyordum. Kızıp geri götürmek ile bu sevgi biçimini kabul etmek arasında kalıyordum.

İki evin kuralları ve sesleri farklıydı. Bizim ev dubleks olduğu için ikinci katta daha çok baş başa kalabiliyorduk. Mine'nin evinde salon yaşamın merkeziydi; annesi yakındaydı, evin gündelik hareketi çevremizde sürüyordu. Birinde ailemin içinde Mine'ye, diğesinde Mine'nin ailesinin içinde kendime yer açıyordum. Bu geçişler zamanla düşünmeden yaptığım bir yolculuk hâline geldi.

Hafta sonu geldiğinde bazen Mudanya'ya iner, sahil boyunca yürürdük. Bu yürüyüşlerin birbirine karışmış bir görüntüsü var: Hava ne çok sıcak ne çok soğuk. Deniz kenarında ilerliyoruz.

Mine koluma giriyor. Bir ara oturuyor, çevreden geçen insanları izliyor, sonra yeniden yürüyoruz. Konu bazen evlilik planına dokunuyor, sonra alacağımız bir şeye ya da izleyeceğimiz filme kayıyor. Hayatın büyük kararıyla küçük ihtiyacı aynı cümlelerin içinde taşıyoruz.

Mudanya'da yaşayacağımız fikri böyle günlerde bir hayalden çok yön duygusuna benziyordu. Her yürüyüşte ev aramıyor, sokakları incelemiyor ya da bütçe çıkarmıyorduk. Yalnız ikimiz de geleceğin bu sakinlikte olmasını istiyorduk. Deniz kenarında acele etmeden yürüyebileceğimiz, akşam aynı eve dönebileceğimiz bir hayat. Bu fikrin bize yetmesi, ayrıntıların zamanla çözüleceğine güvenmemizden idi.

Mine'nin parmağındaki yüzük bu sıradan günlerde görünür olup kayboluyordu. Güneş vurduğunda parlıyor, eli cebine girdiğinde ya da koluma dolandığında gözden çekiliyordu. Ben her gördüğümde teklif anını düşünmüyordum. Yüzük de Mine'nin çantası, telefonumuzdaki mesajlar ve iki evin anahtar sesleri kadar gündelikleşmişti. Geleceğin gündelikleşmesi bana onun sağlamlaştığını düşündürüyordu.

Arkadaşlarla bir araya geldiğimiz günlerde de artık bizi ayrı ayrı anlatmak gerekmiyordu. Çevremizdeki insanlar Mine'yi benim yanımda, beni onun yanında görmeye alışmıştı. Yeni bir yere girdiğimizde iki kişilik yer düşünülüyor, bir plan yapılırken ikimizin gelip gelmeyeceği soruluyordu. “Berkay ve Mine” tek tek iki isim olmaktan çıkıp birlikte anılan bir düzene dönüşmüştü.

Bu ortaklık bazen özgürlüğü kolaylaştırıyor, bazen de birbirimizin kararlarına fazlasıyla karışmamıza yol açıyordu. Sevdiğim insanın hayatımın her bölümünde bulunmasını yakınlık sayıyordum. Derya'yı sosyal medyadan çıkarmam gibi kararlar ise yakınlığın sınırının nerede bittiğini düşünmediğim anları gösteriyordu. O günlerde kaybı, verdiğim kararın bedeli olarak değil, ilişkiyi korumak için yapılmış bir seçim olarak görmüştüm.

Yine de sıradan ayların baskın duygusu huzursuzluk değildi. Güldük, gezdik, evlerde zaman geçirdik, ailelerle oturduk ve yeni yolculuklar düşündük. Mine'nin neşeli hâli, hızlı konuşması, sarılmayı sevmesi ilişkiyi canlı tutuyordu. Ben de yeni yollar bulmak, bir yere gitmek ve birlikte deneyim biriktirmek istiyordum. Birbirimizin hayatına yalnız alışmamış, onu genişletmiştik.

Bu nedenle 2024 yazına geldiğimizde geçmişteki kırılmayı sırtımızda açık bir yük gibi taşı mıyorduk. Evlenme teklifi yapılmış, yüzük parmağa takılmış, aileler sevinmişti. Dağyenice'de birkaç kez sessizliğe çekilmiş, Bursa'daki olağan hayatımızı sürdürmüştük. Önümüzdeki yolculuğu bir ilişkiyi kurtarmak için değil, yine birlikte güzel bir şey yaşamak için planladık.

Bu kez beyaz Vespa'yla çıktık.

1 Temmuz 2024'tü. Vespa'yı ben kullanıyordum, Mine arkamdaydı. Önümüzde yedi günlük bir yol vardı: Bursa'dan İzmir'e, oradan Akbük'e ve Bodrum'a; dönüşte Çeşme'ye uğrayıp yeniden Bursa'ya.

Bir haritanın üzerinde bakıldığında birkaç çizgiyle gösterilebilecek bu rota, iki tekerin üzerinde uzun ve sıcaktı.

Otomobilde yan yana oturursunuz; motosikletteyse yolculuk daha doğrudan bir güven ister. Ben gidilecek yönü ve hızı belirlerken Mine arkamda bedenini benim hareketlerime göre dengeliyordu. Yolun sıcaklığını da rüzgârını da arada bir cam olmadan birlikte karşılıyorduk. Beyaz Vespa yalnız bizi taşımıyordu; yol boyunca birbirimize duyduğumuz güveni de görünür hâle getiriyordu.

İzmir'e giden yol bitmek bilmiyordu. Temmuz sıcaklığı asfaltın üzerinden yükseliyor, saatler uzadıkça yol da uzuyordu. Karacabey taraflarında Mine'yi arı soktu. Sokmanın kendisinden çok, ya alerjisi varsa ihtimali korkuttu bizi. Yolculuğu hiç düşünmeden kestim ve doğrudan Karacabey'deki hastaneye gittik.

Bir an önce İzmir'e varmak için çıktığımız yol, o anda önemini kaybetti. Plan, rezervasyon ve saat geri çekildi; geriye Mine'nin iyi olup olmadığı kaldı. Onu koruyup koruyamayacağımı değil, en azından tehlikeyi ciddiye alıp alamayacağımı gösteren küçük ama gerçek bir sınavdı. Hastaneye sapmak rotadan çıkmak değildi; o anda doğru rota buydu.

Neyse ki bir şeyi yoktu.

İçimiz rahatlayınca tekrar Vespa'ya bindik. Yol, bıraktığımız yerden devam etti. Akşam olduğunda İzmir'e varabildik. Alsancak'ta bir otele yerleştik; o gece yine bir barda oturduk.

Uzun yolun ve hastane telaşının ardından önümüzde hâlâ tatilin geri kalanı vardı.

Otele vardığımızda günün yorgunluğu üzerimizdeydi. Sabah Bursa'dan çıkmış, sıcaklığın içinde uzun süre yol almış, arı sokması nedeniyle hastaneye sapsmış ve ancak akşam İzmir'e ulaşabilmiştik. Buna rağmen günü yalnız yorgunlukla kapatmak istemedik. Bara oturmak, tatilin gerçekten başladığını kendimize gösterme biçimimizdi.

Bir masaya geçip içtiğimizde yolun sesi geride kaldı. Mine iyi durumdaydı; hastane korkusu artık günün anlatılacak bir parçasına dönüşmüştü. Birkaç saat önce endişeyle yön değiştirmişken şimdi karşılıklı oturabiliyorduk. Uzun yolculuklarda mutluluk bazen varış noktasının güzelliğinden önce, başınıza gelen küçük krizi birlikte atlatmış olmaktan gelir.

Alsancak'taki geceyi büyük bir olaya dönüştüren şey yoktu. Daha önce İzmir'e birlikte gelmiş, Derya'yla barışmış ve onun evinde kalmıştık. Bu kez şehir rotanın ilk durağıydı. Tanıdık bir yere geri dönmüş ama başka bir yolculuğun içinden geçiyorduk. Sabah yeniden hazırlanacak, eşyalarımızı Vespa'ya yerleştirecek ve güneye devam edecektik.

Bizim ilişkimizde yolların ayrı bir yeri vardı. İlk gün Mine'yi trenle evine bırakmıştım. İlk Marmaris'te bozuk müzik sistemli bir arabayla kıyı boyunca gitmiş, Balkanlar'da beyaz bir Škoda'nın içinde üç ülke dolaşıyorduk. Hareket hâlindeyken iyi bir çift olduğumuza inanıyordum. Bir sonraki durağı birlikte seçmek, aynı yöne bakmanın en somut biçimiydi.

Ertesi gün Didim'in Akbük tarafına gittik. Denize sıfır bir yerde kamp yaptık. Yolun sıcağından, motorun sesinden ve sürekli ilerlemekten sonra orası başka bir zamana açılıyordu. Sandalyeyi denizin içine koyduk; geceye kadar suyun içinde oturup konuştuk. Konuşmanın içeriği silindi; insanın yanında nasıl sustuğun kaldı. Akbük'ten bana kalan görüntü bu: Mine'yle denizin içindeyiz ve hiçbir yere yetişmemiz gerekmiyor.

Sandalyeleri karada tutmak yerine suyun içine koymamız o günkü hâlimizi anlatıyor. Yol boyunca sıcağın ve asfaltın içinden geçmiş, sonunda denizi yalnız karşıdan seyretmekle yetinmemiştik. Ayaklarımız suyun içindeydi; günün geri kalanı kıyıya vuruyordu. Bütün hareketin ardından durabilmek, birbirimize söyleyecek büyük bir söz aramadan aynı manzaraya bakabilmek huzurun en sade biçimiydi.

Ertesi gün yine kamp yapmayı planlıyorduk. Sonra dayımla konuştum. Bodrum'da bir villası vardı. Kamp güzeldi ama villada kalmak Mine için daha rahat, daha konforlu olacaktı. Planı bu yüzden değiştirdim. Çadırda geçireceğimiz bir geceyi daha bırakıp Bodrum'a doğru yola çıktık.

Akbük'te kalmaya devam etmek benim için sorun değildi. Daha önce çok kez kamp yapmış, şehirleri otostopla gezmiş ve ev dışında yaşamaya alışmışım. Mine'nin konforunu düşününce aynı koşulu ona dayatmak istemedim. Birlikte seyahat etmek, benim dayanabildiğim şeye onun da dayanmasını beklemek değil; ikimizin de rahat edebileceği yolu bulmaktı.

Çadırı bırakıp villaya yönelmek tatilin ruhunu bozmadı. Biz zaten planlarımızı yol üzerinde değiştirmeye alışkındık. Balkanlar'da haritayı açmadan ülke değiştirmiş, İzmir'de otelden Derya'nın evine geçmiş, ilk Marmaris'te bir gün içinde Bodrum'a gidip dönmüştük. Yeni karar, ilişkimizin hareketli diline uygundu.

Bodrum'a vardığımızda dayımın evi bize sabit bir merkez sağladı. Vespa'yla uzun yol yapmıştık; artık eşyalarımızı bırakabileceğimiz, dinlenebileceğimiz ve ertesi gün nereye gideceğimize daha rahat karar verebileceğimiz bir yer vardı. Fakat villanın konforu bizi içeride tutmadı. Şehri ve koyları görmek istiyorduk.

Bugünden bakınca bu küçük karar, o dönemde sevgiyi nasıl yaşadığımı anlatıyor bana. Birinin rahatını düşünmek, rotayı onun için değiştirmek, yorulmasın diye yolu başka bir yere çevirmek... Ben sevgimi çoğu zaman böyle gösteriyordum. Sözcüklerden önce hareketlerle; kalacağımız yeri, bineceğimiz aracı, gideceğimiz yönü değiştirerek.

Motosiklet yolculuğu da ortak hayatımızın devamıydı. Fakat tatilin tamamı Akbük'teki o sakin görüntüden ibaret değildi. Aynı yedi günün içinde hem çok keyifli hem de bir o kadar sorunluyduk. Yol bizi güzel yerlere götürüyor, içimizde biriktirdiklerimizi ise geride bırakamıyordu.

Bodrum'da yine dayıma gittik. İlk Marmaris tatilimizde Mine'yi onunla tanıştırmış, üçümüz gece geç saatlere kadar konuşmuştuk. Yıllar sonra aynı şehre, aynı insanın evine bu kez beyaz Vespa'yla yaptığımız yolculuğun içinde dönmüştük.

Villada birkaç gün kaldık ama orada pek durmadık. Dayım arabasını vermişti; biz de günlerimizi gezerek geçirdik.

Dayımın Mine'yi artık tanıyor olması dönüşü kolaylaştırıyordu. İlk gelişimizde onu hayatıma yeni giren biri olarak tanıştırmıştım. Şimdi yüzük takan, ailelerin bildiği ve evleneceğimi düşündüğüm kadın olarak yanımdaydı. Aynı şehre dönen bizdik ama ilişkimizin yaşı değişmişti.

Araba gün içinde daha rahat hareket etmemizi sağlıyordu; yine de trafik olduğunda Vespa'yı seçtik. Tatil iki aracın ritmi arasında geçti. Birinde yan yana oturuyor, diğerinde Mine arkamda bana tutunuyordu. Aynı rotayı farklı biçimlerde paylaşmak bile yolculuğun hafızasında ayrı yerler açıyordu.

Cennet Koyu'na arabayla değil, Vespa'yla gittik. Trafik vardı; iki tekerle gitmek daha kolaydı. Koy gerçekten çok güzeldi. Mine de orayı çok beğendi. Birlikte fotoğraf çekildik, denize girdik. Koyun ortasında şişme bir alan vardı. Kıyıdan oraya kadar yüzdük; üzerine çıkıp uzandık. Bazen sohbet ediyor, bazen susup gökyüzünü izliyorduk. Yol boyunca hep bir yere gidiyorduk. O anda ise koyun ortasında, suyla göğün arasında hiçbir yere gitmeden yatıyorduk.

Kıyı bizden uzakta, su hemen altımızdaydı. Şişme alanın üzerinde yan yana uzanırken yukarıda yalnız gökyüzü vardı. Konuştuğumuz anlarla sustuğumuz anlar arasında fark kalmıyordu; ikisi de aynı yakınlığın içindeydi.

Bugün o görüntüyü düşündüğümde tatilin bütün sorunlarından önce, suyun ortasında kısa süreliğine ağırlıksız kalmış iki insan görüyorum.

Yalıkavak'ta da gezdik. Yat limanında yürüdük, sahil boyunca dolaştık. Oradan hafızamda kalan, birlikte yaptığımız bu genel geziydi.

Yalıkavak'ta belirli bir olay yaşanmadı. Belki bu nedenle görüntüler birbirine karıştı. Yat limanında yürüyen iki insan; etrafımıza bakıyor, sahil boyunca ilerliyor ve günü birlikte geçiriyorduk. Her durağın dramatik bir hikâyesi olmak zorunda değildi. Bazı yerler yalnız yan yana geçtiğimiz zamanın fonu olarak kaldı.

Bu sıradanlık değersiz değildi. İlişkimizin büyük kısmında mutluluk tam olarak böyle görünüyordu: Bir şehir ilk kez görürken yanında sevdiğin kişinin bulunması, gördüğün şeyi hemen ona gösterebilmek, yorulunca aynı yere dönmek. Hatıra bugün ayrıntısını kaybetse bile beraberlik duygusunu koruyor.

Gümüşlük'e ise ikimiz de bayıldık. Gece vakti yürüyüş yaptık. Bir yerden gelen sesi duyunca ünlü bir şarkıcı söylüyor sandık. Kimi sandığımızı bugün kesin hatırlamıyorum; Ebru Gündeş olabilir. Sesi peşinden mekâna gittik ama sahnedeki kişi tahmin ettiğimiz ünlü değildi. İkimiz de şaşırdık. Sonra kim olmadığı önemini kaybetti. Sesi gerçekten çok iyiydi; ikimizi de etkilemişti. Oturduk, dinledik ve şarkı söyleyen kişiyi uzun uzun övdük.

Bir yanılığın gecenin değerini azaltmamıştı. Aradığımız ünlü sesi bulamamıştık ama birbirimizi bulduğumuz yerde oturuyorduk. Gümüşlük'teki o akşam romantikti.

Belki romantik olan yalnız gece yürüyüşü ya da duyduğumuz ses değildi. Yanılmış olmamıza birlikte gülebilmek, beklentimiz boşa çıktığında bile oturup gecenin kalanını sevebilmektir. Hayatımızın iyi zamanlarında bunu yapabiliyorduk: Plan tutmadığında başka bir güzellike yer açmak. Kavga başladığında aynı esnekliği neden kaybettiğimizi o zaman düşünmüyordum.

Sonra dayımın verdiği SUV'a bindik ve dönüş yoluna çıktık. Direksiyonda ben vardım. İkimiz de alkollüydük ve araç hareket hâlindeydi.

Alkollü araç kullanıyordum. Bunu yolculuğun cesur ya da romantik bir parçası gibi anlatamam. Hem bizi hem de aynı yolu paylaşan insanları tehlikeye atan bir davranıştır.

Arabanın içinde çok şiddetli bir kavga ettik. Aracı kenara çekmedim; tartışma boyunca sürmeye devam ettim.

Sebebini hatırlamıyorum.

Hatırladığım, biraz önce birlikte dinlediğimiz şarkının yerini arabanın içindeki gerilimin aldığı. Güzel bir geceden sert bir tartışmaya geçmek için bazen uzun bir yol gerekmiyor. Aynı otomobilin içinde birkaç cümle yetiyor. Üstelik ben direksiyondaydım; tartışmanın içinde hem öfkemi hem de aracı yönetmeye çalışıyor, durup ikisinden de uzaklaşmayı seçmiyordum.

Bir ilişkinin ikinci büyük kırılmasını hatırlayıp onu başlatan konuyu hatırlamamak tuhaf.

Artık olayın çerçevesini biliyorum: Geceydi, Gümüşlük'ten dönüyorduk ve dayımın arabasının içindeydik. Fakat çerçevenin içi boş. Hangi cümleyle başladığını, kimin sesini önce yükselttiğini bilmiyorum. Hatırlamadığım yere bugünden bir suç, bir yanlış anlama ya da bir kıskançlık yerleştirebilirdim. Fakat o zaman anıyı değil, sonradan kurduğum açıklamayı anlatmış olurdum.

Bu yüzden o geceye ilişkin söyleyebileceğim şey sınırlı: Romantik bir Gümüşlük akşamından dönerken, arabanın içinde ağır bir kavga yaşadık. Ben bunu ilişkimizin ikinci büyük kırılması olarak hatırlıyorum.

İlk kırılmanın görüntüsü açıktı. Lüks otel odası, burnuma gelen yumruk, uzun süre durmayan kan. İkinci kırılmanın ise yalnız dış çerçevesi var: gece, araba ve Gümüşlük'ten dönüş yolu. Merkezinde söylenenler silinmiş. Geriye olayın bıraktığı sınıflandırma kalmış: Burada da bir şey değişmişti.

Villaya vardığımızda kavga devam etmedi. İkimiz de birbirimize dargın biçimde yatıp uyuduk.

Aynı çatı altında, aynı günün yorgunluğuyla ama birbirimizden uzak uyuduk. Akbük'te suyun içine koyduğumuz sandalyelerde saatlerce konuşabilen, Cennet Koyu'nda yan yana gökyüzüne bakan iki insan şimdi konuşmadan geceyi kapatıyordu. Tatilin içindeki karışıklık buydu: En huzurlu görüntü ile en sert sessizlik birkaç gün arayla aynı ilişkiye aitti.

Uyumak sorunu çözmedi. Yalnız tartışmayı sabaha taşıyamayacak kadar yorgun olduğumuzu gösterdi.

Gece boyunca birbirimize dönüp dönmediğimizi, kimin önce uyuduğunu söylemeyeceğim. Bildiğim, sabah kalktığımızda devam etmeyi seçmiş olmamız.

Sabah olduğunda aramızda görünür bir sorun kalmamıştı. “Unuttuk, gittik,” diyorum. Gerçekten çözdük mü, yoksa devam edebilmek için kavganın içinden hızla mı çıktık, bilmiyorum. O sırada yaptığımız şeye barışmak diyorduk ve sonra aramız yeniden çok iyiydi.

Bu yakınlık numara değildi. Birbirimizi gerçekten seviyor ve birlikte kalmak istiyorduk. Fakat ilişkimizde bir hareket tekrarlanıyordu: Çok sert bir şey yaşıyor, onu kapatıyor, sonra gerçekten güzel günlere dönüyorduk. Kapanan şey ile çözülen şey arasındaki farkı henüz bilmiyordum.

Yolculuğa devam ettik. Aramız yine iyiydi. Bodrum'dan dönerken Çeşme'ye uğrayıp bir gün daha kamp yaptık. Şehirden ve insanlardan uzak, geniş ve uzun kumlu bir sahil bulduk. O geceyi orada geçirdik.

Çeşme'deki kamp, yolculuğun son ortak durağıydı. Kala-balıktan ve şehirden uzakta olmak ilk anda iyi geldi. Geniş kumsalda çadırımız ve eşyalarımızla küçük bir alan kurduk. Bir haftadır değişen yerlerin ardından yine yalnız ikimizin karar verdiği geçici bir eve dönmüştük.

Kamp gecelerinde dünya küçülür. Yanınızda taşıdığınız kadar eşya, ulaşabildiğiniz kadar ılık ve birlikte olduğunuz kişi kalır. Bizim de önümüzde Bursa'ya dönüş vardı. Tatilin güzel yerlerini ve sorunlu anlarını aynı araçla geri götürecektik.

Sabah sıcak bastığında sahilin gecedan kalan huzuru hızla kayboldu. Orada daha fazla kalmak istemedik. Eşyaları toplamak, dönüş kararını bedensel bir işe çevirdi. Birkaç dakika içinde kurduğumuz geçici alanı kaldırıp yeniden Vespa'nın üzerine yerleştirdik.

Bursa'ya hızlı döndüm. Gidişte yol uzun, sıcak ve kesintilerle doluydu; dönüşte tek isteğim mesafeyi kapatmaktı. Hızın riskini bugün daha açık görüyorum. O sırada ise eve ulaşmak, bir haftalık yolculuğu geride bırakmak ve tanıdık düzene dönmek istiyordum.

Eve vardığımızda seyahat bitmişti ama içindeki karışıklıklar bizimle kaldı. Arı sokmasında birbirimizi korumaya çalışmış, denizin içinde huzurla oturmuş, koyun ortasında gökyüzüne bakmış, Gümüşlük'te müzik dinlemiş ve aynı gecenin dönüşünde şiddetli kavga etmiştik. Tatil ne yalnız güzel ne yalnız kötüydü. İlişkimizin o dönemki hâli gibi, ikisini aynı anda taşıyordu.

Sabahı güzel değildi. Hava daha günün başında fazla sıcaktı. Kampı geride bırakıp doğrudan Bursa'ya döndük. İzmir'e gidişimiz uzun sürmüştü; dönüş yoluysa kısaydı. Vespa'yı hızlı kullandım. Beyaz Vespa bizi 7 Temmuz'da yolculuğun sonuna, hayat da bir sonraki yıla taşıdı.

Çatlak yolun içindeydi ama yol bitmemişti.

Haziran 2025'te Bodrum'a bir kez daha gittik.

Bu defa iki çift, dört kişiydik. Oğuzhan ve Sude de bizimleydi. Bodrum'a otobüsle gittik.

Tatilimiz üç gece dört gün sürecekti.

Daha önceki yolculuklarımızın çoğunda yalnız ikimiz vardık. Bu kez aynı tatili başka bir çiftle paylaşacaktık. Dört kişi olmak konuşmaların yönünü, masadaki neşeyi ve günün ritmini değiştiriyordu. Mine'yle ilişkimizi baş başa kaldığımız hâliyle değil, arkadaşlarımızın yanında da yaşıyorduk.

Otobüs yolculuğu, Vespa'yla yaptığımız uzun ve sıcak yoldan daha rahattı. Direksiyonla, rotayla ya da yorgunlukla tek başıma ilgilenmem gerekmiyordu. Hepimiz aynı aracın içinde aynı yere gidiyorduk. Tatilin başlangıcında geçmiş kavgaların ağırlığını konuşmuyor, birkaç gün eğleneceğimizi düşünüyorduk.

Otel dar ve uzun bir alana kurulmuştu. İçeri girince tek bir yapıdan çok küçük bir köyü andırıyordu. İki katlı evler, bana Yunan ve Muğla evlerinin karışımı gibi görünen bir konsepte sahipti. Çok güzeldi.

Mekân açık ve ferah görünüyordu; yollar küçük evlerin arasından uzanıyordu. Dört kişi geldiğimiz için tatilin yükü de neşesi de yalnız ikimizin üzerinde değildi. İlk anda burası, önceki tatillerde yaşadığımız kapalı gerilimlerden uzak bir yer olabileceği gibi görünüyordu. Arkadaşlarımız yanımızdaydı, deniz yakındı ve önümüzde birkaç ortak gün vardı.

Dördümüz de daha otele varır varmaz alkol içmeye başladık. Sonra denize gittik. Denizden sonra yine oteldeydik; eğlendik, sohbet ettik. İlk gün çok güzel geçti.

Tatil, birlikte içen, denize giren ve konuşan dört arkadaşın neşesiyle açılmıştı. Daha sonra aynı dört kişi, bir otel odasının içinde yaşananlar yüzünden iki ayrı tarafa blnecekti.

İlk günün birleşik görüntüsünde odalara eşyalar bırakılıyor, içecekler açılıyor ve yol yorgunluğu sohbetin içinde eriyor. Dört kişinin konuşması iki kişilik sessizliklere yer bırakmıyor. Birinin açtığı konuyu diğeri sürdürüyor; tatil daha ilk saatlerden ortak bir neşeye dönüşüyor.

Denize girdiğimizde otel artık yalnız konaklayacağımız yer değil, birkaç gün boyunca yaşayacağımız küçük köy olmuştu. Suyun ardından yeniden odalara ve ortak alanlara döndük. Yemek, iki ve sohbet birbirini takip etti. Mine'yle aramızda o gün görünür bir gerginlik yoktu. Arkadaşlarımızın yanında rahat, birlikte ve eğlenebilen bir çifttik.

Bu görüntüyü sonradan yaşanan tokadın gölgesiyle tamamen karartmak kolay. Fakat ilk gün gerçekten güzeldi. Oğuzhan ve Sude'yle birlikte gülüyor, tatilin başlamış olmasından memnun oluyorduk. Bir ilişkinin içinde zarar yaşanması, ondan önceki kakhahanın sahte olduğu anlamına gelmiyor. Sorun, gerçek neşenin gerçek zararı engellemeye yetmemesiydi.

Dışarıdan küçük bir köyü andıran o güzel otelin içinde, hikâyenin en dar yeri bir oda olacaktı.

İkinci gün birlikte kahvaltı yaptık. Sonra denize gittik; otelin iskelesinden suya atladık, yzduk. Ardından bira içmeye başladık ve gün boyunca bira içtik.

Akşam yemeğini otelde yedik. Yemekten sonra bu kez rakı masasına oturduk.

O günün ritmi buydu: kahvaltı, iskele, deniz, bira, akşam yemeği ve rakı. Dördümüz hâlâ aynı günün içindeydik, aynı masanın çevresindeydik.

İkinci günün tekrarı üçüncü güne güvenle geçmemize neden olmuştu. Tatilin akışı kurulmuştu; ne yapacağımızı düşünmeden aynı zevklerin çevresinde dolaşıyorduk. Belki bu yüzden akşam masadan kalkıldığında olacaklara hazırlıksızdım. Birkaç saat önce birlikte yüzdüğümüz, yemek yediğimiz ve içtiğimiz insanla aynı gece birbirimizi tanıyamayacak kadar öfkelenebileceğimizi düşünmüyordum.

Üçüncü gün de ikinci güne benzer geçti. Akşam dördümüz yine aynı masada rakı içiyorduk.

Gündüzden akşama geçerken önceki günün düzenini tekrarlamıştık. Aynı insanların aynı tatil içindeki ikinci rahat günüydü. Tekrar güven veriyordu. Sofraya oturduğumuzda birkaç saat sonra odada neler olacağını gösteren açık bir işaret görmüyordum.

Mine'nin tavrı değiştiğinde bunu yüzünden ve davranışından fark ettim. Yıllardır tanıdığım küçük işaretler geri gelmişti. Çenesinin kenarındaki çıkıntı beliriyor, yakınlığı yerini mesafeye bırakıyordu. Ben yine benden onu anlamamın beklendiğini düşündüm; fakat neyi anlamam gerektiğini aynı biçimde görmüyorduk.

Tartışma masada başlamadı. O sırada Mine'nin yine bir şeyi yanlış anladığını ve bana tavrı aldığını düşündüm.

Mine masadan kalkıp gitti. Hemen arkasından odaya gittim. Niyetim onunla konuşmak ve onu sakinleştirmekti. Bu, benim niyetimdi; Mine'nin arkasından gelmemi nasıl yaşadığını bilmiyorum.

Asıl kavga otel odasında oldu. Konunun ne olduğunu hatırlamıyorum. Benim hatırlayışında Mine odada daha da hararetlendi.

Hatırladığım şey sesiydi. Bana çok konuşuyor, susmuyordu. “Üzerime çok geldi” diye hatırlıyorum bunu. Buradaki “üzerime gelmek” fiziksel bir saldırı değil; benim yaşadığım yoğun sözlü baskının tarifi. Sesi yükselmişti ve çok bağırıyordu.

Ben kendimi başlangıçta sakin hatırlıyorum. Sonra öfkem yükseldi. O anı anlatırken uzun süre “Damarıma bastı,” “Beni delirtti,” “Artık dayanamadım,” gibi cümleler kurdum. Bunların hepsi benim içeride yaşadığım kontrol kaybını tarif ediyor. Hiçbiri sorumluluğu benden almıyor.

Mine'yi susturmak istedim.

Ona bir tokat attım.

O an, tartışmanın içindeki bütün kelimeleri susturmadı. Yalnız aramızdaki sınırı geri alınamayacak biçimde değiştirdi. Bir insanı susturmak için el kaldırdığınızda konuşmayı bitirmiş olmazsınız; konuşmanın yerine korkuyu, öfkeyi ve bedensel bir tehdidi koyarsınız. Ben o gece bunu yaptım.

“Zorunda kaldım” demek doğru değil. Bağırması beni öfkelenlendirmiş olabilir; susmaması bende sıkışmışlık yaratmış olabilir.

Ama odadan çıkabilir, araya mesafe koyabilir, yardım isteyebilirdim. Mine'nin bana o anda fiziksel bir saldırıda bulunduğunu ya da acil bir tehlike yarattığını söyleyemiyordum. Elimi kaldıran bendim.

Tokat ani oldu. Düşünüp planlamadım. Fakat “istem dışı” demek de eylemi sanki bedenim bana ait değilmiş gibi anlatır. O beden benimdi. O el benimdi. Mine'ye fiziksel şiddet uyguladım.

2023'te aynı şeyi başka biçimde ben yaşamıştım. Mine'nin yumruğu nasıl alkole, yanlış anlamayla veya sonradan gelen özürle silinmiyorsa benim tokadım da onun bağırmasıyla, geçmişte yaşananlarla veya hemen ardından özür dilememle silinmiyor. İki olay birbirinin hesabını kapatmıyor. Her birinin sorumluluğu, o eylemi yapan kişide kalıyor.

Özür diledim.

Mine bana çok sert çıktı. Tartışma durmak yerine daha da büyüdü. Bunun üzerine Oğuzhan'a mesaj attım. On-
dan Sude'yle birlikte yanıma gelmelerini istedim; bizi sakinleştirmelerini umuyordum. Mesajın birebir cümlesini hatırlamıyorum.

Oğuzhan ile Sude çağrım üzerine geldiler. Tokadı görüp görmediklerini bilmiyorum. Oğuzhan odada benimle kaldı. Beni eleştirdi ve sakinleştirmeye çalıştı. Söylediği cümleleri hatırlamıyorum.

Sude, Mine'yi dışarı çıkardı. Onunla konuştu. Aralarında ne söylendiğini bilmiyorum. O anda dört kişilik tatil grubu ikiye ayrılmıştı:

Ben kapalı odada Oğuzhan'la, Mine dışarıda Sude'yle.

Bir süre önce aynı masada dört kişi olarak oturuyorduk. Şimdi kadınlar ve erkekler diye değil, birbirinden uzak tutulması gereken iki kişi ve onların yanında duran iki arkadaş olarak ayrılmıştık. Oğuzhan'ın karşısında yaptığım şeyi savunacak bir açıklama aramak yerine sakinleşmem gerekiyordu. Sude'nin Mine'yle ne konuştuğunu öğrenmeye çalışmak yerine ona alan bırakmam gerekiyordu.

Arkadaşlarımızın bu olaya dahil olması, kavgayı yalnız ikimizin hatırası olmaktan çıkardı. İlişkimizin kapalı kapılar ardında çözmeye alıştığımız sorunu bu kez dışarı taşmıştı. Birileri sesimizi, hâlimizi ve sonuçlarımızı görmüştü. Buna rağmen ertesi gün yine aynı otobüse binip hayatımıza dönmeye çalıştık.

Otel odası, ilişkinin içinde baş başa kaldığımız yer olmaktan çıkmıştı. İki arkadaş gelmiş, bizi birbirimizden ayırmıştı.

Oğuzhan'ın beni eleştirip sakinleştirmeye çalışması, odada yalnız kalmamam gerektiğini gösteriyordu. Sude'nin Mine'yi dışarı çıkarması da onun benden uzak bir alana ihtiyaç duyduğunun somut karşılığıydı. Dört kişilik tatilin arkadaşlığı o anda eğlenceyi paylaşmaktan çıkıp zararı durdurmaya dönüştü.

Mine daha sonra odaya geri döndü. Bir şekilde konuştuk ve o gece için meseleyi hallettiğimizi düşündük. Yine de kırgınlık bitmemişti. Birlikte, fakat birbirimize dargın biçimde uyuduk.

Kavganın ertesi günü dördümüz aynı otobüsle Bursa'ya dönmek üzere yola çıktık.

Dönüş yolunun ilk yarısında aramız bozuktu. Mine'ye karşı soğuktum, samimi değildim. Bunun yalnız ona duyduğum öfke mi, kendime duyduğum utanç mı, yoksa yaşananın ağırlığı mı olduğunu bugün ayıramıyorum. Bildiğim, aynı yolun üzerinde yan yana olduğumuz hâlde aramızda mesafe bulunduğuydu.

Sonra, yolun yaklaşık yarısında aramızı yeniden düzelttik ve samimileşmeye başladık.

Otobüs ilerledikçe kavganın yaşandığı şehir geride kaldı. Fiziksel mesafe artıkça aramızdaki sertlik de azalmaya başladı. Yolun hangi noktasında birbirimize yeniden yaklaştığımızı belirleyen bir tabela yok; yalnız ilk yarıdaki soğukluk ile ikinci yarıdaki yumuşama arasındaki fark var.

Konuşmak, göz göze gelmek veya küçük bir yakınlık göstermek yeniden mümkün olduğunda rahatladım. Bizim en iyi bildiğimiz onarım biçimi yine çalışıyordu: Gerginliğin içinden yavaşça eski hâlimize dönmek. Bu dönüşün bedeli, yaşananı bütün ağırlığıyla ele almamaktı.

Bu değişimin hangi sözle olduğunu hatırlamıyorum. Yol ilerledikçe aradaki soğukluk azaldı. Bursa'ya vardığımızda dışarıdan bakıldığında büyük bir değişiklik anlaşılmıyordu. Biz yine birlikteydik. Tatilden sonra aramız yeniden iyi oldu.

Her şeyi düzelttiğimizi söyledim. Her şeyi kapattık. Fakat bu kez kapattığımız şeyin içeride kaldığını hissediyordum.

Önceki barışmalarda yakınlığın geri dönmesini onarım saymıştım. Bu kez içimde küçük ama sürekli bir itiraz vardı. Yolum yarısında yeniden konuşabilmiş, Bursa'ya birlikte dönebilmiştik; yine de yaşananın ağırlığı otobüsten bizimle indi. Günlük hayatta görünmüyor, fakat ben varlığını biliyordum.

İkinci Marmaris, 2024 Bodrum ve şimdi bu otel odası, birbirinden ayrı anılar olmaktan çıkıp bir toplam oluştuyordu. Her defasında barışmış, gerçekten yeniden iyi olmuştuk; yine de birikenler iyi günlerle bütünüyle kaybolmuyordu.

Bugünden bakınca ikimizin de birbirinden alttan alta soğumaya, sıkılmaya ve bunalmaya başladığını düşünüyorum. Mine'nin bunu o sırada böyle adlandırıp adlandırmadığını bilmiyorum. Ben de söylemiyordum. Dışarıdan anlaşılmıyordu ama içten içe bir şeyin değiştiğini biliyordum.

Yine de bu değişim hemen ayrılığa dönüşmedi. Tatilden sonra buluşmaya, konuşmaya ve iki ev arasındaki eski hayatımızı sürdürmeye devam ettik. Birlikteyken hâlâ gülebiliyor, plan yapabiliyor ve birbirimizi özleyebiliyorduk. İlişkinin bitişi düz bir çizgi hâlinde yaklaşmıyordu; iyi günlerle sorunlu anlar birbirinin içine geçiyordu.

Ben askere gidecektim. Önümüzde altı aylık bir ayrılık vardı. Bodrum'da yaşananların ardından uzaklığın bizi daha fazla yorup yormayacağını düşünmek mümkündü. Fakat askerlik yaklaşırken öne çıkan duygu kavga değil, ayrılacak olmamızdı. Günlük sürtüşmelerin yerini özlemin hazırlığı aldı.

Yine de Bodrum tatilini izleyen aylarda aramız iyiydi. Otel odasında yaşananları kapatmış, Bursa'daki hayatımıza dönmüştük. O dönemden hatırladığım büyük bir olay yok; sıradan günlerdi. Dışarıdan süren, içerideyse değiştiğini sezdiğim ilişki şimdi uzun bir uzaklıkla sınanacaktı.

Askere gitmeden önceki aylar, bir yandan olağan hayatın devamı, bir yandan yaklaşan vedanın gölgesiydi. Mine yine bizde kalıyor, ben onun evine gidiyor, ailelerimizle aynı masalara oturuyorduk. Takvimde 2 Ekim yaklaşıyordu ama her buluşmayı son görüşme gibi yaşıyorduk.

Askerlik için gerekenleri konuşuyor, altı ayın nasıl geçeceğini düşünüyor ve iletişim kurmanın yollarını hesaphıyordu. Ayrı kalacak olmamız zordu; yine de ilişkimizin bundan zarar göreceğine inanmıyordum. Balkanlar'da üç ülkeyi birlikte geçmiş, uzun yolları paylaşmış ve büyük kavgaların ardından dönmüştük. Altı ay da aşılabacak başka bir mesafe gibi görünüyordu.

Mine'nin beni uğurlamaya geleceğini bilmek rahatlatıcıydı. Nizamiyeye kadar ailemle birlikte yanımda olacaktı. Ayrılığın başlayacağı yeri birlikte görecekti, son sarılışı belirsiz bir sokakta değil, askerliğin kapısında yaşayacaktık. Henüz o kapının camından birbirimize nasıl bakacağımızı bilmiyorduk.

Askere gitmeden önce evde birlikte yemek yediğimiz bir gün zamanlayıcıyla aile fotoğrafı çektik. Yemek ve fotoğraf fikrinin kimden çıktığı günün sıradanlığına karışıp silindi. Babam solda, annem sağda oturuyordu.

Ayakta solda ben, ortada Mine, sağda kardeşim vardı. Birbirimize sarılmıştık; hepimiz gülüyorduk.

Çekimden sonra fotoğrafa baktık ve sohbete devam ettik. Ailece gündelik şeylerden, biraz da askerlikten konuştuk. O günü ayrılık, özlem ve gelecek üzerine kurulmuş büyük bir vedaya çevirmedi. Her şey olağandı. Belki fotoğrafın bugün taşıdığı ağırlık da buradan geliyor: Onun ileride bu kadar ağırlaşacağını bilmeden, sıradan hayatımız sürerken çıktık.

Zamanlayıcının saydığı birkaç saniye içinde herkes yerini almış, birbirine yaklaşmış ve gülümsemişti. O anda kadraja sığdırdığımız şeyin bir aile fotoğrafından fazlası olduğunu düşünmedim. Mine ortada duruyordu; ailemin dışında değil, tam içinde. Fotoğraf bugün geçmişe ait bir belge gibi görünse de çekildiği gün geleceğin doğal bir provasıydı. Kimse onun bir gün salonda kalıp Mine'nin hayatımızdan çıkacağını bilmiyordu.

2 Ekim 2025'te askere teslim oldum. Saat öğleden sonra üç buçuk civarıydı. Hava açık, gökyüzü bulutsuzdu.

Annem, babam ve Mine benimle birlikte arabayla Kırklareli'ne geldi. Mine'yle askerliğe başlamadan önce son kez nizamiyede görüştük.

Çok ağladı. Birbirimize uzun uzun sarıldık.

Son sözümüz ikimizin de bildiği en sade cümleydi. Birbirimize “Seni seviyorum,” dedik.

İçeri girdikten sonra geriye baktım. Nizamiye karakolunun camının arkasından Mine'yi görüyordum. O da bana bakıyordu.

Gözleri yaşlıydı; hüzünlü duruyordu. Kapı bizi ayırmıştı ama cam, birbirimizi birkaç an daha görebilmemize izin veriyordu.

Sarılabildiğimiz son yer kapının dışıydı. Camın iki yanında bakışmak ise vedanın uzatılabilecek son biçimiydi. Birkaç adım önce teninin sıcaklığı üzerimdeyken şimdi aramızda saydam ama geçilemez bir yüzey vardı. Onu görebiliyor, yanına dönemiyordum. Mine de beni görebiliyor, bana dokunamıyordu. Askerliğin ne demek olduğunu ilk kez o camın iki tarafında anladım.

O anda onu çok özleyeceğimi hissediyordum. Henüz kapıdan ayrılmamıştık ama altı ayın mesafesi aramıza girmeye başlamıştı. Duyguyu bugün tek bir kelimeyle karşılayamıyorum. Bildiğim, çok farklı olduğuydu: Sevdiğim insan hemen karşımdaydı ve birazdan uzun süre dokunamayacağım birine dönüşecekti.

Askerlik altı ay sürdü.

Acemilik boyunca eski, tuşlu bir telefonum vardı. Mine'yle SMS atarak haberleşiyorduk. İlk günden beni çavuş yaptıkları için telefon kullanımı konusunda sorun yaşamadım; gün içinde de daha özgürdüm.

Ona askerdeki ilk mesajımı yazdım:

“Aşkım burası sıkıntılı bir yer sanırım.”

Mine'nin cevabı gecikmedi:

“Eyvaah noldu ki ne yaşadın”

Ona girişte yaşadığım ilk karşılaşmayı anlattım.

Bir subaya, “Çantamı sen mi arayacaksın?” diye sormuş-tum. Subay da bana biraz ağır konuşmuştu. Sözleri değil, daha ilk anda aldığım o sert karşılık kaldı.

Mine dikkatli olmamı söyledi. Alışacağımı da ekledi. Hak-lydı ama düşündüğümüzden daha çabuk oldu: Daha ilk akşamdan oraya alışmışım. İlk gün çavuş seçilmem işimi kolaylaştırmıştı. Üstelik Mine'yle tanışmadan önce otostop-la yaklaşık otuz beş-kırk şehir gezmiş, defalarca kamp yapmışım. Evden uzakta, bildiğim düzenin dışında yaşa-maya yabancı değildim. İlk mesajımdaki “sıkıntılı” sözü, askerlik boyunca taşıdığım bir duygudan çok, kapıdan gir-erken yaşadığım ilk sert karşılaşmanın iziydi.

Yine de ilk gün iyi değildi. Heyecanlıydım ve her yerde sivrisinek vardı. Beni öylesine çok ısırmışlardı ki Mine'ye ilk anlatacaklarımdan biri bu oldu.

“Kıyamam,” dedi.

Sonra olağan biçimde konuşmayı sürdürdük. Ona çevremi anlattım. Bir tank taburundaydım; etrafımda çok sayıda tank, silah ve mühimmat vardı. Ben yeni girdiğim dünyanın ayrıntılarını tuşlu telefonun küçük ekranından Mine'ye taşıyor, o da uzaktan ilk geceme eşlik ediyordu.

İçeri girmeden önce camın iki tarafından birbirimize bak-mıştık. Şimdi aramızdaki ilk köprü, eski bir telefonun ekranındaki bu iki kısa mesajdı.

Tuşlu telefon konuşmayı küçültüyordu. Akıllı telefonlarda kendiliğinden yaptığımız şeyler artık birkaç satıra sığmak zorundaydı. Uzun günün içinden neyi anlatacağımı seçiyor, onun cevabını bekliyordum.

İlişki ilk kez aynı evlerde kalmakla değil, sınırlı kelimelerle birbirimizin gününde yer açmakla sürüyordu.

Acemiliğin ilk günleri birbirine benziyor, buna rağmen her akşam Mine'ye anlatacak küçük bir ayrıntı çıkarıyordu. Gün içinde telefon cebimde sessizce duruyor, fırsat bulduğumda birkaç tuşa basarak ona ulaşıyordum. Tuşlu telefonda tek bir cümle yazmak bile alıştığım hızdan daha uzun sürüyordu. Harflere ulaşmak için aynı tuşa birkaç kez basıyor, yanlış yaptığımda geri dönüyordum. Bursa'dayken düşünmeden gönderdiğimiz mesajlar, kışlada emek isteyen küçük mektuplara dönüşmüştü.

Ona koğuşu, günün düzenini, etrafımdaki insanları ve tank taburunun bende bıraktığı ilk şaşkınlığı anlatıyordum. Sayıları, sesleri ve yeni öğrendiğim kuralları aktarıordum. O da dışarıda geçen kendi gününden söz ediyordu. Böylece günün sonunda ikimiz de bulunmadığımız bir dünyanın birkaç parçasını öğreniyorduk. Ben Bursa'daki hayatı onun cümlelerinden takip ediyor, Mine kışlanın kapalı düzenine benim mesajlarımdan bakıyordu.

Askerlikte günün büyük bölümü başkaları tarafından belirleniyordu. Ne zaman kalkacağım, nerede duracağım, ne yapacağım belliydi. Mine'yle yazıştığım birkaç dakika ise yeniden kendim olduğum dar bir alandı. Orada çavuş değildim, sıraya girmiyordum, komut beklemiyordum. Ona “aşkım” diye yazan, akşam ne yaptığını merak eden aynı Berkay'dım.

Mine'nin cevapları bazen günün en sıradan şeylerini taşıyordu. Büyük haberler gerekmiyordu.

Bir yere gitmiş olması, evde geçirdiği saatler, ailesiyle yaptığı bir şey ya da yalnızca nasıl hissettiği, kilometrelerce uzakta olduğum hayatın hâlâ bana açık olduğunu gösteriyordu. Mesafe boyunca birbirimizi olağanüstü sözlerle değil, bu gündelik döküntülerle yanımızda tuttuk.

İlk günlerdeki sivrisinek meselesi bile aramızda küçük bir yakınlık kurmuştu. Ben ısırıklardan yakınıyor, o bana kıyamadığını söylüyordu. Kışlanın büyüklüğü, tanklar ve mühimmat bir tarafta; onun kısa bir “kıyamam”ı diğer taraftaydı. Günün sonunda bende kalan çoğu kez büyük makinelerin görüntüsü değil, o kelimenin tanıdıklığı oluyordu.

İlk haftanın sonlarına doğru bir uzman çavuş, Mine'yi arayabilmem için telefonunu verdi. İlk kez görüntülü görüştük. Beni kamufajla görünce heyecanlandı. Hoşuna gitmişti; yüzündeki mutluluk belliydi.

Ben de onu ekranda gördüğüm anda aşırı mutlu oldum. Heyecanlandım. Gerçekten çok özlemiştim ve yüzünü görmek bana çok iyi geldi. Görüşmenin ardından içimde kalan duygu basitti: İyi ki görmüştüm.

Sonraki bazı akşamlarda da uzman çavuşların telefonlarından onu görüntülü aradım.

Bu görüşmelerin her biri uzun sürmüyordu. Telefon bana ait değildi; zamanın bir sınırı, etrafımızda başka insanların varlığı vardı. Yine de ekran açılıp Mine'nin yüzü belirdiğinde bulunduğum yer birkaç dakika boyunca geri çekiliyordu.

Sarı saçlarını, yeşil gözlerini ve konuşurken hızlanan yüzünü görmek, günlerdir yalnız zihnimde taşıdığım kişiyi yeniden somutlaştırıyordu. O beni kamuflejin içinde görüyordu; ben onu alıştığım ev hayatının, sokakların ve serbest zamanın tarafında.

Görüntü kapanınca bulunduğum yer hemen geri geliyordu. Telefon sahibine dönüyor, ben yeniden kışlanın akışına karışıyordum. Fakat yüzünü görmüş olmanın etkisi birkaç dakikayla sınırlı kalmıyordu. Aynı günün devamını daha hafif geçiriyor, akşam yeniden konuşabileceğimizi bilerek hareket ediyordum.

Uzaklık, sesini ve yüzünü bütünüyle benden almamıştı. Bazen birkaç satırlık mesajda, bazen bir başkasının telefonundan açılan görüntüde buluşuyorduk.

Acemiliğin son günü yemin töreni vardı. Beni resmî açılış konuşmasını yapmak üzere konuşmacı seçtiler. Mine, annem, babam ve kardeşim protokolün sağında duruyordu. Konuşurken onları görebiliyordum.

Nizamiyede ağlayarak vedalaştığımız Mine, bu kez ailemle birlikte beni dinliyordu. Çok hüznü, ağlamaklı görünüyordu. Yalnız konuşmam sırasında değil, tören boyunca hâli böyleydi. Kalabalığın karşısında resmî cümleleri söylerken gözümün ulaşabildiği yerde, yüzündeki hüznü taşıyan Mine vardı.

Yine de konuşmaya odaklanabildim. Onu o hâlde görmek sesimi ya da duruşumu bozmadı. Yalnız çok özlemiştim. Mine'nin orada olması, ona uzaktan da olsa bakabilmek bana iyi geliyordu.

Kürsüde resmî açılış konuşmasını yaparken kelimeler bana ait bir duygu taşımıyordu; törende söylenmesi gereken cümlelerdi. Sesimi düzenli tutuyor, karşımda duran kalabalığa bakıyordum. Fakat görüş alanımın bir köşesinde ailemle Mine vardı. Bakışım her o tarafa değdiğinde resmî günün içinde kişisel bir çizgi açılıyordu. Ben herkesin önünde konuşan askerdim; onların karşısındaysa aylardır özlenen oğul, kardeş ve sevgiliydim.

Mine'nin ağlamaklı yüzü, konuşmamı kesmedi ama anın içine yerleşti. Birkaç hafta önce nizamiye camının ardından birbirimize bakmıştık. Şimdi aramızda yine mesafe, yine bir düzen ve kalabalık vardı; fakat bu kez ayrılığın ilk şaşkınlığını değil, geçen günlerin biriktirdiği özlemi taşıyorduk. Konuşmayı tamamlayıp yerime geçtiğimde tören hâlâ sürüyordu. Benim içinse günün asıl bölümü, ona yeniden sarılabildiğim anda başlayacaktı.

Tören bittiğinde sarıldık. Mine, kamuflajın bana çok yakıştığını söyledi. Sonra ona acemilik boyunca ne görüp ne yaşadysam anlattım. Haftalardır birkaç satıra ve kısa görüntülü aramalara sığdırdığım hayat, yeniden yan yana geldiğimizde uzun bir anlatıya dönüştü.

Anlatırken konu bir yerden bir yere atlıyordu. İlk günün sertliğinden sivrisineklere, seçtiğim görevlere, koğuştan tanıdığım insanlardan günlerin nasıl geçtiğine kadar aklıma gelen her şeyi önüne koyuyordum. Mine beni dinliyor, bazen soru soruyor, bazen yalnız yüzüme bakıyordu. Acemilik benim için yaşanmıştı; onun içinse parça parça duyulmuş bir zamandı. Yan yana geldiğimizde parçaları tamamlamaya çalıştık.

Ona sarılmak, anlattığım her şeyden daha doğrudan bir cevaptı. Haftalar boyunca özlemi taşıyabildiğimizi, aramızda yeni bir kırgınlık yaratmadan o kapıya ulaşabildiğimizi bedenimizle doğruluyorduk. Kamuflajı beğenmesi beni gülümsetti. Kıyafet değişmişti, saçım ve günlük düzenim değişmişti; sarılma biçimimiz değişmemişti.

Kamuflajın içinde beni yine aynı kişi olarak görmesi iyi gelmişti. Askerlik görüntümü değiştirmiş, günlerimi başka bir düzene sokmuştu; Mine'nin sarılışıysa aramızdaki tanıdıklığı geri getiriyordu. Ona anlatırken yalnız başımdan geçenleri aktarmıyor, yokluğunda yaşadığım zamanı yeniden ortak hayatımıza katıyordum.

Yemin töreninden sonraki iki gün Kırklareli'ndeki akrabalarımızda kaldık. Şehrin sokaklarında Mine'yle baş başa yürüdük. Yan yana hareket etmek bile haftalardır özlediğim eski hayatın küçük bir parçasını geri veriyordu.

Bu iki güne ait tek bir kusursuz rota yok. Hafızamda kalanlar, iki günün birbirine karışmış görüntüleri: Mine'yle yan yana yürümek, bir dükkâna girip askerlikte işime yarayacak eşyalara bakmak, ailemin birkaç adım önünde ya da arkasında ilerlerken ona yaklaşmak, oturacak bir yer bulduğumuzda konuşmanın kendiliğinden açılması. Bunlar törenden sonraki saatlerin birleşik görüntüsü; her ayrıntıyı belirli bir saate yerleştiremiyorum ama iki günün ritmi buydu.

Kışlada ihtiyaç denen şey değişmişti. Sivil hayatta üzerinde durmayacağım küçük eşyalar şimdi önümüzdeki beş ayın konforunu belirliyordu.

Mine'yle raflara bakarken bir yandan neyin gerekli olduğunu konuşuyor, bir yandan birlikte alışveriş yapmanın eski rahatlığına dönüyorduk. Aldığımız şeyler askerde tek başıma kullanacağım eşyalardı ama onları seçme işi yine ortak hayatımızın içindeydi.

Akşamları ailece bara gittik. Aynı masanın çevresindeki seslerin arasında Mine'yle konuştuk. Bazen kalabalığın içindeydik, bazen konuşurken yalnız ikimiz kalmışız gibi geliyordu. Haftalardır biriktirdiğim hayatı ona anlatmıştım; şimdi konuşmanın kendisi, anlatılanlardan daha kıymetliydi.

Barda otururken bir ara günlerin normal akışına dönmüş gibi hissediyordum. Masada ailem vardı, yanımda Mine vardı, önümüzde içecekler duruyordu. Oysa dışarı çıktığım saatler sayılıydı ve iki gün sonra aynı kapıdan yeniden içeri girecektim. Bu bilgi masada açıkça konuşulmasa da zamanın kenarında bekliyordu. Kahkaha attığımız anlarda geri çekiliyor, sessizlik uzadığında yeniden görünüyordu.

Mine'nin hızlı ve heyecanlı konuşmasını özlemiştim. Telefonda süreye, çekime ve başkalarının varlığına göre kısalan sesi şimdi yanımda serbestçe akıyordu. Elinin koluma değmesi, otururken bana yaklaşması, konuşurken yüzünü bütünüyle bana çevirmesi; daha önce fark etmeden yaşadığım küçük temaslar, aradan geçen haftalardan sonra belirginleşmişti.

Gece birlikte uyuduk.

Kışladaki yatış saatlerinden, tuşlu telefonun kısa mesajlarından sonra onunla aynı yerde uyumak, eskiden sıradan olan bir şeyi yeniden armağan gibi hissettiriyordu. Sabah uyandığımızda önümüzde hâlâ bir gün vardı ama zaman, kavuştuğumuz andan beri yeniden ayrılığa doğru ilerliyordu.

Kalan beş ay boyunca ihtiyaç duyabileceğim eşyalara baktık; bazılarını satın aldık. Bir yandan Kırklareli'ni birlikte tanıyor, bir yandan Mine gittikten sonra kullanacağım şeyleri seçiyorduk. Gelecek ayrılık, aldığımız her eşyanın içinde sessizce duruyordu.

İki günün sonunda yeniden vedalaştık. Bu ilk ayrılık değildi; nizamiyede birbirimize sarıldığımız günden beri mesafe hayatımızın içine girmişti. Yine de iki gün boyunca kavuşmuşken yeniden ayrılmak kolaylaşmamıştı.

Bu iki gün, askerliğin içinde açılmış kısa bir ortak hayat gibiydi. Özlemle gündelik ihtiyaç, kalabalıkla baş başalık, kavuşmayla veda aynı dar zamanın içinde yan yana duruyordu.

Usta birliğini de aynı yerde yaptım. Akıllı telefonum vardı; konuşmak artık daha kolaydı. Mine'yle her gün konuşuyorduk. Gün içinde fırsat buldukça arıyor, akşamları ise mutlaka sesini duyuyordum.

Yaklaşık bir ay sonra Mine, annemle birlikte beni ziyarete geldi. Bir otelde kaldık. Annem ayrı bir odadaydı; Mine'yle bize ayrı bir oda tutulmuştu.

Onu görür görmez kocaman sarıldım.

Bir ay, ilk vedadaki altı ay kadar uzun görünmüyordu.

Yine de onu karşımda gördüğümde bedenim hesap yapmadı. Sarılışım, günlerin sayısından daha büyüktü. Kışlada düzenli konuşuyor, akşamları yüzünü görüyordum; hiçbir ekran bir insanın ağırlığını, kokusunu ve kollarının karşılığını taşımıyordu.

Otel odasının kapısı kapandığında askerliğin toplu hayatından kısa süreliğine çıktım. Koğuşta her hareket başkalarının arasında yaşanıyordu; burada annem yan odadaydı, Mine benimleydi ve birkaç saatliğine kendi hayatımızın içine dönmüştük. Bavullar, dışarı çıkma hazırlığı, odada bırakılan kıyafetler gibi sıradan şeyler bile sivil hayata ait oldukları için gözüme farklı görünüyordu.

Hafta sonunu, iki buçuk günü Kırklareli'nde birlikte geçirdik. Akşamları bara gidip içtik; şehri gezdik, dolaştık.

Şehir ilk ziyaretimizden beri değişmemişti; değişen, benim ona bakış biçimimdi. Artık sokakları yalnız bir askerlik şehri olarak görmüyordum. Mine'nin geleceği günü beklediğim, onunla yürüdüğüm ve ertesi gün yeniden ayrılacağımı bildiğim bir yere dönüşmüştü. Yan yana gezerken özel bir program aramadık. Birlikte bir yere varmak kadar, aynı kaldırımda aynı hızla ilerlemek de yetiyordu.

Akşam masaya oturduğumuzda kışlada geçirdiğim günlerin ağırlığı konuşmanın içinden yavaşça çıktı. Mine dışarıdaki hayatı getiriyor, ben içerideki düzeni anlatıyordum. Bir süre sonra konu askerlikten uzaklaşıyor, eskiden olduğu gibi başka şeylere dağılıyordu. Bunu seviyordum. Onun yanında yalnız askerliğini anlatan biri olmak istemiyordum; sevgilisi olmaya devam etmek istiyordum.

İki buçuk gün, ilk saatlerinde geniş görünmüş; son sabaha geldiğimizde birden küçülmüştü. Otel odasında toparlanan eşyalar, yeniden ayrılacağımızı somutlaştırıyordu. Mine'nin gelişyle açılan kısa sivil hayat, fermuarı çekilen bir çantayla kapanıyordu.

Ziyaretin sonunda yeniden nizamiyedeidik. Mine ağladı. Sarıldık ve bir kez daha aynı kapıda vedalaştık. İlk gelişimde de beni buradan uğurlamıştı; şimdi iki buçuk günlük kavuşmayı yine aynı yer sona erdiriyordu.

İlk vedada önümüzde altı ay vardı; bu kez geçen zamanı biliyor, kalanını daha somut hissediyorduk. Kollarımı gevşetmek, birlikte geçirdiğimiz hafta sonunu bitirmek demektir. Yine de içeri girdim. Çünkü ilişkinin o dönemindeki güven tam olarak buydu: Ayrılmak zor gelse de bir sonraki konuşmanın, bir sonraki günün ve sonunda kavuşmanın varlığından kuşku duymuyorduk.

Bu, terhis olana kadar birbirimizi son görüşümüzdü. İki günlüğüne sivil hayata dönmüş, Mine'yle aynı odada kalmış, şehirde birlikte dolaşmışım. Yeniden kışlaya girmek zordu. Kalan aylarda bağımız yine telefon ekranına, mesajlara ve akşam aramalarına sığırdı.

Nizamiyeden içeri girdikten sonra geriye dönüp dışarıyı görmek, ilk teslim günündeki kadar yabancı değildi. Artık içeride beni bekleyen düzeni biliyordum. Zor olan bilinmezlik değil, biraz önce sarıldığım Mine'yi kapının öte tarafında bırakmaktır. O hafta sonunun ayrıntıları ilk günlerde zihnimde daha canlı kaldı; sonra onlar da gündelik askerliğin içine karıştı.

Akşam olduğuunda yine telefonla konuştuk. Birkaç saat önce yan yana olduğumuz hâlde birbirimizi özlediğimizi söyledik. Sesinin telefonda gelmesine yeniden alışmak zorundaydım. Fakat bu kez görüşmenin sonunda ne kadar kaldığını hesaplamadım. Ertesi gün görevler başlayacak, gün kendi hızına kavuşacak ve akşam yeniden konuşacaktık.

Yine de terhise kalan günleri pek saymadım. Günlerim dolu, akıcı ve güzel geçiyordu. Mine'yle konuştuğumuzda ikimiz de o gün ne yaptığımızı anlatıyorduk. Ben kışladaki günümü ona taşıyor, o da dışarıdaki hayatından parçaları bana getiriyordu. Mesafe boyunca ilişkimizi ayakta tutan şey yalnız özlem değildi; birbirimizin sıradan günlerinde yer almaya devam edebilmemizdi.

Kalan ayları tek tek anlatmaya kalksam aynı biçimde başlayan çok sayıda akşam olurdu. Gün içinde uygun bir anda kısa bir arama, akşam daha uzun bir konuşma. Ben o gün yapılanları anlatırdım; Mine kendi gününü. Bazen anlatacaklarımız birkaç dakikada biter, bazen bir ayrıntı başka bir konuyu açardı. Sessizlik olduğunda bunu bir sorun saymazdık. Telefonun iki ucunda, birbirimizin varlığını duyarak bekleyebilirdik.

Bu, tek bir güne ait sahne değil; o ayların ortak ritmi. Kışlada ışıklar, sesler ve hareket yavaşlarken ben telefon ekranında Mine'nin adını görürdüm. Bursa'da hava nasıl, evde kim var, o gün nereye gitti, nasıl hissediyor; bunlar benim için dışarıdaki hayatın koordinatlarıydı. O da benim sesimden günün zor mu rahat mı geçtiğini anlamaya çalışırdı.

İlişkimizin en sakin dönemlerinden biri, birbirimize doku-
namadığımız bu aylarda oluştu.

Aramızda büyük bir mesele çıkmaması yalnız şans değildi. Görüşmelerimiz sınırlıydı ve ikimiz de o süreyi ko-
ruyorduk. Günlük hayatta büyütebildiğimiz küçük tavır-
lar telefonda aynı zemini bulamıyor, özlem konuşmanın
önüne geçiyordu. Biri yorulduğunda diğerinin ertesi gün
yine arayacağını biliyorduk. Kırgınlığı gece boyunca
büyütmek yerine vedalaşıp sonraki güne geçiyorduk.

Mine'nin bana sadık olduğundan kuşku duymadım. O da
benden kuşkulanmadı. Önceki yıllarda yaşanan kav-
gaların gölgesi bu dönemde konuşmalarımıza düşmedi.
Altı ay boyunca birbirimize iyi geldik. Günler dolu geçtiği
için terhis tarihi bir duvarda ağır ağır yaklaşmıyor, günde-
lik işlerin arasından kendiliğinden geliyordu.

Kırklareli artık yalnız aramızdaki mesafenin adı değildi.
Nizamiyede ayrıldığımız, kavuştuğumuz ve yeniden
vedalaştığımız şehirdi.

O altı aya dair bildiğim şey net: Birbirimize saygılı ve iyi
davrandık, sadık kaldık. Ciddi bir tartışma ya da
kıskançlık yaşamadık. Belki bizi sakin tutan şeylerden biri
benim askerde olmamdı; gündelik hayatın eski
sürtüşmeleri kışla kapısının dışında kalmıştı.

Uzaklık, birbirimizi gündelik ayrıntıların içinden yanlış
okuma ihtimalimizi azaltmış olabilir. Konuşacağımız za-
man sınırlı olduğu için sesimizi kavgaya değil, günümüzü
paylaşmaya ayırıyorduk. Özlem, küçük kusurları geçici
olarak geri plana itiyordu.

Bu dönemin huzuru sahte değildi; fakat huzurun hangi koşullarda mümkün olduğunu henüz sorgulamıyordum.

Uzaklık bizi bozmadı. Bu, eski sorunların ortadan kalktığı anlamına gelmiyordu; yalnızca birbirimizi görmeden geçen zamanın kopuşa dönüşmediğini anlatıyordu. Sonunu bildiğim için o altı ayı yaklaşan ayrılığın bekleme odası gibi gösteremem. Kendi zamanında gerçek bir bağlılıktı.

Terhis yaklaştığında Mine çok mutlu ve heyecanlıydı. Sonrası için ayrıntılı bir planımız yoktu. Zaten heyecanın bir programa ihtiyacı da yoktu; beklediğimiz şey bir yere gitmek veya özel bir şey yapmak değil, yeniden birbirimize kavuşmaktı.

26 Mart'ta terhis oldum.

Normalde Mine'nin gelip beni kışla kapısında karşılaması düşünülmüştü. Yol masrafını hesaplayınca buna gerek olmadığını düşündüm. O para Bursa'da birlikte yapacağımız şeylere kalabilirdi. İkimiz de tasarruflu davranmanın daha mantıklı olduğuna karar verdik.

Bu yüzden kışla kapısında beni karşılayan kimse yoktu. Yalnız çıkmam, unutulmuş olduğum anlamına gelmiyordu; kavuşmamızı başka bir şehirde bekleyen ortak kararımızın sonucuydu.

Dışarı çıktıktan sonra dönüp geriye baktım. “Ne çabuk bitti ya,” deyip üzüldüm. Altı ay boyunca oraya öylesine alışmışım ki bir ayağım hâlâ kışlada kalmak istiyordu.

İnsan çıkmak için gün beklediği bir yere, çıkış anında hüznle bakabiliyormuş.

Kışla özgürlüğümü sınırlandırmıştı ama aynı zamanda günlerimin ne zaman başlayıp biteceğini belirleyen bir düzen vermişti. Kapıdan çıktığımda özlediğim hayata dönüyordum; yine de geride bıraktığım alışkanlıkların boşluğu daha ilk adımda hissediliyordu.

Önce Babaeski'de bir fırına oturup yemek yedim. Ardından otobüsle İstanbul'a döndüm. Dışarıyı biraz garip hissettiriyordu. Kışın ve alıştığım düzenin dışına çıkmıştım; sivil hayat tanıdık olduğu hâlde yeniden öğrenilecek bir şey gibiydi.

İstanbul'dan BUDO'ya bindim ve Mudanya'ya döndüm.

BUDO'nun çıkış kapısında annem, babam ve Mine bekliyordu. Üzerimde artık kamuflaj değil, sivil kıyafetler vardı. Kalabalık çıkıştan dışarı adım atınca üçünü de karşımda gördüm.

Herkes ağlıyordu. Ben onları, onlar beni özlemişti. Mine de ağlıyordu ama filmlerdeki gibi kalabalığın içinden bana doğru koşmadı. Önce ben ona yöneldim ve sarıldım. Sonra anneme ve babama sırayla sarıldım.

O anda söylediğimiz sözler kavuşmanın içinde kayboldu. Bazı kavuşmaların cümlesi kalmıyor; yalnız bedende bıraktığı rahatlatma kalıyor. Aylardır ona dokunmadan, sesini telefonlardan duyarak ve yüzünü ekranlarda görerek yaşamıştım. Şimdi yeniden kollarımın arasındaydı. Özlem bir anda yok olmadı; sanki gidecek bir yer bulup içimden yavaşça çekildi. Ona sarılmak gerçekten çok iyi gelmişti.

Sonra annem, babam, Mine ve ben hep birlikte sahildeki bir bara oturup bira içtik. Mine sağıma, annem karşıma, babam çaprazıma oturdu. Altı aylık askerlikten çıkıp bir anda ailemle ve sevdiğim kadınla aynı masada olmak, sivil hayata dönüşün ilk gerçek görüntüsüydü.

Masaya oturduğumda hâlâ dışarıdaki hayata tam olarak yerleşmiş değildim. İnsanların kendi istedikleri saatte gelip gitmesi, masadaki konuşmanın bir komutla bölünmemesi, önümde duran birayı istediğim hızda içebilmek bile yeni görünüyordu. Annemle babamın yüzlerinde özlemin ardından gelen rahatlık vardı. Mine sağımda oturuyor, zaman zaman koluma değiyordu. Altı ay boyunca ulaşmak için ekran açtığım insan şimdi başımı çevirdiğim yerdeydi.

Deniz yakınımızdaydı. Mudanya'nın tanıdık havası, Kırklareli'nden ve İstanbul'dan geçen yolculuğun sonuna bir ev duygusu ekliyordu. Masada hepimiz aynı anda konuşuyor, birimiz bir şey anlatırken diğeri araya giriyordu. Ben uzun bir askerlik hikâyesi kurmadım. Aklıma gelen küçük olayları söyledim; bazen güldük, bazen konu kendiliğinden evde olup bitenlere geçti. Dönüşümün töreni yoktu. Bira bardakları, birbirine yetişen cümleler ve arada yüzüme uzun uzun bakan Mine vardı.

Onu göz ucuyla kontrol ettiğimi fark ediyordum. Hâlâ orada mı, gerçekten döndüm mü diye bakar gibi. Telefon görüşmelerinde görüntüsü bazen donuyor, ses gecikiyor, bağlantı kesiliyordu. Şimdi yüzündeki en küçük değişim bile kesintisizdi. Gülerken gözlerinin biçimi, hızlı konuşurken ellerinin harekete katılması, sarı saçlarının yüzüne düşüşü; altı ayın ardından tanıdığım ayrıntıları

yeniden sayıyordum.

Askerliği uzun uzun anlatmadım. Aklıma gelen birkaç belirli anıyı paylaştım; sonra başka şeylerden konuştuk. Altı ay hayatımızın merkezindeymiş gibi görünse de kavuştuğumuz masada bütün sohbeti işgal etmedi. Gündelik hayat, bıraktığımız yerden konuşmamıza yeniden izin veriyordu.

Bardan sonra eve gittik. Mine o gece bizde kaldı. Uzun zamandır yaklaşık otuz kişiyle aynı koğuşta, iki katlı ranzalarda uyuyordum. O kalabalık düzenin ardından kendi odamda Mine'ye sarılmak ve onunla uyumak çok iyi hissettirdi. Aylar sonra gecenin içinde tanıdığım bir bedene, tanıdığım bir sıcaklığa yeniden yer açılmıştı.

Koğuşta uyku toplu bir düzenin parçasıydı. Aynı saatte yatan bedenler, ranzalar ve kişisel alanın daraldığı geceler. Mine'nin yanında ise uyku yeniden iki kişilikti. Yatağın genişliği değil, yanımdaki insanın kim olduğu değişmişti. Karanlıkta ona sarıldığımda askerlik boyunca eksikliğini duyduğum şeyin yalnız sivil hayat değil, onun bedeniyle kurduğum o tanıdık huzur olduğunu anladım.

Ertesi sabah önce ben uyandım. Askerlik beni erken kalkmaya alıştırmıştı. Yanımda Mine hâlâ tatlı tatlı uyuyordu. Bir süre ona baktım. Galiba sonra yeniden yatıp uyumayı denedim; bedenim erken saate, içim ise onun yanında biraz daha kalmaya alışmaya çalışıyordu.

Odanın içinde uzun süredir görmediğim bir sabah vardı. Televizyon, koltuk, yatağın çevresindeki eşyalar aynıydı; Mine'nin nefesi odayı yeniden eski hâline getiriyordu.

Koğuşta uyandığımda çevremde çok sayıda insanın hareketi başlardı. Burada kimse beni çağırmıyor, kalkmam gereken saati söylemiyordu. Yine de gözlerim erkenden açılmıştı. Sessizce ona bakarken, askerlikte kazandığım alışkanlıkla ilişki boyunca taşıdığım alışkanlık yan yana geldi: erken uyanmak ve sevdiğim insan uyurken bir süre onu izlemek.

Yeniden uyumayı denediğimde ona biraz daha yaklaştım. Uykunun gelip gelmediğini anımsamıyorum; asıl kalan, kalkmak için hiçbir acelemizin olmaması. Altı ay boyunca her günün saati başkalarınca belirlenmişti. O sabah zamanı uzatmaya çalışmak, sivil hayatın bana verdiği ilk küçük özgürlüklerden biriydi.

Uyandıktan sonra dışarı çıktık. Mudanya sahilini ve çevresini gezdik; belirli bir programa değil, yeniden yan yana olmanın rahatlığına uyuyorduk. Günün sonunda Mine'nin bir gece daha bizde kalmasını istedim. Onu ikna ettim, o da kabul etti. Kavuşmanın ilk günü böylece sessizce ikinci geceye uzadı.

O günün yürüyüşü hafızamda tek tek dkknları ve sokaklarıyla kalmadı. Birçok Mudanya günümüzün birbirine karıştığı, ama duygusu gerçek bir görüntü var: Sahil boyunca ağır ağır ilerliyoruz. Bazen denize yakın taraftan, bazen insanların arasından yürüyoruz. Bir yerde durup etrafa bakıyor, sonra yeniden hareket ediyoruz. Ne yetişilecek bir otobüs ne de akşam itması var. Mine yanımda ve günün yönünü ikimiz belirliyoruz.

Altı ay önce aynı sahil, geri döndüğümde ilk görmek iste-diğim yerlerden biriydi.

Şimdi Mine'yle yürürken kıyının ayrıntıları tanıdık geliyor ama ben onlara yeniden alışıyordum. Deniz kokusu, araçların sesi, insanların rahat kıyafetlerle dolaşması, bir masaya oturup istediğin kadar kalabilmek. Mine için olağan olan şeyler, benim için kısa süreliğine yeniden keşfedilmişti.

Konuşmamız yalnız askerliğin etrafında dönmedi. Günlük hayata karışıkça konu da dağıldı. Birlikte ne yapacağımızı, nerede oturacağımızı, akşam eve dönünce ne izleyeceğimizi konuşmuş olabiliriz; o güne ait kesin cümleler değil, eski ritme dönüş kaldı. Mine'nin koluma girmesi, yürürken bana yaklaşması ve bir şey anlatırken hızlanması, geri döndüğüm hayatın işaretleriydi.

Akşam yaklaşınca onun eve gitmesini istemedim. Bir gece daha kalmasını söylerken büyük bir plan yapmıyordum. Yalnız kavuşmanın, ertesi sabah kapının kapanmasıyla hemen gündelik ayrılığa dönüşmesine hazır değildim. Mine önce kendi düzenini düşündü, sonra kabul etti. İkinci gece ilkinden daha sakindi. Kavuşmanın şaşkınlığı azalmış, yan yana olmak yeniden doğal görünmeye başlamıştı.

Altı ayın ardından yeniden aynı yerdeydik. Mudanya'daki sahil bu kez bir yalnızlık değil, kavuşma yeriydi.

O gün bizim evde geçti. Mine'yle ertesi gün de beraberdik. Sonraki gün birlikte onun evine gittim ve orada kaldım. İki ev arasındaki eski düzen, terhisten sonraki ilk günlerde hemen geri gelmişti. Sonraki haftalarda da birbirimizin evinde kalmayı sürdürdük.

Eski düzene dönmek, her şeyi bıraktığımız yerde bulmak demek değildi. Evler aynıydı ama ben altı aylık başka bir hayatın içinden dönmüştüm. İlk günlerde dolapta istediğim şeye uzanmak, gece ne zaman yatacağıma karar vermek, kapıdan çıkarken kimseye hesap vermemek tuhaf bir genişlik yaratıyordu. Mine bu geçişin tam ortasıydı. Onun yanında sivil hayat yalnız özgürlük değil, ilişki boyunca alıştığım yakınlık olarak geri geliyordu.

Bizim evde akşamlar yine ikinci kattaki odada uzuyordu. Bir şeyler açıyor, bazen filmi gerçekten izliyor, bazen konuşmaktan yarısında bırakıyorduk. Mine koltuğa yerleşiyor, ben içecekleri hazırlıyor ya da bilgisayarın başında izleyeceğimiz şeyi arıyordum. Cips paketinin sesi, televizyonun ışığı, merdivenden gelen aile sesleri; askere gitmeden önce önemsemediğim bütün ayrıntılar yeniden yerli yerine oturmuştu.

Bu sahne tek bir geceye ait değil. Terhisten sonraki haftaların birleşik görüntüsü. Mine bazen haftada birkaç gece bizde kalıyor, sabahları biri diğerinden önce uyanıyordu. Annem ona eski hitaplarıyla sesleniyor, babam “güzel kızım” diyordu. Ninem onu yine kendi kızlarından biri sanabiliyor, görünce sarılıp ağlıyordu. Mine'nin evde bulunması, altı aylık aranın ardından kimseye yeniden tanıtılması gereken bir durum değildi. O zaten aile hayatımızın içine yerleşmişti.

Mine'nin evine gittiğimde de kapı yabancı değildi. Salona açılan giriş, televizyonun yeri, mutfağın kapısı ve balkona doğru uzanan ev düzeni bedenimin bildiği bir haritaydı.

Annesinin “Hoş geldin” deyişinden sonra ayakkabılarımı çıkarıp içeri geçiyor, misafir gibi nereye oturacağını düşünmüyordum. Altı ayın ardından bu rahatlık, kabul edildiğimi yeniden anlatan sessiz bir şeydi.

Annesi “Hoş geldin,” deyip askerliğin nasıl geçtiğini sordu. Anlattım, sohbet ettik. O gece orada kalmama ayrıca bir şey demedi; artık buna alışmıştı.

O gün Mine'nin dayısı da geldi. Onu daha önceden tanıyordum. Salonda koltukta oturup tavla oynadık. Mine solumda oturuyordu; yaptığı Türk kahvesini içerken sohbet ettik. Konuşmanın ayrıntıları ve oyunun sonucu bende kalmadı. Geriye, kahve fincanlarının yanında açılmış bir tavla ve yeniden içine karıştığım tanıdık bir ev görüntüsü kaldı. Mine'nin ailesiyle aram hep iyiydi. Ben onları severdim, onlar da beni severdi. Aramızda şakacı, samimi bir ilişki vardı. Benim için ikinci bir aile gibiydiler.

Birkaç gün önce otuz kişilik koğuştaki askerdim; şimdi ikinci ailem gibi gördüğüm insanların evinde zarların sesini dinliyordum. Sivil hayata dönüş bazen büyük bir kavuşmadan değil, bir tavla tahtasının başında yeniden sıradanlaşmaktan anlaşıyordu.

Mine solumda oturmuş Türk kahvesini içerken dayısıyla şakalaşıyor, ben zarları atıp taşları ilerletiyordum. Oyunun sonucu önemli değildi. Salonda aynı anda birkaç konuşma açılıyor, biri mutfığa gidip geliyor, televizyon arkada kendi sesini sürdürüyordu. Kışlada kalabalık kaçmadığım bir düzendi; burada kalabalık, içine kabul edildiğim bir aile hâliydi.

Bazen Mine'nin annesi benim yaptığım bir harcamayı fark eder, itiraz etsem de karşılığını başka bir yoldan vermeye çalışırdı. Çantamda ya da montumun cebinde sonradan bulduğum para, doğrudan söylenmemiş bir yakınlık biçimiydi. O evden çıkıp cebime elimi attığımda, bana fark ettirmeden yerleştirilmiş birkaç banknotla karşılaşırđım. Geri vermeye kalksam yeni bir ısrar başlayacağını bilirdim. Bu küçük hareket, aileden sayılmanın gündelik diline dönüşmüştü.

Sonraki günler de güzeldi. Gezdik, içtik, eğlendik. Birlikte yaşamanın tanıdık ritmine döndük. Askerlik boyunca kurduğumuz ilişki, kavuşunca da hemen dağılmadı. Mutluluğumuz yalnız ilk sarılmanın heyecanından ibaret değildi.

Mudanya'da dolaştığımız günler birbirine benziyordu ama birbirinin kopyası değildi. Bazen sahile iniyor, denizin karşısında bir yere oturuyor, bazen amaçsızca sağa sola gidiyorduk. Yürürken Mine koluma giriyor, gördüğü bir şeyi hızlı hızlı anlatıyordu. Bir mekâna oturduğumuzda konu yine kendiliğinden açılıyor; askerlikten, ailelerden, gün içinde gördüğümüz küçük şeylerden ve ilerisi için hâlâ kurduğumuz sade hayattan konuşuyorduk.

Mudanya yıllardır ikimizin gelecekte yaşayacağı yer olarak cümlelerimizde bulunmuştu. Terhisten sonra orada yan yana yürümek, beklediğimiz geleceğe biraz daha yaklaşmışız hissi veriyordu. Askerlik bitmişti. Önümüzde artık aylarla ölçülen zorunlu bir ayrılık yoktu. Bizi ayıran büyük engelin kalktığını, bundan sonra gündelik hayatı daha rahat kurabileceğimizi sanıyordum.

Bazen eve dönerken markete uğruyor, akşam için içecek ve atıştırmalık alıyorduk. Mine'nin sevdiği şeylere bakıyor, odada ne izleyeceğimize karar vermeye çalışıyorduk. Korku, gerilim ya da sert görüntüleri olan filmleri açtığımız geceler oluyordu. Ekrandaki gerginlik sürerken biz yatağa ya da koltuğa yerleşmiş, aynı paketten bir şeyler yiyorduk. Birlikteliğimizin büyük bölümü tatillerden değil, kimsenin fotoğrafını çekmediği bu sıradan gecelerden oluşuyordu.

Birlikte yemek hazırladığımız zamanlarda mutfak küçük bir iş bölümüne dönüşürdü. Biri malzemeyle uğraşırken diğeri başka bir şeyi tamamlar, arada birbirimizin işine karışırdık. Sonra yemeği aileyle ya da baş başa yerdik. Kayseri yağlaması, pideli köfte ve etli yöresel yemekler Mine'nin sevdiği tatlardı. Sofrada hoşuna giden bir şey olduğunda bunu yüzünden anlamak zor değildi. Bu anların hiçbirinde ilişkimizin sonuna yaklaştığımızı düşünmüyordum.

Günler bu yüzden dışarıdan düzgündü. Birlikte geziyor, aynı yatakta uyuyor, iki aile arasında gidip geliyor ve gelecekte bütünüyle vazgeçmiş görünmüyorduk. Aramızdaki yorgunluk tek başına bir günün üzerine yazılmıyor, iyi anları iptal etmiyordu. Tam tersine, iyi günlerin arasında görünmez kaldığı için birikiyordu.

Yaklaşık üç ay daha devam ettik.

Fakat askerlikten dönen ben, giden kişiyle bütünüyle aynı değildim. Askerliğin beni iyi yönde eğittiğini düşünüyordum. Kendimi daha olgun hissediyor, tartışmaları eskisi kadar uzatmıyordum. İnsanları daha iyi anlamaya, alttan almaya ve gerektiğinde sessiz kalmaya başlamıştım.

Terhisten bir ila bir buçuk ay sonra başka bir şeyi fark ettim: Mine'den biraz bunalmaya başlamıştım.

Bu fark edişin belirli bir saati ya da tek bir kavgası yok. Birkaç haftanın içinde ortaya çıkan küçük değişiklikler vardı. Mine'nin yüzündeki o tanıdık işareti—çenesinin iki yanında gamzeyi andıran çıkıntıyı—gördüğümde eskiden hemen ne olduğunu sorardım. Onun sinirlendiğini anlardım; aramızdaki mesafeyi kapatmak için konuşmaya çalışırdım. Terhisten sonra bazen aynı işareti görüp konunun açılmasını istemediğim oluyordu.

Mine üzümlünce ya da kaygılanınca doğrudan söylemek yerine tavrı koyabiliyor; benim onu anlamamı bekliyordu. Anlaşılmak onun için önemliydi. Ben de uzun süre bu dili öğrenmiş, yüzündeki değişimden sesindeki hıza kadar işaretleri okumaya alışmıştım. Fakat bir dili bilmek, onu her seferinde sabırla konuşabileceğin anlamına gelmiyor. Son aylarda bazen neye kırıldığını sezdiğim hâlde sormayı ertiliyor, bazen de gerçekten anlamadan sessiz kalıyordum.

Mine açısından bu sessizlik ilgisizlik gibi görünmüş olabilir. Benim açımdan kavganın büyümesini engellemekti. Aynı davranışın iki tarafta taşıdığı anlam birbirinden uzaklaşmıştı. O benden yaklaşmamı bekliyor, ben alan bıraktığımı sanıyordum. Ben susunca mesele kapanmıyor; yalnız konuşmanın zamanı belirsizleşiyordu.

Birçok küçük tartışmanın birleşik görüntüsü şöyle: Aynı odadayız. Birkaç dakika önce olağan bir şey konuşuyorduk. Mine'nin yüzü değişiyor, cevapları kısalıyor.

Ne olduğunu sorduğumda önce “bir şey yok” a yakın bir karşılık alıyorum ya da tavrından anlamam bekleniyor. Üzerine gidersem konuşma büyüyor; gitmezsem bu kez ilgisizliğim meseleye ekleniyor. Sonunda ikimiz de başlangıçtaki konudan daha büyük bir gerilimin içinde kalıyoruz.

Bu, belirli bir güne ait eksiksiz bir tutanak değil; son dönemde tekrar eden biçimin edebî olarak bir araya getirilmiş hâli. Başlatan konu değişebiliyordu. Bazen kullandığım bir kelime, bazen bir mesaja verdiğim kısa cevap, bazen onun önemli bulduğu bir şeye benim aynı ağırlığı vermemem. Kavganın konusu değişse de hareketi benziyordu: biri anlaşılmadığını düşünüyor, diğeri haksız yere köşeye sıkıştırıldığını hissediyordu.

Ben askerliğin bana öğrettiği sükûneti bu anlarda kullandığımı sanıyordum. Sesimi yükseltmemek, meseleyi uzatmamak, bir süre beklemek bana olgunluk gibi geliyordu. Bazen gerçekten öyleydi. Bazen de sessizlik, karşımdakini dinlemek değil, konuşmadan çekilmektir. Aradaki farkı o günlerde her zaman göremedim.

Bu duygu bir sabah ansızın gelmedi. Aynı tür gerilimlerin küçük aralıklarla tekrarlanmasıyla oluştu. Önce yorgunluk sandım, sonra tartışma çıkmasın diye bazı konulara daha az tepki verdiğimi fark ettim. Eskiden onun tavrındaki değişimi hemen anlamaya çalışır, ne olduğunu sorar ve meseleyi çözene kadar peşinden giderdim. Şimdi bazen sessizliği seçiyordum. Dışarıdan sakinlik gibi görünen bu değişimin içinde biraz olgunluk, biraz da tükenmişlik vardı.

Bu, ayrılmak istediğim anlamına gelmiyordu. İçimde ayrılığı hiçbir zaman istemedim. Bir insanı sevmek ve aynı ilişkinin içinde zaman zaman bunalmak, birbirini yok eden iki duygu değildi. İkisini aynı anda taşıyordum.

Bugün o dönem için önce “Bu benim sonumu hazırladı,” demiştim. Daha doğru cümle şu: Bu bizim sonumuzu hazırladı.

Ben tartışmaları uzatmamaya, insanları anlamaya ve alttan almaya çalışırken Mine'nin benim gereksiz veya küçük gördüğüm konulara yükseldiğini düşünüyordum. Benim deyimimle, pireyi deve yapıyordu. Çoğu zaman eskisi gibi konunun üzerine düşmüyor, sessiz kalıp uzamasını engellemeye çalışıyordum. Mine bana değiştiğimi veya eskisi gibi olmadığımı söylemedi. Konuların onun açısından neden önemli olduğunu da onun adına açıklayamam. Burada söyleyebileceğim, aynı tartışmanın ölçüsünü artık aynı biçimde görmediğimizdi.

Üstelik bu davranış yalnız Mine'ye ait değildi. Ben de zaman zaman onun yaptığını düşündüğüm şeyi yapıyor, küçük meseleleri büyütüyor veya tavırlarımla karşımdakini yoruyordum. Sorun karşılıklıydı. Sessiz kalmayı her zaman olgunluk, konuşmayı da her zaman sorun çıkarmak sayamam; bazen benim sustuğum yerde konuşulması gereken şeyler yalnızca ertelenmiş olabilir.

Mine'den bunalmaya başlamamı ve küçük konular çevresinde tekrar eden bu gerilimi, ilişkimizin sonunu hazırlayan şeylerden biri olarak görüyorum. Tek nedeni olarak değil; daha önce kapattığımız bütün kırılmaların üzerine eklenen son dönem örüntüsü olarak.

Bu yalnız Mine'nin yükseldiğini düşündüğüm anların hikâyesi değildi. Ben de ona kötü davrandım. Kalbini çok kırdım. Hak etmediği biçimde davrandığım çok oldu.

Kötü zamanlarımızın bütün tekil olayları zihnimde sıralı değil. Hafızadaki boşluk, kendi payımı yok saymamı sağlamıyor. Bildiğim somut davranışlar var; ayrıntısını çıkaramadığım incitmeler de. Ona attığım tokadın sorumluluğu nasıl bana aitse, başka zamanlarda onu kıran söz ve tavırlarımın sorumluluğu da bana aitti.

Birbirimizi iyileştirmek yerine daha çok yaralıyorduk.

Sevgi hâlâ vardı; sorun da tam olarak buydu. Birbirimize zarar verdiğimiz zamanlarda sevgisiz iki yabancı değildik. Bu nedenle her kırılmanın ardından eski yakınlığımıza dönmek mümkün oluyordu. Fakat sevgi geri döndüğünde zarar ortadan kalkmış sanıyor, iyileşmek için neyi değiştirmemiz gerektiğini yeterince konuşmuyorduk. Aynı yere sevgiyle dönüyor, sonra aynı yaraların çevresinde yeniden dolaşıyorduk.

Bu cümle, yaptıklarımızı birbirinden düşüp hesabı eşitlemiyor. Mine'nin bana yaptıkları onun, benim ona yaptıklarım benim sorumluluğumda kalıyor. Yalnızca ilişkinin sonuna doğru sevginin, birbirimize iyi gelmeye artık her zaman yetmediğini anlatıyor.

Son zamanlara doğru küçük tartışmalar çıkmaya başladı. Başlıkları birbirine karıştı; tekrar eden şey konuları değil, bıraktıkları yorgunluktu. Büyük otel kavgaları gibi uzun sürmüyor, büyüyüp bütün güne yayılmıyordu. Çıkıyor, sonra kapanıyordu.

Belki bu yüzden onları önemli saymadım. Daha ağır şeyler yaşamış ve yine barışmıştık. Birkaç küçük tartışmanın bizi bitirebileceğini düşünmek için nedenim yokmuş gibi geliyordu. Biz yumruğun, ayrılığın, mesafenin ve benim attığım tokadın ardından bile devam etmiştik. Kısa süren anlaşmazlıklar, bütün bunların yanında küçük görünüyordu.

Fakat bir ilişkinin sonu her zaman en büyük kavgadan çıkmıyor. Bazen büyük kavgalar atlatılıyor; biriken ağırlık, sıradan bir cümlemin üzerine çöküyor.

Ayrılmamızdan birkaç gün önce Mine yine bizim evdeydi. Mudanya'da birlikte vakit geçirdik, sonra bizde kaldı. Aramız iyiydi. Görünür bir sorun yoktu. Bu, Mine'yle son yüz yüze görüşmemiz oldu.

O güne ait görüntüler, daha önce birlikte geçirdiğimiz Mudanya günlerinden bütünüyle ayrılmıyor. Sahile indik, dolaştık, yan yana zaman geçirdik. Sonra eve çıktık. Mine ikinci kattaki odaya, yıllardır geldiği yere yerleşti. Ne kapıdan girerken ne de gece uyurken son kez yaptığımız bildiğimiz bir hareket vardı. Her şey, bir sonraki buluşmanın varlığından emin iki insanın rahatlığıyla yaşandı.

Son görüşmemizi bugün geriye doğru aydınlatmaya çalıştığım da hafıza bana büyük bir işaret vermiyor. Mine'nin yüzünde yaklaşan ayrılığı haber veren bir gölge, benim içimde açıklayamadığım bir sıkıntı ya da evin içinde alışılmadık bir sessizlik yok. Varsa bile o gün görmedim. Akşam, daha önceki yüzlerce akşamın arasına karıştı: aynı oda, tanıdık eşyalar, merdivenin aşağısında ailem, yanımda Mine.

Belki bir şey izledik, belki telefonlarımızla ilgilenip arada konuştuk. Bunları kesin bir sahne gibi yazamam. Bildiğim, kavga etmediğimiz ve aramızın iyi olduğuydu. O nedenle bu son geceyi hayalî bir konuşmayla süslemek istemiyorum. Gücü tam da olağanlığında. Bir insan hayatından çıkmadan önce bazen son bir cümle bırakmıyor; yalnız sıradan bir gün bırakıyor.

Sabah ya da evden ayrıldığı saat geldiğinde vedamız da ilişkinin olağan dilindeydi. Dört yıldır defalarca ayrılıp yeniden buluşmuş iki insan gibi ayrıldık. Onu kapıdan geçirirken dönüp yüzünü ezberlemedim. Odada bıraktığı küçük dağınıklığa, yatağın biçimine ya da sesinin merdivende azalmasına dikkat etmedim. Dikkat etseydim bile bunların son oluşunu anlayamazdım.

Son kez olduğunu bilmediğim için o güne bir vedanın dikkatiyle bakmadım. Yüzünü, üzerindeki kıyafetleri, evden ayrılırken söylediğimiz son sözü hafızama kazımadım. İnsan bir anın tekrar edeceğine inandığında ayrıntıları koruma ihtiyacı duymuyor. Mine'nin yine geleceğini, yine aynı odada kalacağımızı düşünüyordum. Son görüşmemizin sıradanlığı bugün bana, büyük bir vedadan daha ağır geliyor.

Son görüşmemizin kavgasız olması, birkaç gün sonra gelecek kopuşu benim için daha anlaşılmaz kıldı. Bana göre her şey birden, ortada açık bir hazırlık yokken oldu. Mine'nin içinde bu kararın ne zamandır bulunduğunu bilmiyorum; “durduk yere” dediğim şey onun nedensizliği değil, benim hazırlıksızlığımdı.

Altı ay uzakta kalmış ve birbirimize sadık kalmıştık. Üç ay yeniden yakın yaşadık. Kesin ayrılık, uzaklığın içinde değil, gündelik hayatın geri dönüşünden sonra geldi.

Başladığı sabah, son sabah gibi görünmüyordu.

Ben uyuyordum.

Haziran 2026'nın ortalarıydı. Uyurken gelen mesaj, hatırladığım kadarıyla iki kelimeydi:

“Günaydın aşkım.”

Dört yılın ilk zamanlarında sabahı kim önce açarsa diğerine yazardı. İlişkimizin sonunda da aynı alışkanlık çalışıyordu. Mesajın içinde yaklaşan bir son yoktu; tam tersine, devam eden düzenimizin en tanıdık sözü vardı. Bitiş kapıyı çalmadı. Gündelik hayatın kullandığı hitapla içeri girdi.

Ben de ona karşılık verdim. İlk cevabım konuşmanın sonraki kelimeleri arasında kayboldu.

Mine annesiyle pazardaydı. Ben başka bir yerde, yeni uyanıyordum. Dört yıl boyunca aynı odalarda uyumuş, birbirimizi uyanırken izlemiş, sabah ilk kalkanın diğerine yazmasını alışkanlığa dönüştürmüştük. Son sabahımızda da ilk uyanan yazmıştı.

O sırada bunun son kez olduğunu ikimizden birinin bilip bilmediğini söyleyemem.

Mine pazarda benim için bir tişört beğenmişti. Bana gönderip, hatırladığım şekliyle, “Alayım mı?” diye sordu.

“Sağ ol aşkım, istemiyorum, harcama paranı,” diye cevap verdim.

Benim açımdan para harcamasını istemiyordum. Tişörtü beğenip beğenmediğimi, Mine'nin cevabımı nasıl okuduğunu veya sözlerimin onda nasıl bir duygu uyandırdığını bilmiyorum. Bildiğim, o sabah hâlâ benim için bir şey seçtiği ve benim ona hâlâ “aşkım” diye yazdığımdı.

Ardından Mine bir şey daha yazdı. Mesajın içeriği bende kalmadı.

Hafızadaki bu boşluk önemli. Çünkü benim sonraki tek kelimelik cevabımın neye verildiğini bilmiyoruz. Bugün yalnızca geriye kalan sözü yazabiliyorum:

“Tamam.”

Tek kelime yazdım. Yazarken onu dört yıllık bir cümleinin son noktası olarak görmedim. Benim için konuşmanın içindeki sıradan bir cevaptı; Mine içinse bir tavidir. Mesajlaşmanın en tehlikeli yanı bazen kelimelerin azlığı değil, eksik kalan tonun geçmişte birikmiş bütün anlamlarla doldurulmasıdır. Ben “Tamam” yazdım; ekranda yalnız beş harf vardı. Aramızdaysa o kelimeyi okuyacak dört yıllık bir tarih.

Mine, “Ne bu tavırlar?” diye tepki gösterdi.

Onun gözünde “Tamam”ın nasıl görüldüğünü bilmiyorum. Soğuk, ilgisiz veya ters bir cevap gibi okumuş olabilir; bunların hiçbirisi onun tarafından doğrulanmış değil. Ben o sırada tavır yaptığımı düşünmüyordum. Gereksiz bir şeyden tartışma çıkardığını düşündüm.

Önce karşılık vermedim. Sonra bunu ona doğrudan söyledim. Konu uzadıkça ben de sinirlendim ve ters konuşmaya başladım.

Yüz yüze değildik. Biri pazarda, biri yeni uyandığı yerde duran iki insan, dört yıllık ortak hayatın son tartışmasını bir telefon ekranında sürdürüyordu. Ses tonumuz yoktu; yüzümüz, duruşumuz, aradaki sessizliğin nasıl görüldüğü yoktu. Yalnız yazdığımız kelimeler ve onlara yüklediğimiz anlamlar vardı.

O mesajlaşmanın içinde ayrıldık.

Açıkça “Bitti” ya da “Ayrılalım” cümlesini hangimizin kurduğunu hatırlamıyorum. Belki böyle bir cümle yazıldı, belki tartışma engellenmeyle birlikte fiilen sona dönüştü. Kesin olan, Mine'nin beni engellediği ve o günden sonra ilişkiyi yeniden başlatmak için bir adım atmadığıydı.

Sabah “Günaydın aşkım” diye başlamıştı.

Arasında bir tişört vardı. Alınmamış küçük bir hediye, harcanmasını istemediğim para, içeriğini unuttuğum bir mesaj ve tek kelimelik bir cevap.

İlişkimizin bunlardan biri yüzünden bittiğini söylemek kolay ama yanlış olur. Dört yıl “Tamam” kelimesine sığmaz. O kelimenin arkasında ikinci Marmaris'teki otel odası, İzmir'de ayrılan yollar, nedeni unutulmuş Bodrum kavgası, benim attığım tokat, kapattığımız konular ve yeniden yeniden iyi oluşumuz vardı. Son tartışma bütün bu birikimin üzerine geldi.

Yine de bitişin görüntüsü büyük değildi. Ne bir havaalanı vedası ne eşyaların toplandığı uzun bir gece ne de son kez sarıldığımızı bildiğimiz bir kapı önü. Pazarda seçilen bir tişört ve telefon ekranında birkaç kısa cümle.

Mine beni engellediğinde, onun için koyduğu mesafenin ne kadar kesin olduğunu kabul etmedim.

İlk saatlerde bunun bir tartışmanın uzantısı olduğunu düşündüm. Daha önce de kırılmış, ayrılmış, bir ay boyunca uzak kalmış ve sonra yeniden birbirimize dönmüştük. Geçmiş bana yanlış bir güven veriyordu: Ne yaşarsak yaşayalım, sonunda barışıyorduk. Bu yüzden engellenmeyi bir son değil, sakinleşince açılacak geçici bir kapı gibi okudum.

Telefonu elime alışım sıklaştı. Her bildirimde ondan bir şey gelmiş olabileceğini düşündüm; gelmediğinde başka bir yol aradım. Sabahları yıllardır çalışan ilk mesaj alışkanlığı bir anda durmuştu. Gözlerimi açınca ekranda adını görmemek, ayrılığın her gün yeniden başlaması gibiydi. Akşam olduğunda anlatacak şeyler birikiyor ama gönderilecek kişi yoktu.

İnsan dört yıl boyunca bir başkasını gününün içine yerleştirince, ayrılık yalnız o kişiyi götürmüyor. Küçük kararların yönünü de bozuyor. Bir yere giderken haber verme dürtüsü, gördüğün komik bir şeyi gönderme alışkanlığı, markette onun sevdiği bir şeye gözünün kayması yerinde kalıyor. Benim gündelik reflekslerim ilişki sürüyormuş gibi çalışıyor, gerçeklik her seferinde karşılarına kapalı bir ekran çıkarıyordu.

Bir gün önce hayatımın olağan parçası olan insana şimdi hiçbir kanaldan ulaşamamak, zihnimin kabul edebileceğinden daha hızlı bir değişimdi. Engeli teknik bir kapanma gibi gördüm; oysa Mine için bu, iletişimin bitmesini isteyen açık bir davranıştı. Ben ekrandaki duvarı aşılacak bir engel, o ise korunması gereken bir sınır olarak görüyordu.

Ben o sessizliği cevap aramam gereken bir boşluk sandım.

Aramaya başladım.

Mine beni engelledikten sonra farklı yollarla ulaşmaya çalıştım. Yazdım, aradım, başka kanallar denedim. Bunların hangileri olduğunu sıralamak istemiyorum. Önemli olan yöntemleri değil, bir insanın kapattığı iletişimin çevresinden dolaşmaya çalışmış olmam.

Günlerce evinin önüne gittim ve bekledim. Yürüyebileceğini, bulunabileceğini düşündüğüm yerlere gittim. Onu bulup konuşmak, dört yılın nasıl birkaç mesajla bitebildiğini anlamak istiyordum.

Beklediğim sürelerde çevredeki hayat devam ediyordu. İnsanlar evlerine giriyor, araçlar gelip geçiyor, sokak günün saatine göre kalabalıklaşıp boşalıyordu. Ben tanıdığım bir yüzün görünmesini bekliyordum. Her hareketi Mine sanmıyor, her köşede onu görmüyordum; fakat orada bulunmamın tek nedeni onunla karşılaşma ihtimaliydi. Zamanı konuşmak için bir fırsata dönüştürmeye çalışıyordum.

Beklemek bana o sırada pasif bir şey gibi geliyordu. Kapıyı çalmadığım, bağırmadığım ya da açık bir tehditte bulunmadığım için yalnızca sevdiğim insanın çıkmasını beklediğimi düşünüyordum. Oysa birinin evinin önünde, istemediği bir teması gerçekleştirmek amacıyla bulunmak başlı başına bir baskıydı. Bunu anlatıya romantik bir sadakat görüntüsü olarak koyamam.

Onu bulabileceğimi düşündüğüm yerlerde dolaşırken kendi geçmişimizin haritasını kullanıyordum. Hangi yolu seçebileceğini, nerede yürüebileceğini, günün hangi saatinde nerede olabileceğini ilişki boyunca öğrenmiştim. Bir zamanlar yakınlığın doğal bilgisi olan şey, ayrılıktan sonra sınırı aşmanın aracına dönüşmüştü. Aynı bilgi, bağlam değişince aynı masumiyeti taşıyordu.

O sırada kendime anlattığım hikâye, yarım kalmış bir konuşmayı tamamlamaya çalıştığımdı. Dört yıl boyunca sabahları birbirine yazan, aynı evlerde kalan, ailelerle tanışan ve evlilik konuşan iki insanın bir anda yabancı olmayacağını düşünüyordum. Yeterince uğraşırsam Mine'nin bildiği hâline geri döneceğine, en azından karşıma geçip açıklama yapacağına inanıyordum.

Fakat bir açıklama istemek ile karşı tarafın istemediği teması sürdürmek aynı şey değildi. Mine iletişim kurmak istemiyor, bazı girişimlerimde bana bağınyordu. Sonunda açıkça, “Bir daha bana ulaşma,” dedi.

Ben o sınıra hemen uymadım. Farklı bir kanaldan yazmak, evinin önünde beklemek ve bulunabileceğini düşündüğüm yerlerde onu aramak sevginin büyüklüğünü kanıtlamıyordu.

Bunlar, onun açısından korkutucu veya tehditkâr olabilecek ısrarlı takip davranışlarıydı. Acım gerçektir; yine de bana başka bir insanın sınırını geçme hakkı vermiyordu.

O zaman bunu böyle görmüyordum. Mine'nin bana düşmanımıymışım gibi davrandığını hissediyordum. Birdenbire bambaşka birine dönüştüğünü, bana sanki onu elli kadınla aldatmışım gibi muamele ettiğini düşünüyordum. Gerçekte böyle bir aldatma yoktu; bu, gördüğüm tepkinin bana ne kadar ağır ve orantısız geldiğini anlatmak için kurduğum bir benzetmeydi.

“Durduk yere değişti” dediğimde yalnız kendi tarafımı anlatıyordum. Bana göre değişim ani ve açıklamasızdı; Mine açısından bu noktaya nasıl geldiğini bilmiyorum. Bildiğim, benim temas aradığım ve onun bunu reddettiği idi.

İlişkinin başında da sınırları kendimce yorumlamıştım. Trende başka biriyle mesajlaştığını gördüğümde hayatında biri olabileceğini düşünmüş, bunun beni durdurmadığını söylemiştim. İçimden “Artık o benimdi,” diye geçirmiştim. O zaman bu cümleyi aşkın kesinliği sanıyordum.

Dört yılın sonunda hâlâ benzer bir yanılgının içindeydim: Birini çok sevmiş olmanın, ondan cevap almaya devam etme hakkı verdiğini sanıyordum. Vermiyordu.

Başlangıçta “Bana aitti,” diye düşündüğüm insan, ilişkinin sonunda kendi sessizliğine sahipti. Bu iki an arasındaki bağdan kaçamam.

İlk cümle zihnimde kalmış, yıllar boyunca sevgiyle, ortak hayatla ve karşılıklı bağlılıkla örtülmüştü. Fakat ayrılık geldiğinde aynı sahiplenme başka bir biçimde geri çıktı: Dört yılın bana son bir açıklama borçlu olduğunu sandım. Oysa geçmişimiz ortaktı; Mine'nin bugünkü kararı kendisininindi.

Mine'nin evi ilişki boyunca girdiğim, kaldığım, ailesiyle aynı hayatın içinde bulunduğum yerlerden biriydi. Ayrılıktan sonra o evin önü artık bana ait bir bekleme yeri değildi. İçeride geçmişimizin bulunması, kapının dışında durma hakkı vermiyordu.

Bu gerçeği kabul etmem zaman aldı. Her cevapsızlıkta daha fazla açıklama gerektiğini düşündüm. Oysa cevapsızlık, engelleme ve “Bir daha bana ulaşma” cümlesi aynı sınırı gösteriyordu.

Ben yine de son bir kesinlik istedim.

Mine'ye beni sevip sevmediğini sordum. Kısa, net ve kuşku bırakmayacak bir cevap vermesini istedim. Artık beni sevmediğini söylerse bir daha onunla asla iletişim kurmayacağıma söz verdim.

Bu, ondan istemem gereken bir cevap değildi; sınır zaten söylenmişti. Fakat benim arayışımı durduran son eşik bu oldu.

Bir cümle bekledim.

Beklediğim şeyin beni kurtaracağına inanıyordum. “Sevmiyorum” derse duracak, başka bir ihtimal bırakmayacaktım. Fakat cümleyi istememin içinde hâlâ küçük bir pazarlık vardı:

Belki yazamazdı, belki başka bir şey söylerdi, belki kesin konuşmaktan kaçınması sevginin hâlâ sürdüğünü gösterirdi. Kesinlik istediğimi söylerken umuda son bir saklanma yeri bırakmışım.

Temmuz 2026'nın başlarıydı. O cevabı beklerken Bursa'da, evine yakın bir yerdeydim. Park hâlindeki motosikletimin üzerinde oturuyordum. Belki buluşur, konuşuruz diye gitmişim.

Mine'nin orada olduğumu bilip bilmediğini, gelmeyi düşünüp düşünmediğini bilmiyorum. Buluşacağımıza dair verilmiş bir söz yoktu. Benim orada bulunmam, günlerdir sürdürdüğüm temas ve cevap arayışının son halkasıydı.

Motosikletin motoru kapalıydı.

Bekledim.

Kitabın başında bıraktığım ana geri dönmüştüm. Sonunu bildiğim hâlde başlangıca gidip küçük kütüphaneyi, fındığı, sarı sokak ışıklarını, Marmaris yollarını, ikinci katki odayı ve kurulmamış Mudanya evini anlatmışım. Bütün o yıllar şimdi aynı sorunun karşısında duruyordu:

Beni hâlâ seviyor muydu?

Cevabı biraz sonra geldi.

Berkay ben artık seni sevmiyorum.

İstediğim cevap buydu. Duymak istediğim değil, kuşku bırakmamasını istediğim cevap.

Mine'nin bu cümleyi hangi duyguyla ve hangi amaçla yazdığını bilmiyorum. Bunların hiçbirini onun adına söyleyemem. Cümlelerin benim için sonucu değişmiyordu.

Artık beni sevmediğini söylemişti.

Dört yıl, ekranda tek satırdı.

Ekranın yüzeyi değişmedi. Çevremdeki şehir aynı yerde duruyordu. Motosiklet hâlâ park hâlindeydi. Fakat o cümleden önce bekleyen kişiyle okuduktan sonraki kişi aynı değildi. Birkaç saniye içinde dışarıdaki hiçbir şey değişmeden, geleceğe ilişkin bütün fiiller zamanını kaybetmişti. Gideceğiz, yaşayacağız, evleneceğiz dediğimiz cümlelerin karşısına tek bir şimdiki zaman çıkmıştı: sevmiyorum.

Mesajın ardından bir sigara yaktım. Sonra motosikleti çalıştırdım. Beklediğim yerde daha fazla durmadım.

Sigarayı yakarken ne kadar süre ekrana baktığımı ölçmedim. Cümleyi tekrar okuyup okumamamın önemi yoktu; bir kez görmek yetmişti. Telefonu kapattığımda yazı kayboldu ama zihnimde aynı biçimde duruyordu. Motosikletin üzerinde oturduğum yerde çevreye ait sesler geri geldi. Kantağı çevirdim. Motorun sesi, bekleyişin sessizliğini bir anda kesti.

İlk gün Mine'yi evine bırakmak için trene binmişim. Yıllar boyunca yollar bizi Marmaris'e, Bodrum'a, İzmir'e, Balkanlar'a ve yeniden birbirimize taşımıştı. Bu kez hareket etmek, ona yaklaşmak değil ondan uzaklaşmak demekti.

Mudanya'ya doğru yola çıktım.

Mudanya'ya döndüğümde önce eve gittim.

Yol boyunca rüzgâr yüzüme vurdu. Bu, acıyı azaltan ya da zihni temizleyen bir şey değildi; yalnız hareket ettiğimi gösteriyordu. Bursa'da onu beklediğim yer geride kalıyor, Mudanya yaklaşıyordu. Gideceğim yeri biliyordum ama vardığımda ne yapacağımı bilmiyordum. Eve girmek, odaya çıkmak ve Mine'nin defalarca kaldığı eşyaların arasına dönmek istemedim.

Katlanır sandalyemi aldım. Sonra marketten bira alıp Güzelyalı'ya, Altunkum'da kalenin ilerisindeki sahile indim.

Sandalyeyi taşırken yaptığım şeyin bir veda töreni olmasını planlamamıştım. Evde duramayacağımı hissedip dışarı çıkmıştım. Markette aldıklarım, o akşamı nasıl geçireceğime verdiğim tek somut karardı. Sahile ulaşp sandalyeyi açınca önümde deniz, arkamda karaya ait gündelik hayat kaldı.

Yaz akşamüstüydü. Sahilde kimse yoktu. Sandalyeye oturduğumda solumda İmralı görünüyordu. Güneş, adanın arkasında ufka doğru iniyordu.

Bir zamanlar Mine'yle Mudanya'da yaşayacağımızı düşünmüştük. Sakin, sade, mütevazı bir hayat kuracaktık. Daha ortada ev yokken çamaşır makinesi, bulaşık makinesi ve çeyiz eşyaları alınmaya başlamıştı. Gelecek, içine henüz taşınmadığımız hâlde eşyaları bulunan bir yerdi.

O akşam Mudanya'da yine bir sandalye ve taşınmış birkaç şey vardı. Fakat kurmayı düşündüğümüz hayattan yalnız ben gelmişim.

Aynı kıyı iki ayrı geleceği taşıyordu. Birinde Mine'yle yaşayacağımız sakın hayat vardı; diğerinde katlanır sandalyesini tek başına açmış, artık sevilmediğini söyleyen mesajla oturan ben. Şehir değişmemişti. Deniz yine önümdeydi. Değişen, o manzarayı birlikte izleyeceğim insanın artık hayatımda olmamasıydı.

Denize baktım. “Echo — Yıldızsız Gecelerden”i ve eski aşk şarkılarını dinledim. Şarkılar bitti, yenileri başladı. Ben aynı yerde kaldım.

Telefon şimdi başka bir iş için elimdeydi. Mesaj beklemek yerine müzik açıyordum. Ekranda Mine'nin adı belirlmedi; ben de ona yazmadım. Şarkılar sırayla ilerlerken denizin yüzeyi güneşle birlikte değişiyordu. Önce açık olan gökyüzü sarıya, sonra daha koyu renklere döndü. İmralı'nın silueti gün ışığı azaldıkça belirginleşip sonra karanlığa karıştı.

Sahilde kimsenin olmaması bana özel bir yalnızlık sağlamıyordu. Yalnızlığımı görünür kılıyordu. Yanımdaki boşluğa bir sandalye daha açılmamıştı. Mine'yle burada olsaydık konuşmanın hangi konudan başlayacağını düşünmezdik; yıllar boyunca olduğu gibi bir konu diğerini açardı. O akşam konuşmanın yerine şarkılar vardı.

İlk biranın ne kadar sürede bittiği gecenin içinde kayboldu. Sonuncusuna geldiğimde sayı sekizdi.

Sahilde yaklaşık beş-altı saat oturdum. Akşamüstü geceye döndü. İmralı'nın arkasına inen güneş kayboldu.

Birlikte yaşamayı düşündüğümüz kıyıda, Mine'nin artık beni sevmediğini söyleyen cümlesiyle tek başımdım.

Saat ilerledikçe sahilin biçimi değişti. Gündüz seçilebilen taşlar karanlıkta kayboldu, uzaktaki ışıklar suyun üzerinde ince çizgiler bıraktı. Ben arada sandalyedeki duruşumu değiştiriyor, bir kutu bitince yenisini açıyordum. Beş-altı saat boyunca büyük bir sonuca ulaşmadım. Ne ilişkinin neden bittiğini çözdim ne de ertesi gün ne yapacağımı belirledim.

Bir zamanlar aynı kıyıda Mine'yle yürüdüğümüz günler bu manzaranın içinde görünmez biçimde vardı. Yan yana geçtiğimiz yollar, oturduğumuz yerler ve gelecekte burada yaşama düşüncesi şehrin fiziksel bir parçası değildi; yalnız benim bakışımıydı. Deniz bunların hiçbirini bilmiyor, güneş bizim planlarımızdan habersiz biçimde batıyordu.

Güneş çekildikçe manzaranın renkleri azaldı; mesajın anlamıysa azalmadı. Saatler geçince cümle eskimedi. Denize bakmak onu açıklamıyor, şarkılar başka bir anlama çevirmiyordu. Bazen insan acıyla baş etmek için bir şey yapmaz; yalnız zamanın kendi üzerinden geçmesini bekler. Ben o sandalyede bunu yaptım.

O cümleyi anlamak zor değildi.

Kabul etmek zordu.

Dört yılın içinden görüntüler geliyor olmalıydı diye düşünebilirim şimdi: en üst kattaki küçük kütüphane, reddedilen fındık, sarı ışıkların altındaki öpüşme, mavi kıyı yolu, ikinci kattaki oda, Balkanlar'daki beyaz araba.

Fakat o akşam zihnimden geçenleri bugün seçemiyorum. Geçmiş bugünden sahile taşıyıp kendime kusursuz bir veda sahnesi kurmak istemiyorum.

Bildiklerim daha sade.

Denizi izledim. Müzik dinledim. Sekiz bira içtim. Geceye kadar orada kaldım.

Sonra motosiklete binip eve döndüm.

Bunu bir ayrılık gecesinin güzel, karanlık özgürlüğü gibi anlatamam. Sekiz biradan sonra motosiklet kullanmak ciddi bir tehlikeydi. Kendimi daha uyanık hissetmiş olmam, alkolün etkisinin geçtiği anlamına gelmiyordu. Yalnız kendi hayatımı değil, yoldaki başka insanların hayatını da riske attım.

O gece eve varmış olmam, verdiğim kararın güvenli olduğunu göstermiyor. Kötü bir sonucun yaşanmaması, tehlikeyi geçmişten silmiyor.

Eve döndükten sonra çok geç saate kadar uyuyamadım. Yemek yiyemedim. Ağladım.

Odaya girdiğimde daha birkaç gün önce Mine'nin bulunduğu yerler aynı biçimde duruyordu. Yatak, televizyon, koltuk ve bilgisayar; yıllarca ortak akşamlarımızı taşıyan oda bu kez beni tek başıma karşıladı. Eşyaların hiçbirinde ayrılığı gösterecek fiziksel bir değişiklik yoktu. Buna rağmen oda, gündüz bıraktığım oda değildi.

Uyumaya çalıştığımda bedenim yorgundu ama zihnim aynı cümleye dönüyordu.

“Berkay ben artık seni sevmiyorum.” Mesajdaki noktalama, ekranın ışığı, motosikletin üzerinde oturuşum; hepsi birbirine bağlanmıştı. Ağlamak cümleyi değiştirmedii. Alkol de değıştirmee. Gece uzadı ve ben ilk kez sabahın Mine'den gelecek bir mesajla başlamayacağını bilerek yatağı girdim.

Bizim birlikte yaşadığımız yeni bir gün olmadı.

Fakat temasın bitmesi, acının aynı anda bitmesi değildi.

İlk hafta bütün düzenim bozuldu. Kendimi alkole verdim; hiçbir şey yapmıyordum. Ayrılığı anlatmak için kimsenin kapısını çalmadım. Soranlara yalnız neden ayrıldığımızı söyledim. Yaşadığım şeyin geri kalanını içimde tuttum.

Günler birbirinden saatlerle değil, içip içmediğimle ayrılıyordu. Sabah geç kalkıyor ya da uykusuzluğun ardından günü nereden başlatacağımı bilemiyordum. İştahım azalmıştı. Yapılması gereken işler önümde duruyor, ben onları başka bir güne bırakıyordum. Bir ilişkinin bitişini dışarıdan tek bir haber gibi duyan insanlar için hayat sürüyordu; benim için günün bütün bağlantıları gevşemişti.

Kimseye uzun uzun anlatmamak acıyı küçültmedi. Sorulduğunda neden ayrıldığımızı birkaç cümleyle söylüyor, sonra konuyu kapatıyordum. Anlatmaya başlasam dört yılı nereden tutacağımı bilmiyordum. Son tartışmayı söylemek kolaydı; o tartışmanın arkasındaki evleri, yolları, tatilleri, aileleri ve affedilmiş kavgaları açıklamak mümkün görünmüyordu.

Telefon sessiz kaldıkça eski konuşmaları açmamaya çalıştım. Fotoğraflara bakmadım. Fakat bakmamak görmemek değildi. Galeride binlerce görüntünün bulunduğu, evde Mine'ye ait ya da onun seçtiği eşyaların durduğunu biliyordum. Hatırlamak için özel bir çaba gerekmiyordu; günlük hayat zaten her köşede bir işaret bırakıyordu.

Beni gün içinde ayakta tutan belirli bir şey yoktu. Ne bir işin, ne bir alışkanlığın ne de bir insanın beni taşıdığını söyleyebilirim. Günler ilerledi; ben onların içinde ilerlemiyordum.

Yine de beden gündelik ihtiyaçlarını sürdürüyordu. Su içiyor, bazen bir şeyler yiyor, evin içinde bir odadan diğerine geçiyor, ailemin konuşmalarını duyuyordum. Hayatın bütünü durmamıştı; yalnız benim ona katılma isteğim azalmıştı. Dışarıdan bakıldığında gün geçiriyor, içeriden bakıldığında aynı günün çevresinde dönüyordum.

Motosiklet eskiden hareketin ve yolun anlamlarından biriydi. Onunla kilometrelerce gitmiş, sıcak yolları, kıyıları ve şehirleri geçmiş, Mine'yi arkamda taşıyarak yolculuk etmiştim. Ayrılıktan sonra motorun sesi aynı heyecanı vermedi. Sürmek, bir yere varma isteği uyandırmıyordu. Kontağı çevirmek mümkün olsa da gidilecek yerler anlamını kaybetmişti.

Bir ilişkinin yokluğu yalnız birlikte geçirilen saatleri boşaltmıyor. Sabah kime yazacağını, akşam ne anlatacağını, hafta sonunu kiminle düşüneceğini de elinden alıyor. Dört yıl boyunca kararlarımın çoğunda görünmez biçimde bulunan Mine artık yoktu.

Günün yapısı duruyordu ama anlamını veren bağlantılar kesilmişti. Ben bu boşluğu bir düzen kurarak değil, içerek susturmaya çalıştım.

Aradan yaklaşık üç ay geçti. Hâlâ bütünüyle toparlanmış değilim. Kendimi hâlâ darmadağın hissettiğim zamanlar var. Neredeyse her gün alkol kullandığım bir döneme girdim. Bunu Mine'yi ne kadar sevdiğimin kanıtı gibi göstermeyeceğim. İçmek ilişkiye sadakat değildi; iyileşmek de değildi. Acıyı ertelemeye çalışırken kendime başka bir zarar verme biçimiydi.

Alkol hâlâ hayatımda. Motosikleti artık çok sürmüyorum; sürmek eskisi gibi zevk vermiyor. Bu, alkol aldıktan sonra motosiklete binmenin güvenli hâle geldiği anlamına gelmiyor. Yalnızca hayatımdaki başka bir hareketin de azaldığını anlatıyor.

Mine'ye verdiğim sözü tuttuğumu, o kesin cümleden sonra bir daha iletişim kurmadığımı sanmak istedim. Fakat yas düz bir çizgi üzerinde ilerlemedi. Bir süre sustuktan sonra, kendim hakkında kurduğum o temiz cümleyi yine kendim bozdum.

Temmuzun geri kalanı boyunca sessizlik dışarıdan kesin, içimdeyse pazarlığa açık kaldı. Ona yazmıyordum ama yazma ihtimalini bütünüyle bırakmış değildim. Engelin kalkıp kalkmadığını merak ediyor, telefonun bir gün kendiliğinden geçmişteki düzene dönebileceğini düşünüyordum. Söylediği cümle açtı; benim kabullenişim aynı açıklıkta değildi.

13 Ağustos 2026'da ailemle Marmaris'teydim. Annem, babam ve kardeşimle çıktığımız tatilin bir gecesinde sarhoştum. Ailem yakınımdaydı ama ben kalabalığın içinden çekilip yalnız kalmıştım. Telefonu elime aldığımda söyleyecek yeni bir sözüm yoktu. Yalnız Mine'nin beni hâlâ engelleyip engellemediğini görmek istedim. Ekрана iki kelime yazdım:

Engel kontrol

Gönderir göndermez cümlelerin hafifliğine sığındım. Hakaret etmemiş, tehdit etmemiş, açıkça bir buluşma istememiştim. Sanki iki kelime olunca temas da küçük kalacmış gibi. Oysa bir sınırın ihlali, kullanılan kelime sayısı ile ölçülüyordu. Mine benden iletişim kurmamı istemişti; ben sessizliğin çalışıp çalışmadığını yoklayarak sessizliği bozmuştum.

Cevabı kısa olmadı. Ekranda aşağı doğru uzayan, hakaretlerle dolu bir mesaj geldi. Kelimeleri tek tek saklamadım; bende kalan, cevabın sertliği ve onu okurken duyduğum şaşkınlıktı. Daha birkaç yıl önce aynı odada uyuduğum insanın cümleleri şimdi aramızdaki bütün mesafeyi keskinleştiriyordu.

Ben de öfkeyle yazdım:

Bu kadar rahatsız olup delireceksen neden engellemiyorsun beni?

Mesajlar karşılıklı uzadı. Ne yazdıysak konuşmayı iyileştirmedim. Sonra telefonum çaldı. Arayan Mine'nin anesiydi.

Yıllar boyunca evine girdiğim, sofrasına oturduğum, beni gördüğünde gündelik hayatı kaldığı yerden sürdüren kadının sesi bu kez başka bir sınırdan geliyordu. Bana, “Berkay oğlum, artık Mine'ye ulaşma; deliriyor akşam akşam, artık iletişime geçme,” anlamında sözlerle kızdı.

Ben de artık arada saygı kalmadığını, bu saatten sonra çabalamanın anlamı olmadığını söyledim. Cümlelerimizin birebir biçimi değil, telefon kapandığında oluşan kesinlik kaldı.

Bir zamanlar gizlice montumun cebine, çantamın içine para bırakan; Mine'yle kuracağımız ev için eşyalar alan o aileden gelen son söz, artık o ailenin sınırının dışında durmam gerektiği. Telefon kapandığında ne bütünüyle öfkeliydim ne de huzurlu. Omzumdan bir ağırlık inerken başka biri yerine yerleşti.

İçmeye devam ettim. Çevredeki tatil gecesi kendi akışını sürdürdü. Ben konuşmanın ardından tek başıma kaldım. Bir cevap daha yazmadım, yeni bir yol aramadım.

Ertesi sabah kalktığımda baskın bir duygu yoktu. Gün, olağan hareketlerini benden istemeye devam ediyordu; ben de hiçbir şey olmamış gibi ona karıştım. Bu kayıtsızlık iyileşmek değildi. Yalnızca zihnimin, bir geceliğine bile olsa yeni bir cümle aramaktan vazgeçmesiydi.

Kesin sessizlik böyle başladı. Geç kalmıştı ama sonunda başlamıştı.

Onunla ilgili anlatabileceğim bir sonraki ortak gün yok. Ama ortak günlerden kalan çok şey var: binlerce fotoğraf, hediyeler, kıyafetler ve eşyalar.

O fotoğraflara artık bakmıyorum. Eşyalarıysa hâlâ kullanıyorum.

Evin salonunda bir aile fotoğrafımız var. Askere gitmeden önce evde birlikte yemek yediğimiz gün zamanlayıcıyla çekmiştik. Babam solda, annem sağda oturuyordu; ayakta soldan sağa ben, Mine ve kardeşim vardık. Birbirimize sarılmıştık ve hepimiz gülüyorduk. Çekimden sonra fotoğrafa bakmış, gündelik sohbetimize ve askerlik konuşmasına devam etmiştik. Mine hâlâ o sıradan günün ortasında, o gülüşlerin içinde duruyor.

Salondan her geçişimde bilinçli olarak fotoğrafa bakmıyorum. Bazen gözüm başka bir şeye giderken kadrajın kenarına değiyor. O zaman Mine'yi ailemin ortasında yeniden görüyorum. Fotoğrafın çekildiği gün ona yer açmak için kimsenin özel bir çaba göstermesi gerekmemiştir. Annemle babam oturmuş, biz ayakta birbirimize yaklaşmıştık. Zamanlayıcının kısa süresi içinde herkes olması gerektiğini düşündüğü yere geçmişti.

Şimdi aynı görüntüde iki ayrı zaman var. Fotoğraftaki insanlar geleceği henüz bilmiyor. Ben birkaç gün sonra askere gideceğimi biliyorum ama dört yılın sonuna yaklaştığımızı bilmiyorum. Mine gülümsüyor. Ailem onu kendi sevgi sözleriyle çağırmaya devam edecekmiş, o da eve gelmeye devam edecekmiş gibi duruyor. Fotoğrafın dışında kalan bugünkü ben ise kadrajın sonucunu biliyor.

Onu kaldırmak, yalnız Mine'nin yüzünü duvardan indirmek gibi gelmiyor. Ailemin o günkü hâlini, hepimizin aynı geleceğe inanabildiği anı da kaldırmak demekmiş gibi. Bu yüzden görüntü yerinde duruyor.

Ona uzun uzun bakmıyorum; varlığını da inkâr etmiyorum.

Onu orada her gördüğümde üzüliyorum. Hüzünleniyorum. Özlüyorum. Yine de fotoğrafı kaldırmaya kıyamadım. Çekildiği gün herkesin güldüğü görüntü, şimdi her baktığımda beni hüzünlendiriyor. Evin sıradan görüntüsüne karışıp görünmez olmadı; gözüm ona her değdiğinde, artık yaşanmayan bir hayatın içinden bana bakmaya devam ediyor.

Bir ilişki bittiğinde onun kapladığı yer bir anda boşalmıyor. İnsan hayatımdan çıktı ama yüzü ailemin görüntüsünde, dokunduğu hayat gündelik eşyaların içinde kaldı. Bazı şeyler hatırlamak için saklanmıyor; yalnızca henüz hayatın içinden ayrılmamış oluyor.

Bu yüzden yas yalnız geçmişe bakmak değil. Şimdiki zamanda bir eşyaya uzanırken, salondan geçerken veya kitaplığa gözün takıldığında geçmişin hâlâ orada olduğunu fark etmek. Mine artık günlerimin içinde konuşan biri değil; buna rağmen yaşadığımız yıllar evin düzenine dağılmış durumda. Onu aramadan da onunla karşılaşabildiğim yerler bunlar.

Tektaş yüzük de geri döndü. Mine onu son ayrılığımızda doğrudan bana vermedi; kutusuyla birlikte akrabalarımın birinin iş yerine bırakmıştı. Akrabam yüzüğü bana getirdiğinde üzüldüm. Bir zamanlar onun parmağına taktığım, fotoğrafını çektiği ve düzenli kullandığı yüzük şimdi kitaplığımın, bir kutunun içinde duruyor. Onu belki ömür boyu saklayacağım.

O yüzük artık verilmiş bir tekliften çok, kurulmamış bir geleceğin küçük ve sessiz biçimi.

Yüzüğün bana kendi eliyle dönmemesi de ayrılığın biçimine uygundu. Mine'yle karşılıklı oturup eşyaları paylaştığımız, son kez konuştuğumuz bir gün yaşanmadı. Kutu başka bir elden bana ulaştı. Akrabam onu verdiğinde içindeki şeyi zaten biliyordum; yine de kutunun yeniden benim avucumda oluşu, yıllar önce kuyumcudan çıktığım anın tersiydi. İlkinde Mine'ye götürüyordum. İkincisinde Mine'den geri geliyordu.

Kitaplığa koyarken ona yeni bir anlam vermeye çalışmadım. Atamadım, satmayı düşünmedim, göz önünde tutmak da istemedim. Başka bir kutunun içinde sakladım. Böylece yüzük hem evin içinde hem günlük görüş alanımın dışında kaldı. Onu görmek için bilinçli olarak kutuyu açmam gerekiyor. Salon fotoğrafı kendiliğinden karşıma çıkıyor; yüzükse benim seçimimi bekliyor.

Bir gün ikinci yüzüğü alıp başka bir yerde yeniden evlenme teklifi etmeyi düşünmüştüm. Şimdi ilk yüzüğün yanına konulacak ikinci bir halka yok. Kitaplıktaki kutu yalnız yaşanmış teklifin sonunu değil, hiç gerçekleşmemiş teklifin boşluğunu da taşıyor. Bir nesnenin yanında bulunmayan başka bir nesne de hatıra olabiliyor.

Kutuyu açtığımda taş aynı taş. Değişen, ona yüklediğimiz zaman. Kuyumcuda seçerken önümüzde olduğunu düşündüğüm hayatı temsil ediyordu; geri geldiğinde artık gerçekleşmeyecek olanı. Bir nesne hiçbir şey söylemeden hem “Evet”i hem de sonrasındaki sessizliği taşıyabiliyor.

Geriye kalanlardan yalnız birini seçip “en özel bu” diyemem. Benim için hepsi özel. Yine de her gün yanımda taşıdığım bir şey var: Mine'nin turuncu çakmağı. Bana hediye etmemişti; unutmuş, bende kalmıştı. Gazı bittikçe doldurup kullanıyorum. Her seferinde Mine aklıma geliyor ama belirgin bir duygu uyanmıyor. Onu sırf Mine'ye ait olduğu için taşıyorum. Kaybetmemeye, bozmamaya kararlıyım.

Çakmağın değeri fiyatından ya da özel olarak seçilmiş olmasından gelmiyor. Tam tersine, bana verilmek üzere alınmamış olması onu gündelik hayatımızın daha sahici bir kalıntısına dönüştürüyor. Mine bir gün unutmuş, ben taşımaya devam etmişim. İlişkinin içinde önemsiz sayılabilecek bu küçük eşya, ilişki bittikten sonra cebimde kalan en sürekli şeye dönüştü.

Sigara yakarken elim otomatik hareket ediyor. Çakmağı çıkarıyor, ateşi yakıyor ve yeniden cebime koyuyorum. Her seferinde uzun bir anıya dalmıyorum. Bazen yalnız onun Mine'ye ait olduğunu biliyorum. Duygunun yükselmemesi, nesnenin önemini azaltmıyor. Yas her karşılaşmada ağlamak değil; bazen bir şeyi sessizce korumaya devam etmek.

Gazı bittiğinde atılacak ucuz bir eşya gibi davranmıyorum. Yeniden dolduruyorum. Kaybolmaması için nerede olduğunu kontrol ediyor, bozulmamasına dikkat ediyorum. Fotoğrafi kaldırmaya, yüzüğü elden çıkarmaya kıyamadığım gibi çakmağın da sıradan dolaşımın içinde kaybolmasına izin vermek istemiyorum.

Mine'yle temas kurmuyorum; ona ait kalmış bir nesneyi ise yanımda taşıyorum.

Fotoğraf duvarda yaşanmış bir ânı koruyor; yüzük kurulmamış geleceği, çakmaksa gündelik hayatın içindeki hatırlayışı taşıyor.

Üçü de başka türlü kalıyor. Fotoğraf gözümün önünde; yüzük kapalı bir kutunun içinde; çakmak cebimde ve elimde. Biri ailemin ortasına yerleşmiş geçmiş, biri açılmamış gelecek, biri de bugünün en sıradan hareketlerine karışan küçük bir kalıntı. Mine hayatımda tek bir yerde durmuyor; hatırası farklı nesnelerde farklı zamanlara bölünüyor.

Anlatmaya başladığımda dört yılı baştan sona sıralayabileceğimi sanıyordum. Olayların bir başlangıcı, ortası ve sonu vardı: üniversitedeki küçük kütüphane, tatiller, aileler, kavgalar, askerlik ve ayrılık. Tarihleri yan yana koyunca ilişkinin de anlaşılır olacağını düşündüm. Fakat hafıza kronolojiye uymadı. Bazı saatler bütün ışıyla geri gelirken aylar birbirinin içine karıştı.

İlk öpüşmenin sarı sokak ışığını hatırlıyordum ama sinemada izlediğimiz filmi değil. Balkanlar'daki sınır görevlilerini, soğuk otel odasını ve kikirikiyi hatırlıyor; evde geçirdiğimiz yüzlerce akşamdan hangisinde hangi filmi açtığımızı ayıramıyordum. Büyük bir kavganın nedenini unutmuş, Mine'nin çenesinde öfkelenildiğinde beliren küçük çıkıntıyı unutmamıştım. Hafıza neyin önemli olduğuna benden bağımsız karar vermiş gibiydi.

Bu boşlukları doldururken iki ayrı tehlike vardı. Birincisi, hatırlamadığım her yere güzel bir sahne koyup geçmiş olduğu­ndan kusursuz göstermekti. İkincisi, sonunu bildiğim için bütün mutlu günleri yaklaşan ayrılığın kanıtlarına çevirmek. İkisini de yaparsam yaşadığımız ilişkiyi değil, bugünkü acımın geriye doğru yazdığı başka bir hikâyeyi anlatmış olurdum.

Bu yüzden bazı sahneler tek bir günün tutanağı değil. Fakülte bahçesindeki sabahlar, ikinci kattaki geceler, Mudanya yürüyüşleri, Mine'nin evindeki akşamlar ve askerdeki telefon konuşmaları birçok gerçek günün ortak biçiminden kuruldu. Söylenmiş kesin bir cümle yerine konuşmaların ritmini; unutulmuş bir kıyafet yerine o dönemde tekrar eden görünüşü; tek bir günün rotası yerine birlikte yaşama alışkanlığımızı anlattım. Olay ek­lemedim. Dağılmış zamanı, taşıdığı duyguya göre yeniden yan yana getirdim.

Mine'nin zihninden geçenleri ise tamamlamadım. Beni neden sevdiğini, hangi gün sevgisinin azaldığını, son tartışmada tam olarak ne hissettiğini onun yerine söyleyemem. Dört yıl bir insanı tanımaya yeter; onun içinden konuşmaya yetmez. Bu kitapta Mine, benim gördüğüm ve birlikte yaşadığım Mine. Onun kendi hikâyesi, benim cümlelerimin dışında kalıyor.

Kendi davranışlarım için aynı mesafeye sığınamam. At­tuğım tokadı, sınırlarına rağmen iletişim kurmaya çalışmamı, evinin önünde beklememi ya da alkollüyken araç kullanmamı anlatırken hafızanın eksikliği sorumluluğu eksiltmiyor.

Yaşananı güzelleştiren bir dil, yapıları haklı çıkaramaz. Edebiyat benim için burada kaçış değil; çıplak bir olaya uzun süre bakabilmenin yolu olmalı.

Aynı şey Mine'nin bana vurduğu gece için de geçerli. Onun özür dilemesi, sonra sarılmamız ve ilişkiye devam etmemiz yumruğu olmamış yapmadı. Biz çoğu kez barışmayı iyileşme sandık. Anlatı yıllar sonra dönüp o gecelerin üzerini kapatırsa aynı hatayı bir kez daha yapmış olur.

Yine de bu kitap bir suç cetveli değil. Kim kime kaç kez zarar verdi, kim daha çok sevdi, sonu kim hazırladı diye bir sonuç çıkarmaya çalışmıyorum. Çünkü hayatımızın en büyük kısmında mahkeme kurmuyorduk. Gülüyor, geziyor, yemek yiyor, uyuyor, uyanıyor ve ertesi günü birlikte düşünüyorduk. İlişkinin gerçeği, güzel olanla zarar verenin aynı yıllarda yan yana bulunabilmesi.

Yazdıkça bazı anılar yerini buldu. İlk başta tek cümleyle geçtiğim bir gün, çevresindeki başka görüntüler hatırlanınca genişledi. Bazı anılar ise bütün sorulara rağmen kapalı kaldı. Onları zorlayıp açmak yerine çevresinde bildiğim şeyleri anlattım. Hafızanın susması da geçmişin bir parçasıydı.

Dört yılı kelimelere çevirmek, Mine'yi hayatıma geri getirmedi. Fakat “her şey çok güzeldi” ya da “her şey birden bitti” gibi kısa cümlelerin içinde kaybolan farkları görünür kıldı. Çok güzel olan şeylerin içinde sorunlar vardı. Birden biten şeyin arkasında uzun bir birikim vardı. Aynı anda ikisi de doğruydı.

Bu kitabı, hayatımın son dört yılını—benim için en güzel dört yılı—unutmamak için yazmaya karar verdim. Yazmak olanları değiştirmiyor. Mine'nin söylemediği sözleri tamamlamıyor, kapanmış bir kapıyı açmıyor, beni bir anda iyileştirmiyor. Yalnızca bazı şeyleri birbirinden ayırıyor: sevgi ile sahiplenmeyi, affetmek ile onarmayı, açıklama istemek ile sınırı aşmayı, eve dönmek ile gerçekten evde olmayı.

Okurun bende yalnız kaybedilmiş bir aşkı değil, pişmanlığı da görmesini istiyorum. Yapılmaması gereken şeyleri yaptıktan sonra, karşıdaki insanın ömür boyu hayatında kalacağını sanmanın yanılgısını. Birinin kalacağına güvenmek başka; nasıl olsa gitmeyecekmiş gibi davranmak başka. Bazı pişmanlıklar, bu ikisi arasındaki farkı ancak insan gittikten sonra öğretiyor.

Pişmanlık, geçmişini yeniden yazma gücü vermiyor. Yalnız hangi anda başka türlü davranabileceğini tekrar tekrar gösteriyor. Daha dikkatli dinleyebilirdim. Öfkelenmediğim yerde uzaklaşabilirdim. Affetmenin ardından gerçekten neyin değişmesi gerektiğini konuşabilirdim. Mine'nin de benim de sonsuz bir sabrı olmadığını daha erken anlayabilirdim. Bunları bugün bilmek, o günleri değiştirmiyor; fakat anlatının yalnız özleminden ibaret kalmasını engelliyor.

Yaşadığımız güzel şeyler, sonunda ayrıldığımız için yalan olmadı. Birbirimizi gerçekten sevdik. Ama sevgi, verdiğimiz zararı kendiliğinden onarmadı. Bazen affettik, bazen yalnızca konuyu kapattık; birbirimizi iyileştirmek isterken daha fazla yaraladığımız zamanlar oldu.

İlk öpüştüğümüzde uzun bir yolculuktan sonra eve dönmüş gibi hissetmişim. Yıllar sonra yine eve doğru yola çıktım; fakat bu kez “ev” sandığım kişiden uzaklaşıyordum.

Mine'yle olan hikâyem bitti.

Bitmiş olması, onu hayatımdan söküp atabildiğim anlamına gelmiyor. Dört yıl boyunca sevdiğim, alıştığım, aileme kattığım ve geleceğimin içine yerleştirdiğim bir insanı tek cümleyle geçmiş zamana çeviremiyorum. Bu kitap da onu geri getirmek için değil; geçmiş zamanın içinde gerçekten ne yaşandığını kaybetmemek için var.

Bazı aşklar sahte oldukları için değil, gerçek olmalarına rağmen yetmedikleri için biter.

Kendime dönecek yolu henüz tamamlamadım. Artık bildiğim tek şey, o yolun Mine'nin evine çıkmadığı.

Bu kitabın adı **Sen Benimsin**. İlişkinin başında bu cümleyi sevginin kesinliği sanmışım. Birini çok istemenin, onunla bir gelecek kurmanın ve birbirine bağlanmanın sahip olmakla aynı şey olduğunu düşünmüştüm. Değilmiş.

Mine bana ait değildi. Ben de ona ait değildim. Birbirimizin hayatında kendi irademizle kaldık; sonra o kalmamayı seçti. Bana ait olan, bu dört yılda yaşadıklarım, yaptığım hatalar, taşıdığım pişmanlık ve onları nasıl anlatacağım. Başlık bu yüzden yalnız bir aşk cümlesi değil; o aşkın içinde yanlış öğrendiğim şeyin de itirafı.

Geriye, bu dört yılın bende bıraktıklarıyla ne yapacağım sorusu kaldı. Bu kitabı yazmak, o soruya verdiğim ilk cevap.

İlk cevap son cevap olmak zorunda değil. Bir gün salondaki fotoğrafa başka türlü bakabilir, yüzüğün kutusunu başka bir yere kaldıracabilir, turuncu çakmağı kaybetmekten bu kadar korkmayabilirim. Bugün bunların hiçbirini yapabilecek yerde değilim. Şimdilik anıları oldukları yerde, kendimi de onların bıraktığı yerde görüyorum. Yazının bana verdiği tek hareket, aynı yerde dururken geriye daha dürüst bakabilmek oldu.

"You Are Mine..."

Bir insan giderken dört yılı da yanında götürebilir mi?

Bir yaz okulunun en üst katındaki küçük bir kütüphanede başlayan bu hikâye; sarı sokak ışıklarının altında edilen ilk öpücükten tren yolculuklarına, aile sofralarından uzak ülkelerin yollarına kadar uzanıyor. İki insan, birbirlerinin yanında evlerini bulduklarını sanırken zamanla aynı sevginin içinde kayboluyor.

Çünkü bazı ilişkiler bir anda bitmez. Söylenmeyen sözlerde, ertelenen özürlerde ve her defasında kapatıldığı sanılan yaralarda yavaşça tükenir. Geriye binlerce fotoğraf, saklanan bir yüzük, evin salonunda kaldırılmaya kıyılmayan bir aile fotoğrafı ve hâlâ kullanılan turuncu bir çakmak kalır.

Sen Benimsin, sevmenin, incitmenin, kaybetmenin ve insanın sonunda kendi payıyla yüzleşmesinin hikâyesi.

Berkay